

၁၃၃၆ ခု
ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်

ရန်ကုန်မြို့

BURMESE
CLASSIC

ဒို့သောဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအားဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- ခိုင်ခံ့ရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကန့်ဖွဲ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * စောင့်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ်၊ တာဝန်ဝန်ထမ်းမှုနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များအမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

ခင်နှင်းယု

ကြာတော၌ ရွာသောမိုး

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

ဌာပနာရေးကော်လံ

ပုဂ္ဂိုလ်တော်၏ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၄၃ / ၂၀၀၃ (၆)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၄၈၈ / ၂၀၀၃ (၁၂)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ
အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
၉၆ / ၈၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစွန်ကော်ယူ၊ မာကျူရီပုံနှိပ်တိုက်၊
၄၉ / ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခိုးကော့ခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊
မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

မှတ်သန်

တန်ဖိုး

၇၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- ပေးဆပ်ရခြင်း	၁၁
- စိန်ကြည်နော်စိန်ကြည်	၂၇
- ငယ်စာရင်းဖျက်လိုက်တော့ဘုရား	၄၀
- မတူလေခြင်း	၅၇
- လူ့ပြည်ဆိုသည်မှာ	၇၅
- ဓမ္မရက္ခိတ	၉၀
- တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည်မှာမလွဲပါ	၁၀၃
- ဦးပုံစံနှင့် သမီးလေးမတိကျ	၁၂၃
- မိန်းမတို့အကြောင်း	၁၃၉
- နှမြောချစ်ကြင်နာ	၁၅၅
- ဥပက	၁၆၆
- ရှေ့နေလိုက်ခြင်း	၁၈၁

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းမှ အမှာ

စာရေးသူ။ ။ယနေ့မြန်မာစာပေလောက၌ အမျိုးသား စာရေးဆရာများ၊

အမျိုးသမီး စာရေးဆရာများဟူ၍ရှိရာ၊ အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုး၊
ပြဿနာအဖုံဖုံတို့ကို သူ့အယူအဆ၊ သူ့အတွေးအခေါ်၊ သူ့အမြင်၊
သူ့နည်း၊ သူ့ဟန်တို့ဖြင့် စာဖတ်သူတို့အား တင်ပြလေ့ရှိကြသည်။
ထိုသို့စာရေးဆရာအများအပြား ရှိကြသည့်အနက်၊ “ခင်နှင်းယု”ကို
စာဖတ်သူတိုင်းက သိကြသည်။ စာပေတရားခွင်၌ သူ့အဆုံးအဖြတ်
ကိုလည်း အများစုက လက်ခံကြသည်။ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမ
ကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့်လည်း အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာအောင်
ထုတ်ဝေသူတို့က ကြော်ငြာပေး၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ သူ့
ကျော်ကြားမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်က တမင်ဖန်တီးနေ၍လော၊မဟုတ်ပါ။
ထုတ်ဝေသူကြော်ငြာ ကောင်းရုံသက်သက်ဖြင့် စာရေးသူ ကျော်ကြား
မလာနိုင်ပါ။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ကျော်ကြားမှုကို လုံးဝဆန္ဒမရှိပါ။
ထိုအချက်ကို သူ့အရေးအသား၊ သူ့နေပုံထိုင်ပုံနှင့် ပေါင်းသင်း

ဆက်ဆံပုံက ထင်ရှားသက်သေပြလျက်ရှိသည်။ သူ့ထက်ပင် ပြီးရှင်ဖော်ရွှေပြီး နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော သူ့ခင်ပွန်းသည်၏အဆုံးအမ၌ တည်၍လောမသိ၊ သူ့ကို နှိမ့်ချသောအသွင်တွင် ပြီးပြီးရှင်ရှင် ဖော်ဖော်ရွှေရွှေနှင့် အစဉ်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူများ တစ်ခါတစ်ခေါက် သူ့ထံသို့သွားရောက် လည်ပတ်ကြည့်စေလိုသည်။ သူ့ကို နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာမကြီး တစ်ဦးအနေဖြင့် တွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်။ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ဦး၊ လူ့ဘဝကို တစေ့တစောင်း ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ ရေးတတ်သော ကျောင်းသူတစ်ဦးအသွင်ဖြင့် တွေ့မြင်ရပေမည်။

သူ့ဝတ္ထုများကို ဖတ်ကြည့်လျှင် စာဖတ်သူအနေဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်းကိုများ ရေးနေရောသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ့်မိဘဆွေမျိုး၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော် အကြောင်း ကိုများ ရေးနေရောသလားဟု ထင်မှတ်လောက်အောင် ရေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူ့အချစ်ဝတ္ထုများတွင် အချို့သောစာရေးဆရာများကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းကစပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး ရှင်လန်းစွာ ပေါင်းဆုံခြင်းမှာ မဆုံးဘဲ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှစပြီး အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၏ တွေ့ကြုံလာရသော အိမ်တွင်းရေး အဖြစ်အပျက်ကို တင်ပြလေ့ ရှိသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်များသည် ဖန်ဆင်းထားသော ဇာတ်ကောင် မျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်ရှိ တကယ်ဖြစ်နေသော ဇာတ်ကောင်မျိုးဖြင့် သရုပ်ဖော်ပြတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ သူ့ကိုယ်တိုင် အရေးကြီးသော ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ကပြအသုံးတော်ခံသည်ဟု ထင်သည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် ကာယကံရှင်အမျိုးသား အမျိုးသမီး နှစ်ဦးနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်မှန်သော်လည်း အိမ်ထောင်

ပြုခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်၊ မိဘဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း နှင့်လည်း ပတ်သက်နေကြောင်းကို အလေးအနက်ဖော်ပြလေ့ ရှိ၏။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ “ကြာတော၌ရွာသောမိုး” သည် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ပါပြီးဖြစ်သော သူ့ဝတ္ထုတိုများ စုပေါင်းရိုက်နှိပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အသစ်ထွင် နေကြသော ဤခေတ်ကြီးတွင်အဟောင်းကို စံတင်ထားဖို့ရာ စာပေမြတ်နိုးသူတို့၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ဤနယူချက်အရ ဤဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဝတ္ထုများကို တစ်လတစ်ပုဒ် စောင့်မျှော်ဖတ်နေရခြင်း ထက် တစ်ချိန်တည်းမှာ အပုဒ်များများ ဖတ်ရခြင်း၊ စာဖတ်သူတို့ ၏ဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ စာဖတ်သူအနေဖြင့် ဖတ်ပြီးသည်လည်းရှိမည်။ မဖတ်ရသေးသော ဝတ္ထုများလည်း ရှိကောင်းရှိမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဤဝတ္ထုကို လက်ကိုင်ထား၍ ကျင့်သုံးပါက ဘဝအတွက် တစိတ်တဒေသအားဖြင့် အထောက်အကူ ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

စာဖတ်သူ။ ။ “ကြာတော၌ရွာသောမိုး” ဤနာမည်ကို ဖတ်ရုံဖြင့် စာရေးသူ၏ ပညာရှင်ဆန်ပုံကို သိနိုင်ပေသည်။ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီးတွင် “ကြာတော၌ရွာသောမိုး” (၁) “မေဂ္ဂရာဝဿ” မိုးဟူသော အသုံးအနှုန်းကို တွေ့ရသည်။ ယင်းအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်အရဆိုသော် ထိုမိုးရွာသော်လည်း စွတ်စိုလိုသောသူအဖို့သာ စွတ်စိုပြီး မစွတ်စိုလိုသောသူအဖို့ မစွတ်စိုချေ။ သူ့ဝတ္ထုသည်လည်း ထိုကတည်းက အတွက် ပတ္တမြားဟု ဆိုလေရောသလားမသိ၊ စာဖတ်သူများ အဖြေပေးကြပါကုန်။

နိဂုံးချုပ်ရသော် ခင်နှင်းယုသည် လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့
 လောက၌ ဖြစ်ပျက်ပြီး၊ ဖြစ်ပျက်နေဆဲ၊ ဖြစ်ပျက်လတ်သော
 လူမှုရေးဝိဇ္ဇာပညာရပ်များကိုသာ သူ့အမြင်၊ သူ့ရုဏ်းထောင့်မှ
 ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ ရေးသား၊ သိကုံးတတ်သည့်အလျောက်
 ဤကဲ့သို့ကျော်ကြားလျက်ရှိရာ အကယ်၍များ သူသည် 'အဖြစ်'
 တွေမရေးဘဲ 'ဖြစ်ချင်'တာတွေကိုသာ ရေးသားမည်ဆိုက ယခုထက်
 ကျော်ကြားသော ယခုထက်အောင်မြင်သော ကမ္ဘာကျော် စာရေး
 ဆရာမကြီး တစ်ဦးဖြစ်မလာနိုင်ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းချိမ့်မည်။။

ပေးဆပ်ရခြင်း

ယနေ့ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားစရာ
 ငြိဿနာတစ်ရပ် တိုး၍လာခဲ့လေသည်။

ယခုတစ်ခါ သွားရောက်တွေ့ဆုံရခြင်းသည် ကျွန်မ ခံစားရသော
 ရောဂါကို သွားရောက်ပြသခြင်းမဟုတ်ပေ။ တခြားကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားခြင်း
 ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောလက ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမမြမှီထံသို့ ကျွန်မ သွား
 ရောက်လည်ပတ်ခဲ့၏။ မမြမှီနှင့် ကျွန်မသည် ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြသော်
 လည်း ဘာမှ တူညီကြသောသူနှစ်ယောက် မဟုတ်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူသည် မိန်းမနှင့်တူသော သူတစ်ယောက်ပါပေတည်း။ ငယ်ငယ်
 ရွယ်ရွယ်စာသင်ကြစဉ်က ဆယ်တန်းသို့ ရောက်လာလျှင် ဂဏန်း၊ အက္ခရာ၊
 သင်္ချာ၊ ဂျော်မက်ထရီများကို ဆရာက တွက်နိုင်သလောက်တွက်ရန်
 အပုဒ်တစ်ရာ နှစ်ရာပေးထား၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါတွင် ကျောင်းသားများ
 မည်မျှ တွက်ချက်ပြီးသည်ကို စစ်ဆေးတိုင်း မမြမှီတို့သည် ဆရာကျေနပ်

မှုကို အစဉ်ရရှိ၏။ မမြေ့တို့ အပုဒ်တစ်ရာလောက် တွက်ချက်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်မနှင့် အဖော်တစ်ယောက်မှာ အပုဒ်နှစ်ဆယ်မှ မကျော်သေး၍ အပျိုဖော်မဝင်တဝင်ဆံတောက်ထားစေလွှယ်ကြီးမှာပင် ခုံပေါ်မတ်တတ်ရပ် ခဲ့ပေါင်း များခဲ့ရလေသည်။ ထိုဂဏန်းတွက်သည်ကို ကြည့်ရုံနှင့် မမြေ့သည် ဝီရိယတွင် သေးနုတ်သူ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကို အကဲခတ်နိုင်ပေပြီ။

သူနှင့် ကျွန်မသည် ဂဏန်းတွက်တာလေးကအစ ဝီရိယချင်း မတူကြသော်လည်း အတူနေခဲ့ကြသည်မှာ အိမ်ထောင်ကျမှပင် ခွဲကြရသည်။

အိမ်ထောင်မကျခင်ကလည်း ကျွန်မဟင်းတစ်ခွက်ချက်တိုင်း သူသည် ရင်ဘတ်ကလေးပုတ်ကာပုတ်ကာနှင့် 'မိယုရယ်...မင်းဒီလိုလုပ်ပုံနဲ့ ဘယ်တော့ချမ်းသာမလဲ' ဟု ဆိုတတ်သည်။ သူသည် မကုန်သင့်သော နေရာတွင် ဆီတစ်စက်ကို အပိုမကုန်စေရပေ။ ဆီပြန်တွင် ဆီဘယ်နှစ်ကျပ်သားလောက်ကို ထည့်၍ ချဉ်ရေဟင်းတွင် ဘယ်လောက်သားထည့်သင့်ကြောင်းကို သူ ခဏခဏပင် ကျွန်မကို သင်ပြပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မထုံးစံအတိုင်း...

'ဘုရား သိကြားမလို့ ဆီဘယ်နှစ်ကျပ်သား၊ ငရုတ်သီး ကြက်သွန်ဘယ်နှစ်တောင်း၊ ဘယ်နှစ်ဥဆိုပြီး စဉ်းစားရတဲ့ဘဝများ ဘယ်တော့မှ မရောက်ရပါစေနဲ့' ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိ၏။

သူသည် လမ်းမှန်ကမ်းမှန် မိန်းမတို့တတ်အပ်သော ပညာကို တတ်သူမို့ သူ ကျွန်မအား သင်ကြားပြောဆိုချိန်တွင် ကျွန်မ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပါ၏။

တစ်လကုန်သွားလျှင် သူ၏စာရင်းစာအုပ်တွင် ဝင်ငွေထွက်ငွေနှင့် စုငွေများ အတိအကျ သေသေသပ်သပ်ရှိ၏။ အပိုကုန်ကျငွေများ

သူ့စာရင်းစာအုပ်တွင် မရှိပေ။

'မိခင်ယု...သုံးချင်တာ ဘယ်လိုသုံးသုံး၊ မင်းအသုံးစာရင်းကို အတိအကျထားစမ်းပါကွယ်' ဟု ခဏခဏပြောပါသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လင်ရတောင် ကိုယ်ကစာရင်းနဲ့ အင်းနဲ့ ချက်ချက်ချာချာလုပ်ပြနိုင်တော့ လင်က အပြစ်တင်စရာ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကိုလည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နိုင်တာပေါ့..."

"သူနည်းလမ်းသည် မှန်ကန်ပါသည်။ သူ့စကားကို ကျွန်မနားတော့ထောင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် နှစ်နဲ့နှစ်ပေါင်း လေးဟူသော အလုပ်ကိုလုပ်ရန် ပျင်းကို ပျင်းသည်။ ပင်ကိုယ်ကလည်း ဝါသနာမပါလှ၊ အပျိုဘဝ လခရလျှင် အမေ၊ သို့မဟုတ် အစ်မကို အပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ သူတို့ဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းသုံးသည်။

မမြေ့က စာရင်းအင်း အတိအကျထားဖို့ ဆုံးမပြန်တော့လည်း ကျွန်မကလည်း ကျွန်မထုံးစံအတိုင်း ကျိတ်မှိတ်ဆုတောင်းမိပြန်သည်။

"ဘုရားသိကြားမလို့ စာရင်းတွေ အင်းတွေနဲ့ သုံးနဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးရတယ် ဆိုပြီး ဂဏန်းထိုင်တွက်တဲ့ လူနဲ့များ ဘယ်တော့မှ မရပါစေနဲ့"

အလုပ်ကို ဝတ္တရားအတိုင်း သတ်မှတ်ထားသော အချိန်အတွင်း ဘယ်လိုပင်လုပ်ရလုပ်ရ၊ ကျန်သော ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်အချိန်အတွင်းမှာမူ ကျွန်မ ဖတ်လိုသောစာအုပ်ကို ကြိုက်သလို ဖတ်ချင်သည်။ ကျွန်မ လေ့လာလိုသော ဘာသာရပ်ကို ကမ်းကုန်ယမ်းကုန် လေ့လာချင်သည်။ ကျွန်မ တွေးချင်သော အတွေးအခေါ်ကို ဖိုးကိုပင် ပေါက်ပေါက်ထိုင် တွေးနေချင်သည်။

ပင်ကိုယ်မွေးပါ အကျင့်များဖြစ်၍ မမြေ့ ဆိုဆုံးမသော်လည်း ကျွန်မအကျင့်ကို မပျောက်ချင်ပေ။ စာရင်းတွေ အင်းတွေနှင့် ဂဏန်း

ပေါင်းနေရမည့် အချိန်ကို ကျွန်မ စိတ်ထဲက အချိန်ကုန်သည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတော့ မမြမှီ ပြောသလို ရသော ယောက်ျားက စာရင်းကိုက် ဂဏန်းကိုက်လူများ ဖြစ်နေလျှင်တော့ ဒုက္ခပါပဲဟူ၍ တော့ စိုးရိမ်မိတတ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့အဖျိုတုန်းက နိုင်လွန်ခေတ်မစားသေး၊ ပဒုမ္မာမယ်ညိုမှာ ထိပ်တန်းသုံးဖြစ်၏။ မယ်ညိုပဒုမ္မာကို လျော်ပြီး၍ ကော်တင်လျှင် မမြမှီသည် ပလောပိန်မှန် ကော်လေးနှင့် အရေကျဲကျဲတင်ကာ လှန်း၏။ ကိုယ်တိုင် မီးပူတိုက်ချိန်တွင် ရွှေလေးလက်နှင့် သကာ၊ သကာတိုက်နေပုံကို ကျွန်မ ယခုတိုင် မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသေးသည်။ ပဒုမ္မာအင်္ကျီကို သူဝတ်ချိန်တွင် သူ့အသားက ဖြူဖြူနှင့် ပဒုမ္မာပျံ့ပျံ့ပါးပါးလေးမှာ ကြွကြွရွရွလှနေပေသည်။

မမြမှီသည်...

ဂဏန်းကိုလည်း နိုင်သည်။

မီးမှီတွင်လည်း အချိုးကျသည်။ သူ့ကိုယ်အလှကိုလည်း သေသေသပ်သပ် ဆင်ယင်တတ်သူတည်း။

ထို့ကြောင့် မမြမှီသည် မိန်းမနှင့်တူသော မိန်းမပီသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ကျွန်မ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေမေဆုံးခင်ကမူ...

‘သမီးကကွယ်...မမြမှီ ခြေဖျားတောင် မမိဘူး၊ မမြမှီကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ အတုခိုးသင့်တယ်’ဟု ဆိုတတ်ပါသည်။

အိမ်တွင် ထမင်းချက်များ၊ အိမ်ဖော်များ မထားနိုင်သော နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် အားလုံးတော့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးလုပ်ပါသည်။ သို့သော် စာရင်းကိုက် အင်းကိုက်

အဆေးစိတ်ရမှာကိုတော့ အလွန်ကို ပျင်းရိလှသည်။

သို့နှင့် မေမေလည်း ဆုံးသွားသည်။ မမြမှီနှင့် ကျွန်မလည်း အိမ်ထောင်ကျကာ ခွဲခွာသွားကြရသည်။ မမြမှီကို တစ်ခါတစ်ခါမှ သွားရောက်တွေ့ဆုံမိသည်။ သူ့သတင်းကိုသာ အဆေးမှ နားထောင်နေရ၏။ သူ့ဘယ်လိုလင်မျိုးနှင့် ရသည်ကိုလည်း ကျွန်မ မစပ်စုမိ၊ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို သူ့ဟာသူ ရွေးကာယူခြင်းဖြစ်၏။ မမြမှီတွင်လည်း တွေးတောစိုးရိမ်စရာ ချို့ယွင်းချက်များ ရှိသူမဟုတ်။ သူသည် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးစီးနိုင်သော အရည်အသွေးရှိသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပါပေတည်း။ သူ့ကို ရရှိသော ယောက်ျားသည်လည်း အလွန်ကံကောင်းပေမည်။

ကျွန်မသာ ဘုရားတွေ သိကြားတွေနှင့် ဆုတောင်းရင်း အိမ်ထောင်ကျသွားရ၏။ ယခုတိုင်လည်း ဘုရားတွေ သိကြားတွေ ဆုတောင်းနေရတုန်းဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မ တွေးခေါ်လိုသော သဘောတရား အယူအဆများကို ကျွန်မ ယောက်ျားက အတင်းလွှမ်းမိုးမည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်မ စာအုပ်များကို ဖတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ သူ့ကို မေ့သွားသောအခါ ယောက်ျား စိတ်ဦးမှာကို လည်းကောင်း ကျွန်မ ကြောက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ကျွန်မကိုရသော ယောက်ျားမှာ ကံခေရာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ စာရင်းအင်းမကိုက် အိုးနင်းခွက်နင်း ချက်သော ထမင်းကို စားရကာ အလှအပမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရသော ယောက်ျားသည် အဘယ်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် ယခုတိုင် ဘုရား သိကြား တနေ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မ ယောက်ျားသည် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအား ပစ်ခွာသွားစေဦးတော့ ‘သူ့ခမျာ ဝင့်ကျွတ်ရှာပေပြီ...’ ဟု ကျွန်မ စိတ်နှလုံးမည်

အဖြစ်ပေတည်း။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က မမြမှီနှင့် တွေ့စဉ်တွင်မူ
“မင်းကိုမြင်ရတာ အားကျလိုက်တာ...”ဟု ဆို၏။

“ခု စာမေးပွဲလည်း အောင်ပြီ၊ စာအုပ်တွေကလည်း ထွက်လာ
လိုက်တော့ မင်းစာအုပ်တွေကိုလည်း လူတွေက ကြိုက်ကြတယ်...ငါ့မှာ
တော့ ကလေးတွေသာ တစ်နှစ်တစ်ယောက် မွေးနေရလို့ စာမေးပွဲလည်း
မဖြေနိုင်ဘူး။”

သူက ကျွန်မဘဝကိုပင် အားကျသယောင် ပြောပါ၏။

‘အေးပေါ့လေ...သူငယ်ချင်းရယ်...ကိုယ့်မှာတော့ မင်းတို့လို
တစ်နှစ်တစ်ယောက် ကလေးမမွေးနိုင်တော့လည်း တစ်နှစ်စာအုပ်တစ်အုပ်
မွေးထုတ်နေရတာပေါ့...’ဟု သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ
သူတို့အိမ်သွားရောက် လည်ပတ်တိုင်း ကံကော်သန့်စင်၊ စံပယ်၊ ကြက်ရုန်း၊
ခတ္တာ အစရှိသော ပန်းအမည်ပေးထားသည့် ဘုရားရ သူ့သမီးလေးများ
ကျွန်မအနား ဝိုင်းဝိုင်းလည်ရောက်လာကြ၏။

‘ကြီးကြီးယုလာပြီ...မေမေရေ...’ဟု မီးဖိုတွင်ရှိသော သူတို့အမေ
ကို လှမ်းခေါ်ကြ၏။ ထိုအခါကျတော့လည်း ‘ငါဟာ ကလေးတစ်ယောက်
ကိုတောင် အဖြစ်ရှိအောင် မိန်းမပီပီ မွေးပြန်သလို့ မဟုတ်ပါ လား...’ဟု
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဝမ်းနည်းတတ်သည်။ သို့နှင့် သူနှင့်တွေ့သည့်အခါ ဝမ်း
နည်းလိုက် ဝမ်းသာလိုက် နေလာခဲ့သည် မှာ မမြမှီတွင် ကလေးဆယ်ယောက်
ရပေပြီ။ ကျွန်မလည်း လုံးချင်း စာအုပ်များ ဆယ်အုပ်လောက် ရေးပြီးပေပြီ။

မမြမှီသည် နောက်ဆုံးကလေးမှ တစ်ပါး ကျန်ကိုးယောက်မွေး
စဉ်တွင် အလုပ်လုပ်နေတုန်းဖြစ်၏။ ကိုယ်ဝန်ကြီး တလွယ်လွယ်နှင့်ပင်
သူ့အလုပ်လုပ်လိုက် ခွင့်ယူလိုက် မွေးလိုက် လုပ်လားသည်မှာ နောက်ဆုံး

ဆယ်ယောက်မြောက် ကလေးကျမှပင် အိမ်တွင် ကလေးကြည့်မည်သူ
မရှိ၍...အလုပ်ထွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရန်ကုန်တွင် ကလေးကိုးယောက် အိမ်ထောင်မှာ...အဖေရော
အမေရော အလုပ်လုပ်မှ လူစဉ်မှီမည်ကို ကျွန်မ တွေးမိပေသည်။

မမြမှီနှင့် မတွေ့သည်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပေပြီ၊ တစ်နေ့
တမူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တွေ့ရင်းမှ မမြမှီက
ကျွန်မကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောသည်ဟု ကျွန်မ သိရ၏။ ကျွန်မသည်
လည်း ခုတလော အိမ်ပြင်သို့မထွက်သည်မှာ...ကြာပေပြီ၊ တစ်လစာ
တစ်လစာ ဈေးဝယ်ချိန်သာ မြို့တွင်းဈေးသို့ ရောက်ခဲ့၏။

တစ်နေ့ကမူ မမြမှီထံသို့ တမင်သက်သက် သွားရောက်တွေ့ဆုံ
ရ၏။

‘နေနိုင်လိုက်တာ မိခင်ယုရယ်...ကိုယ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်
လို့ရား သတိရသေးရဲ့လား...’သူက တွေ့တွေ့ခြင်း ဆီးကြို အပြစ်တင်
လိုက်ပါသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဟာ...သတိတော့ရပါတယ်၊ ကိုယ့်အကျင့်ကိုက
အိမ်လည်း မလည်တတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျော်တယ်၊
ဆိုလှုံရောဂါနဲ့ကိုယ် စိတ်ညစ်လို့”

“အေး...မင်းစိတ်ညစ်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်က ထပ်ပြောရဦးမယ်၊
မင်းအပူနဲ့ မင်းဆိုပေမယ့် ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ခိုက်လှုပ်တာက အရေး
ကြီးနေလို့”

“ဘာ...”

ကျွန်မသည် သူ့စကားကို နားမလည်ပါပေ။ သူသည် သူ့ခိုက်
ထို လက်ညှိုးထိုးပြပါ၏။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ... ဒါပါဆို ဆယ့်တစ်ယောက်ပေါ့”

ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင်မူ ဘာမှ မထူးခြားသလို ပြောလိုက်၏။
ခါတိုင်း တစ်နှစ်တစ်ယောက် မွေးနေကျ ယခု နိဗ္ဗာ သုံးခါလည်ခါနီး
မှ ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းသည်သာ ထူးဆန်းသည်ဆိုလျှင် ထူးဆန်းရပေမည်။

“ဪ... မိယုရယ်... ကိုယ်ပြောမပြချင်ဘူး”

သူသည် ပြောရင်း မျက်ရည်လည်လာ၏။

“ပြောမဖြစ်လို့ ပြောရတာ၊ ကိုယ်အလုပ် မလုပ်နိုင်တာက
လေးနှစ်ရှိပြီဆိုပါတော့။ သူတို့အဖေ အလုပ်ပြုတ်တာ သုံးနှစ်ရှိပြီလေ။
ရန်ကုန်မှာ အလုပ်မရှိဘဲ ဒါလောက် ကြာကြာနေရရင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်
ဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့”

“ဟင်း...”

ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိ၏။ ရန်ကုန်တွင် အဖေရော... အမေရော
အလုပ်မရှိဘဲ ကလေးဆယ်ယောက်နှင့် နေရေးထိုင်ရေးမလွယ်သည်ကို
ကျွန်မ သိပါ၏။ သို့သော်... မမြမှီလို စာရင်းကို အင်းကိုက် မိန်းမ
တစ်ယောက်အတွက် ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည်မှာ မရှိနိုင်ဟု ကျွန်မ တွက်ထား
သောကြောင့် အံ့သြနေခြင်း ဖြစ်၏။

“သူတို့အဖေကော ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့... ကိုယ်ကဆည်တဲ့ ကန်သင်းကြီး ဘယ်လို
ပဲ ကောင်းကောင်း စီးတဲ့ရေက စီးမလာတော့ ဒီကန်သင်းကြီးက ဘာ
လုပ်ရမလဲ”

သူ့စကားလုံးနှယ် ကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မမြမှီ ဆင်းရဲခြင်း
နှင့် ပတ်သက်၍ ပယောဂဘာမှ မရှိသည်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်ပါ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မမြမှီသည် အရည်ပြည့်ရွှေလို မိန်းမတစ်ယောက်

ပင်တည်း။

“ကလေးတွေ အဖေကလည်း နှုံးဝ ဝင်ငွေမရှိဘူး။ ခု စားဖို့တို့၊
ကလေးကျောင်းလခတို့က ဘေးချိတ်ထား၊ လောလောဆယ် ခက်နေတာ
က ဒီကလေးမွေးဖို့”

“ကိုယ်... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဆရာဝန်ကို သွားပြောပေးပါဟယ်... ဒီကလေးကို မွေးဖွားပြီး
မှ ကိုယ် ငွေရှင်းပေးမယ်လို့၊ ခု ကိုယ်အားနည်းလို့ ထိုးရတဲ့ ဆေးဖိုးတွေ
ဘာတွေလည်း နောက်မှ ရှင်းပေးမယ်အကြောင်း မင်းသွားပါ၊ ငါ့ပါးစပ်နဲ့
ငါပြောရမှာ အားနာလို့”

ကျွန်မသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေ၏။ သွားရမည့်
ဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်မ မိဘလို အားကိုး ကြည်ညိုသော ဆရာဝန်
များတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည့် သားဖွားဆရာဝန်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ မမြမှီ ပထမဆုံး ကလေးကတည်းက ကျွန်မက ထိုဆရာဝန်
နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်တွင် စားရေး၊ ဝတ်ရေးထက်
နာဖျားမကျန်းရှိသောအခါ အားကိုးဖို့၊ ကြင်နာတတ်သော ဆရာဝန်များ
နှင့် ဆက်ဆံထားဖို့ကလည်း အရေးကြီးပေသည်။

“ဒီကလေးရှိစတုန်းက ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ အသက်မဝင်ဝင်
ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့လည်း ငါမလုပ်ချင်ဘူး”

ကျွန်မသည် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ကိုယ်ကို ခွဲစိတ်ကုသပစ်ဖို့လည်း ငါကြောက်တယ်”

(ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့ အစိုးရသည် ဆေးပညာနည်းအရ ကလေး
တားသောအလုပ်များကို ဥပဒေနှင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မတားမြစ်သေးပေ။)
စင်စစ်မတော့ မမြမှီသည် ချီးကျူးထိုက်သော မိန်းမပါတည်း။

ထမင်းရည်ပင် လျက်ရစေတော့ သူ့ဝမ်းဝယ်သန္ဓေတည်လာသော ကလေးကို လူဖြစ်အောင် မွေးမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ဓာတ်က မိခင်မေတ္တာနှင့် မိခင်တစ်ယောက်၏သတ္တိကိုပြ၏။

ကျွန်မသည် အတွေးသမားပီပီ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ တွေးနေမိသည်။

“သူထင်းရောင်းရင် ငါရေပဲ ထမ်းရထမ်းရ အလုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အခု ကလေးဆယ်ယောက်မွေးခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရော ကလေးတွေ ကြည့်မယ် လူကလည်း မရှိတဲ့ အဖြစ်တွေကြောင့် ငါ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်ရော ဒီအဖြစ်ရောက်ရရော” သူက ပြောရင်း...မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။

“တစ်နေ့က သူနဲ့ငါ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ရတယ်။ သူကပြောတယ်၊ ကလေးတွေ၊ ပညာသင်ပေးဖို့ အစိုးရကျောင်းတွေ ရှိတယ်။ ကျောင်းထားချိန်ကျသွားလို့ နေမကောင်းရင် ဆေးရုံတွေ ရှိတယ်။ သွားပို့လို့ ပြောတယ်။ ငါ့အဖြစ်က ပြောရမှာတောင် ရှက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကလေးများလို့ ဆေးရုံသွားဖို့တောင် ဘတ်စ်ကားခ မရှိဘူးသိလား။ ရှင်ပဲ ရှင်ကလေးထမ်းပို့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“သူဘာလို့ အခြားအလုပ်တစ်ခုကို မရှာချင်တာလဲ ဟင် အလုပ်ရှာမရလို့လား၊ အလုပ်မလုပ်ချင်လောက်အောင် လောကကို စိတ်ကုန်နေလို့လား...”

ကျွန်မသည် ကျွန်မသိလိုသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်ရ၏။

“အို...မသိဘူး...မသိဘူး...ငါ သူ့ကို ဘာမှ မမေးချင်တော့ဘူး။ ငါ့သဘောက လောကကို စိတ်ကုန်ကုန် မကုန်ကုန် ကိုယ်ပယောဂနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ ကလေးကိုတော့ ထမင်းဝအောင် ကျွေးဖို့၊ ပညာပေးဖို့ ဒီ

အပေမှ တာဝန်မယူရင် ဘယ်သူက ယူမှာလဲ”

ကျွန်မသည် ငိုငို၍ တွေးနေမိ၏။ ကျွန်မ၏ အယူအဆကို တင်ပြရလျှင် ကောင်းပါမည်လော။ ကျွန်မ အယူအဆသည် မမြဲမာစိတ်နှင့် ကိုက်ညီပါမည်လော။ ကျွန်မကတော့ သူ့အတွက် သင့်လျော်မည်ထင်၍ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းပေတည်း။ သို့သော် သူ့အတွက် စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်နေမည်လား။

လူတွေမှာ ဘဝအကျိုးပေးကံချင်း မတူကြ၊ တချို့မှာ ကလေးလိုချင်၍ လောကဓာတ်နည်းရော၊ နတ်ရော၊ ညောင်ပင်ရော မနေရ၊ နည်းမျိုးစုံလုပ်သော်လည်း ကလေးမရ၊ တချို့ကျတော့လည်း စားရတစ်ချက် မစားရတစ်ချက်မှာပင် ကလေးများက ကြက်သားပေါက်သလို အပြိုလိုက် အပြိုလိုက် ပေါက်လာကြသည်။

“စိတ်တော့မရှိနဲ့ မမြဲမာ ကိုယ် တစ်ခု ပြောပြမယ်လေ...ကိုယ်ဟာ စာတွေရေးပြီး ဘဝမှာ လူတွေကြုံရတဲ့ ဒုက္ခကို အားတင်းဖို့ ကိုယ်ရဲ့ဓာတ်လိုက်တွေမှာ သတ္တိသွင်းပေးပေမဲ့ လောလောဆယ် ဘဝဒုက္ခကို ကိုယ်ဟာ ရင်ဆိုင်ချင်မှ ဆိုင်နိုင်မယ်။ ဥပမာ-မင်းလို ကလေး တပြိုကြီးနဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ ကိုယ်မကြုံခဲ့သေးဘူး။ ကိုယ်ကြုံခဲ့ရတာက မိအိုဖအို အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ညီမသားချင်းတွေ ဒုက္ခကိုသာ ကြိုးခံလာခဲ့ရတာလား...ကိုယ် မင်းရဲ့ သတ္တိကိုရော ခွဲကိုရော ချိုးကျူးပျါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုအဖြစ်က ကလေးက မနိုင်ရင်ကား များလာတယ်...”

“များလာတာမှ စာမေးပွဲဖြေရခါနီးနေပေမယ့် ကျောင်းလခမပေးနိုင်ရင် အကြီးမက စာမေးပွဲမဖြေရဘူး၊ ပေးစရာလည်း ငါ့မှာမရှိဘူး၊ အစိုးရကျောင်းတွေကလည်း အလွတ်ကျောင်းကလာရင် လက်မခံဘူးတဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီတော့ တစ်ခု

စဉ်းစားကြည့်ပါလား...ဟိုမိခင်ချင်လို့ အကြောဖြတ်တာတို့၊ မိန်းမတွေ အကျင့်ပျက်ပြီး ကလေးပျက်တာတို့ ကိုယ်လည်း မထောက်ခံဘူး၊ ကိုယ့် ဝတ္ထုတွေထဲမှာလည်း ရှုတ်ချခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက်တော့ ကိုယ် စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ...”

“သူ့အဖေက အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး၊ ဝင်ငွေကလည်း မရှိ၊ ဒီကလေးဆယ်ယောက် အပြင်နောက်တိုးလာရင် မခက်ဘူးလား၊ ဒီတော့ ဒီကလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးရင် ဘာသာရေးနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနေကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်...ဘာလုပ်ရမယ်...”

သူက အထူးအဆန်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် မေး၏။

“ဟိုဒင်းလေ...အဗြဟံစရိယာပုဒ်ကို မိဋ္ဌာန် မိဋ္ဌာန်ပြီး ထိန်းသိမ်း သွားရင်...”

“ဟယ်...မဖြစ်နိုင်၊ မိခင်ယု နင်ရှားသလား...”

‘ကဲ...ခက်ကဲပြီ၊ ကျွန်မလည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှတွေ့ခေါ် ရသမျှ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းတည်း။ ယခုတော့ သူကပင် ကျွန်မကို ရှား သလားဟုဆို၏။ ကျွန်မ အတွေးအခေါ်ကပင် အရှုံးအတွေး ဖြစ်လေ သလား၊’ ကျွန်မသည် မဒရပ်မှ ရောဂါကု ပြန်လာကတည်းက ဆရာဝန် များက ကလေးမွေးနိုင်အောင် အင်အားမရှိ၍ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမည် ဆိုထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ခဏခဏအခြေခံနှင့် သီလစောင့်ထိန်းရ၏။ သီလသည်သာလျှင် စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းနိုင်သည်တကား။ သီလ သာမရှိလျှင် ကျွန်မလည်း ပုထုဇဉ်သားပေမို့ ကျွန်မစိတ်သည် ပါပသ္မိံ၊ မကောင်းမှုဦးသား။ ယမတေ၊ မွေ့လျော်ပေမည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကပင်

လျှင် မမြဲမီလောက် သတ္တိမရှိ၊ သူ့ရဲဘောကြောင်နေသလား။ ကျွန်မသည် ဘဝတွင် မိန်းမဓမ္မတာ ကြုံရမည်ဒုက္ခကို မစွန့်စားရဲအောင် ကြောက်ရွံ့ နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ပေလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း တစ်ထိုင် တည်း မေးခွန်းများမေးနေမိ၏။

“အေးလေ...ဖြစ်တော့ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်နိုင်မှာပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို ရင်လည်း ဒီကလေးတွေအတွက် အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ၊ သိပ်ပြီး ဘာရတ်ဆန် တဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာ ကလေးတွေမွေးပြီးရင် ကလေးထိန်းကျောင်းပို့၊ ပညာသင်ချိန်မှာ အစိုးရကျောင်းတွေ ပို့ပြီး ကလေးကို အစိုးရလက်-အပ် လိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးကတော့ အစိုးရကို ပြန် အလုပ်လုပ်ပေးရတာပဲ”

“ကဲဟယ်...မင်းရဲ့ နည်းတွေ လမ်းတွေ ထားစမ်းပါဦး၊ ခုလော လောဆယ် ဆရာဝန်ဆီသွားပြောစမ်းပါ”

သူသည် ကျွန်မပြောသော အကြံဉာဏ်အတွက် သဘောပေါက် ပို့နေသောသော ပို၍ပင် စိတ်ရှုပ်ပုံရ၏။ သို့နှင့်ပင် သူ့အပါးမှ ခွာခဲ့ကာ ဆရာဝန်ဆီသို့ ကျွန်မ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

ဒေါက်တာကိုတွေ့လျှင် မမြဲမီအကြောင်းများကို ကျွန်မ ပြောပြ၏။

“မင်းကတော့ ကိုယ့်သမီးလည်း ဖြစ်နေလို့ ပြောပြရဦးမယ် မခင်ယု၊ ကိုယ်က သူ့ကို ဒီကလေးကို မယူချင်နဲ့တော့ အသက်မဝင်ခင် တည်စက ထုတ်ပစ်ပါလို့ အကြံပေးပါတယ်”

“ဟာ...ဒေါက်တာကလည်း မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါမျိုး ဘာလုပ်ရဲမလဲ”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက ငါ့ကိုများ လူသတ်သမားလို့ စွပ်စွဲဦး မှာလား၊ တို့ဆရာဝန်မှာ ကျမ်းကိုးပြီး ဒီကရီယူခဲ့ရတာပါ၊ ငါ့လူသတ်

ချင်ပါဘူး။ ခုဟာ အသက်မဝင်ခင်မို့ ပြောရတာ အသက်ဝင်လာရင် ငါ့ကို ရွှေပုံပေး။ ငါမလုပ်ဘူး”

“မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒေါက်တာစဉ်းစားကြည့်ပါလား။ သိပ်ကြီးတဲ့ အပြစ်ကြီး”

“အပြစ်...”

“ဟုတ်ဘယ်...”

ဒေါက်တာသည် ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားပုံရ၏။ သို့သော် သူသည် ဂရုဏာဒေါသော ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ကာ...

‘အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားစမ်း’ဟု ဆိုပါ၏။

“ကဲ ...မင်းက ဒါကို အပြစ်လို့ ဆိုတယ်။ တစ်ခုက ဒီကလေးကို မိဘနှစ်ဦးပယောဂနဲ့ ဒီလူ့လောကမှာ သန္ဓေတည်လာတယ်။ ဒီကလေးအပြင်မရောက်ခင် ဝမ်းထဲမှာကတည်းက လိုအပ်တဲ့ ဘီတာမင်ဓာတ်တွေ၊ လိုအပ်တဲ့ အာဟာရဓာတ်တွေ ဆိုပါတော့ ကျွေးမွေးရမယ်။ မိခင်ကိုယ်တိုင် စားသုံးရမယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဆေးကိုထိုးရမယ်။ ပြီးတော့ မွေးပြီးရင်လဲ ဒီကလေး ကျန်းမာသန်စွမ်းဖို့ ဆေးဝါးအာဟာရဓာတ်ကျွေးရမယ်။ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် ဒီကလေးရှိလာပြီး လိုအပ်သလို ဒီဆေးဝါးအာဟာရဓာတ်တွေ မကျွေးတာကရော အပြစ်မဟုတ်ဘူးလား။ ဆိုစမ်း မိခင်ယု”

ဆရာဝန်သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျွန်မကို ရှင်းပြ၏။

“ကဲလေ... ဒါကျတော့ကော အပြစ်မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းကြည့်စမ်း။ မမြေ့မှီ ကလေးဆယ်ယောက်စလုံး ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ပိန်လို့အနာဗလပွန့် လေးယောက်မြောက် ကလေးတုန်းကလား။ သူ့လက်ထဲ သွားပေးရင် သေမှာစိုးလို့ ဆေးတိုက်မှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ပဲ နှစ်ပတ်

တိတိ မွေးပေးရသေးတယ်လေ...မှတ်မိလား။ ပြီးတော့ ကလေးဆယ်ယောက်မှာ ငါးယောက်က အချင်းကပ်နေတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးကလည်း နောက်ကလေးမွေးဖို့ သိပ်ခွန်အားမရှိဘူး” ဆရာဝန်က အခြေအနေကို ဆက်၍ ရှင်းပြ၏။

“ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုတာပဲ။ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ငွေလိုလို့ ငွေတောင်းတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ကိုယ်လိုဆရာဝန်မျိုး ရှာပါဦး။ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေး လူ့ဘဝရောက်လာရင်တော့ ဒီကလေးကို ကောင်းကောင်းပြုစုကျွေးမွေးရမှာပဲ။ အခြေအနေက ဆင်းရဲလို့ မပြုစုနိုင်ရင် ဒီကလေးမရှိဖို့ကို လောကဓာတ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ခြိုးခြံတဲ့ ဘာသာရေးနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ထိန်းသိမ်းရမှာပဲ။ မွေးလာပြီးမှ မကျွေးမွေးနိုင်တာ အပြစ်လား...။ မမွေးအောင်လုပ်တာ အပြစ်လား”

ကျွန်မသည် ဆရာဝန်ကို ဘယ်လို ပြန်ချေပရမှန်းမသိ။ “သူ့ ခုမွေးမယ့် ကလေးမှာတော့ မွေးဖွားပြီးမှ ကျသမျှငွေယူဖို့ ကျွန်မလာပြောတာပါ”

“ဒါကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မခင်ယု၊ အရင်ကဆို မင်းသိတဲ့အတိုင်း မင်းမိတ်ဆွေတချို့ကို ကိုယ်အရစ်ကျ ငွေယူမွေးပေးတာတွေ၊ အလကားမွေးပေးတာတွေ မင်းအသိပါပဲ။ စိတ်အေးလက်အေးသာနေပါ”

သူကလည်း သူ့ယူဆချက်ကို ရှင်းလင်း ပြောပြပါ၏။ ကျွန်မသည် ဒေါက်တာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

တစ်လမ်းလုံးတွင် စဉ်းစားမဆုံးခဲ့၊ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် ဤရင်သွေးငယ်များ လူ့ဘဝရောက်လာပြန်လျှင်လည်း သူတို့စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ မမြေ့ခင်ပွန်းသည်နောက် တွန့်ဖို့မလိုပေ။ ကလေး

များအဖေသည် ဘာကြောင့်များ အလုပ်လုပ်ရန် စိတ်ကုန်နေပါသနည်း။ အလုပ်ကိုပင် မရှိလေသလား။ အလုပ်ကိုကပင် စိတ်ကုန်နေသည်ဆိုလျှင် လင်မယားဆက်ဆံဖို့ကိုလည်း စိတ်ကုန်သင့်သည်။

အနီကအတန်မို့ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေခြင်းလား။ မမြဲမမှီကိုသာ ရင်းနှီးသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည်နှင့်မူ ရင်းနှီးသူများ မဟုတ်၍ အလုပ် အကြောင်းကို စေ့စေ့ငုငု မဆွေးနွေးချင်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတော့ “အပြစ်” ဟူသော စကားအား ဆရာဝန် စကားအနက်ဖွင့်ပုံကို တွေး၍ လာမိ၏။

ပြီးတော့လည်း မမြဲမမှီသည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မိခင်သတ္တိရှိသူဖြစ်၍ ကျွန်မ သည် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်၊ မိခင်သတ္တိ မရှိလေသလား။ ထို ပြဿနာကိုလည်း တွေးလာမိ၏။

သို့သော်...နောက်ဆုံး တွေးထင်မိသည်ကမူ သာယာမှုတစ်ခုခု ကို ရယူတိုင်း သတ္တဝါတို့သည် တစ်ခုခုကိုတော့ အနစ်နာခံပေးဆပ်ရ မည်သာတည်း။

အကယ်၍ အနစ်နာမခံလိုသော် ...မကြိုးပမ်းလိုသော် သာယာမှုကို လည်း စွန့်လွှတ်ရမည်တကား။

ထိုအခါတွင် စာဆိုတစ်ယောက်၏ ရိုးလှပြီဖြစ်သော သီချင်းသွား ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိ၏။

“ဘဝဟူသည် ရယူခြင်းမဟုတ်၊ ပေးဆပ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်...”

စိန်ကြည်နော် စိန်ကြည်

“စိန်ကြည်နော်...စိန်ကြည်၊ လင်ယူပက်စက်သည်”

ဂျပန်ခေတ်က ကျွန်မတို့မြို့တွင် ယခုခေတ် လမ်းသူရဲ ခပ်ဆန်ဆန် သူငယ်ကလေးများ အတော်များများ ရှိသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့လမ်း ထဲရောက်လျှင် ထိုသီချင်းကို ဟစ်၍ဆိုတတ်ကြသည်။ ညဉ့် ၈ နာရီလောက် လူပျိုပေါက်လေးများ လမ်းသလားချိန် ဖြစ်၍ ထိုသီချင်းသံကို ကျယ် လောင်စွာ ကြားရသည်။

နှိုင်းသာနှိုင်းရသော်လည်း ယခုခေတ်လမ်းသူရဲလေးများနှင့် လုံးဝ တူသည်ဟု မဆိုသာပါ။ လမ်းသူရဲလေးများသည် ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်ဝတ် ပရက်စလေးလို လှုပ်၍ အမောက်တစ်တောင်လောက်နှင့် မကောင်းတာ ဟူသမျှအားလုံး လုပ်ကြသည်။

ဂျပန်ခေတ် ကျွန်မတို့ မြို့က သူငယ်လေးများမှာ သူတို့မျက်စိ စပါးမွေးစူးသော မိန်းမပျိုလေးများ နေသော လမ်းများတွင် စောင်းမြောင်း သီချင်းဆိုသည်ကလွဲ၍ နံနက်တွင်မူ သူတို့သည် ဣန္ဒြေရစွာနေ၍ အများ

နှင့် သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ကြံသော လူငယ်လေးများ လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက် ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့က သူတို့အော်သည်ကို ခွင့်လွှတ် ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပေသည်။

တစ်ခါကလည်း စာသား နှစ်တန်းလောက် တတ်သည်၊ ဖောင်တိန် တကားကား စတိုင်ခပ်များများနှင့် မိန်းကလေးအိမ်ရှေ့တွင်-

“ရုပ်ရည်လှပတဲ့သူ ခင်ပျိုဖြူရယ်၊ ဖောင်တိန်ကြီး လက်ကိုင်ထား လို့ အတန်းမြင့်တဲ့ ဂုဏ်ကြီးရှင်ရယ်၊ အောက်ကလူ တစ်ဖက်သားကို သနားစိတ်နဲ့ ချစ်စမ်းစေချင်တယ်”

ဥပမာ ရှစ်ရာ၊ ယခုအခါ ပြုရာမှာဖြင့် ခိုင်တာကွင်းက မြင်းကျား ကြီးနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တူတယ် ဟူ၍ ဟစ်အော်ဆိုတတ်ကြသည်။ ကျွန်မဟို့ မှာ အပျိုဖော်အချင်းချင်း ထိုသီချင်းအကြောင်း ပြောမိကြသောအခါ ကြိတ်၍ ရယ်ရပေသေးသည်။

ယခုဆိုသော သီချင်းမှာမူ ကျွန်မတို့လမ်းထဲတွင်ဆိုသော သီချင်း ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့လမ်းထဲမှ အပျိုတစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ထိလေပြီ။ သူ့ကိုလော၊ ကိုယ့်ကိုလောနှင့် အပျိုအချင်းချင်း အတော်ဂယက်ရိုက် သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေကလည်း အပျိုပေါက်စများ ဖြစ်သည်။ မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ မငွေရင်ကလည်း ဖြူဖြူလုံးလုံးနှင့် ပျိုပျိုမျစ်မျစ် ချစ်စရာပင်တည်း။ သူ့အသက်က ထိုစဉ်က နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် အစ်မကြီးများ အုပ်ထိန်းထား၍ မငွေရင်သည် အပြင်ကိုမှ မထွက်ရ။ တစ်အိမ်ကျော်မှ အပျိုကြီး မမစန်းကတော့ တရားလွန်လွန်း သည်။ စီးကွက်ဝင်စားသလားမသိ၊ ညဉ့်မှပင် သူလမ်းလျှောက်သည်ကို မြင်ရတော့သည်။ ထိုမျှ အိမ်တွင်းပုန်းသူတည်း။

ကျွန်မတို့ အိမ်တွင်လည်း ကျွန်မတို့မှာ အပျိုပေါက်စသာ ဆို

သည် ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဖြစ်၍ လင်ယူဖို့ခက်သော အရွယ် များဖြစ်၏။ မမတစ်ယောက်သာ အပျိုဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ရှိသည်။ သူ့ကို ဆိုရအောင်ကလည်း အိမ်ကစပ်ဟပ် ပေးစားသည်ကိုပင် ယောက်ျားကို စကားပြောရသည်မှာ ပျင်းသည် ဆို၍ သေအထိ အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုး ထုတ်တော့သည်။

တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်သော်လည်း ခုံးတံတားခြားနေသော မြင့်မြင့် နှင့် မြိုင်မြိုင်တို့ကလည်း ခေတ်သာဆန်သည်။ ရုပ်ရုပ်ပွေပွေ မကြားမိသေး။

ကျွန်မတို့ အပျိုအုပ်စုမှာ နောက်နေ့ မမစန်း အိမ်တွင် ဆုံမိကြ လျှင်တော့ ထိုသီချင်းသံအတွက် အတော်ကသိကအောင် ဖြစ်ကြရသည်။

“နာမည် ဖွင့်ဆိုတာတောင် နင်တို့က ကျွက်စိကျက်စိဖြစ်ကြ ရသေးဟဲ့၊ အလိုက်တဲ့သူငယ်မတွေ၊ ဒါကြောင့် ဝါးခယ်မတစ်မြို့လုံး အပျိုတွေ လင်ရတာတောင် ဘုရားကြီးလမ်းကဟာတွေ ပုပ်သိုးကုန်မှာ လို့ ကောင်လေးတွေက ပြောတာ”

အပျိုကြီးဒေါ်ကျေးက ခုနစ်သံနှင့် ပြောပါတော့သည်။ ဒေါ်ကျေး မှာ လေးဆယ်နီးပေပြီ။ ဖြူဖြူချောချောနှင့် ငါးပိ ငါးခြောက်ဈေးထဲ တွင် ရောင်းသော အပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်သဘောကောင်း ၍ သွက်လက်၏။ ကျွန်မတို့ ပွဲသွားလျှင် သူက အပျိုအုပ်ပေတည်း။

“ဟင် ... စိန်ကြည်ဆိုတဲ့ နာမည်ဘုရားကြီးမှာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မက အိမ်တွင်းပုန်းမဟုတ် ‘မလည်ရောက်’ ဖြစ်၍ သွက် လက်စွာပြော၏။

‘နောက်ပြောင်းလာတဲ့ ယစ်မျိုးဝန်ထောက် သမီးလေးနာမည်က စိန်ကြည်တဲ့’ ဒေါ်ကျေးက ပြော၏။

“ကျွန်မတို့သိရတော့ မချောပဲ”

မငွေရင်က ပြန်ပြောပြန်သည်။

“အမယ်လေး အာရှလူငယ်အသင်းမှာ နာမည်ပေးထားတာ၊ ခင်စိန်ကြည်တဲ့၊ ကဲ...သိလား၊ မချောစာတို့”

ယခုမှပင် ကျွန်မတို့ ရှင်းကြတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဤကဲ့သို့ နာမည်ဖွင့်၍ ဟစ်သီချင်းဆိုချင်းမှာမူ ရိုင်းပြသည်ဟူ၍ ကျွန်မတို့ အပျိုတစ်စုက မှတ်ချက်ချမိသည်။ ခင်စိန်ကြည်သည် အတော်လှပသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်နှင့်လည်း အတော် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်မှ ပေါင်ဒါနဲ့မှာ ကျွန်မတို့အပျိုအုပ်စု သုံးတတ်သော သမားရိုးကျ ပွန်ပီယာနှင့် အီးဗန်းအင်ပဲရစ်ရနံ့များမဟုတ်၊ အတော်ဆန်းသော မန်းရနံ့တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်က နိုင်ငံခြားပေါင်ဒါရှား၍ ဆန့်နစ်ခဲ၊ ဆင်းသီကီနှင့် မိုင်းဝေဝေပေါင်ဒါများကို နေ့စဉ်သုံး၍ တစ်ခါတစ်ရံမှ သိမ်းထားသော ပွန်ပီယာကို ကျွန်မတို့ ထုတ်သုံးကြ၏။

အာရှလူငယ်ပွဲများတွင် ခင်စိန်ကြည်သည် ကျွန်မတို့ မသုံးနိုင်သော ပန်းနုရောင် ပါးဆိုးဆေးများကိုပင် သုံးလာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂျော်ဂျက်လုံချည်နှင့် အင်္ကျီကို တစ်ဆင်တည်း ဝတ်၍လာသောအခါ သူ၏ တင်လုံးလုံးလေးမှာ ညက်ညက်ညောညော ရွှေလျားသွားသည်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

တခြားလမ်းက ဟယ်လင်နှင့် ဆင်နီတို့မှာ ယခင်က အလှသရဖူဆောင်းကြသူတို့တည်း။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့လမ်းက ခင်စိန်ကြည်ကို သူတို့လက်မြောက်ကြပြီ။

ညဉ့်ဦးရောက်လျှင်တော့-

‘စိန်ကြည်နော် စိန်ကြည်...လင်ယူ ပက်စက်သည်’ ဟူသော သီချင်းကို ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ကြားရ၏။ ကျွန်မတို့မှာ တို့နှင့်မဆိုင်

ဟူ၍ သိပ်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ သို့သော်...အလကားနေ အလကားကျွန်မသည် သောကများတတ်သူပီပီ ခင်စိန်ကြည်အတွက် စိတ်မကောင်းတတ်ပေ။

အပျိုကြီးဒေါ်ကျေး သတင်းအရ၊ နောက်ပြောင်းလာသော ဂုံအိတ်ကုန်သည် ရာမာရှိကားမှာ ကိတဂဝါးအိမ်တွင် နေသော်လည်း ညဉ့်စာကို ခင်စိန်ကြည်တို့ အိမ်မှာလိုလိုကြီးစားကြောင်း သိရသောအခါ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

ကျွန်မသည် အာရှလူငယ်အသင်းတွင် ဉာဏဗလမှူးဖြစ်၍ ဂျပန်စာသင်တန်းကို ဖွင့်လှစ်ပေးရသော်လည်း ဂျပန်စာကို အအိုအိုအံ့အာံ့မှ လွဲ၍ မတတ်ပေ။ အင်္ဂလိပ်စာ မသင်ရဆိုတော့မှ ကျွန်မသည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဆရာမ မာဂရက်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာသင်ပါသည်။

စိန်ကြည်ကတော့ ဂျပန်စကားကို အတော်ပင် ပြောတတ်နေ၏။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်ထဲတွင် သူသည် ကျွန်မကို ပိုခင်ပေသည်။

သူ့အလှကို မြင်ရသောအခါ ဂျပန်နှင့် သူငြားမည်ကို ကျွန်မ ပိုစိုးရိမ်မိ၏။ ထိုအထဲ ညဉ့်တိုင်ကျ၍...

‘စိန်ကြည်နော်...စိန်ကြည် လင်ယူပက်စက်သည်’ ဟူသော တဘောင်ကို သူငယ်လေးများ ရွတ်သောအခါ ကျွန်မ ပို၍ ရင်လေး၏။

သူနှင့် တစ်နေ့တွေ့ချိန်တွင်မူ...

‘ဂျပန်တွေဟာ သိပ် ပါးရိုက်တာပဲနော်’ဟု ကျွန်မ ပြောမိ၏။ သူသည် ပြုံး၍ပဲ နားထောင်နေလေသည်။

‘သူတို့ရဲ့ ဒိုင်တို့ဝကျိုအေးကင်ကလည်း စိတ်ညစ်စရာကြီး’ ဟူ၍ ပြောလျှင်လည်း သူရယ်မောနေတတ်ပါသည်။

သခင်ဝတင်ကြီး ဝါးခယ်မဘက် ဆင်းလာ၍ လူပေါင်းများပြီ

ဟူသော တရားလာဟောချိန်တွင်မူ...ခင်စိန်ကြည်တို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းကြရသည်။

ကျွန်မသည် ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် ငွေလှူဖို့ ဆော်ဩချိန် တွင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေများထဲမှ မခင်ဝေ ဆရာမတို့သည် ဂျပန်တော်လှန် ရေးအတွက် ငွေများထည့်ဝင် လှူဒါန်းလိုက်ကြ၏။ ကျွန်မသည် ဂျပန် တော်လှန်ရေးတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါဝင်သူ မဟုတ်ပါ။ ဟိုမှာဘက် တွင်မူ ခင်စိန်ကြည်သည် ရန်ကုန်၌ ရာမာရှိတာနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည် ဟု သတင်းကြားလိုက်ရပါသည်။

*

စစ်ပြီး၍ ကျွန်မ ရန်ကုန်ရောက်ချိန်တွင် ခင်စိန်ကြည်သတင်းကို ကြားရပြန်သည်။ ခင်စိန်ကြည်သည် တခြားဂျပန်ကတော်များလို မစားသာ လိုက်၊ မြန်မာစစ်ဦးလံတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိ၍၊ သူ၏ ရာမာရှိတာက သူ့အား ပါးနာနာရိုက်သွားသည်ဟု ကြားရသောအခါ ကျွန်မ အတော် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြန်သည်။

နှင်းဆီရောင်ပြေးသော သူ့ပါးလုံးလုံးဖိုဖိုလေးကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်မိပါသည်။

ယခုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်မသည်ပင် အိုးအိမ်အတည်တကျနှင့် လူကြီးဆန်ဆန်နေရသော အချိန်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျပန်ခေတ် အကြောင်း တွေးမိသောအခါ ခင်စိန်ကြည်ကို သတိရ၏။ ပြီးတော့ ဂျပန် က ရိုက်သွားသည်ဆိုသော ပန်းနုရောင်သွေး၊ သူ့ပါးလေးများကိုလည်း သတိရ၏။

သူ့သတင်းကို ဆက်၍မကြားမီ၊ သူ့ကြိုက်သော မြန်မာစစ်ဗိုလ် နှင့်ပင် ယူနေလေသလား။

တစ်နေ့တွင်မူ ခြံတွင် မာစီဒီကားနက်ကြီးတစ်စင်း ဆိုက်လာ သည်။

‘မကြေးမုံကို ခင်စိန်ကြည်က တွေ့ချင်လို့တဲ့’ မာလီအဘိုးကြီးက ပြောလာ၏။

‘ခင်စိန်ကြည်’ ကျွန်မသည် သူ့နာမည်ကို ရေရွတ်ရင်း အလန့် တကြားပင် ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဘကြီးရယ်”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသူမှာ ခင်စိန်ကြည်မှ ခင်စိန်ကြည် စစ်စစ် ပင်တည်း။ ယခုစစ်ပြီးခေတ်တွင် အလှပြင်ကရိယာများမှာ ဂျပန်ခေတ်က ထက် နှံ့နေသောအခါဖြစ်၍ ခင်စိန်ကြည်သည် ပို၍လှ ပို၍နုပျိုနေသည်။

‘မုံကြည်ကို သတိမရဘူးလားကွယ်’ သူ့အသံက ခပ်ခွဲခွဲအေးအေး လေးဖြစ်၏။ သူ့ရင်သည် ချွန်၏။ တင်သည်မို့၍ ပေါင်တံသည် သွယ် ၏။ စီးထားသော ပန်းနုရောင်ခုံမြင့်က ချွန်လွန်း၍ မညီညာသော ကျွန်မ ၏ ခြံလမ်းပေါ်တွင် သူ့ချော်လဲမှာ ကျွန်မ ခိုးရိမ်၏။

သူ့မျက်လုံးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာရောင်တွေမှန်းမသိ ပြုံးပြုံးပြက် ပြက် အရောင်ထွက်နေသည် ထင်၍၊ ကျွန်မ ရဲရဲ မကြည့်ရဲ၊ ပြီးမှ ဗူး ဖိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်ခွံသည် ငွေမွှဲရောင်ရောသော ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်တစ်မျိုး ထွက်နေသည်။

နုတ်ခမ်းမှာ နုပြေသော နှင်းဆီပန်းရောင်သွေး ဖြစ်၏။ ဂျပန်ရိုက် သွားသော သူ့ပါးလေးများသည် အသွေးအရောင်မလျှော့၊ ပခုမ္မာကြာ ချပ်လို အဖြူတွင် နီရောင်သန်းနေလေသည်။

“မုံ ဘာကို ငေးနေတာလဲဟင်...”

သူသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်၏။ “ကြည်ကြည် သိပ်လှ

နေလို့ပေါ့၊ ခုလို နှစ်ယောက်ယှဉ်ရပ်နေလိုက်တော့ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ပုံက
၁၉ ရာစုနှစ်လောက်က ဟန်ပန်ဖြစ်နေတယ်၊ ကြည်ကတော့ ၂၁ ရာစုကို
တောင်ခြေပြင်နေသလိုပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

သူသည် ပက်ပက်စက်စက်ရယ်၏။

“ဒီအပြောတွေကြောင့် ထင်ငယ်၊ မွှဲကို ကိုယ်မေ့လို့မရတာ၊
တစ်ခါတစ်ခါ ဂျပန်ခေတ်မှာ ဝါးခယ်၊ နေ့ခွဲရပ် အပြောင်းတွေ တွေး
ရင်း၊ အထူးပဲ မင်းကို သတိရပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ၊ ဘာမှ
မပြောင်းလဲဘူးနော်”

ကျွန်မသည် သူ့ကို ပြုံး၍ ငြည့်နေ၏။ ‘ခေတ်မီတယ် ဆိုတာ
ဟာ အပြင်အဆင်ကို မဆိုလိုပါဘူးကွယ်...သူ့အတွေးအခေါ် အယူအဆ
ထင်မြင်ပုံဟာ ခေတ်မီသလား...မမိဘူးလား ဒါကို ကြည့်ရမှာပါ’

ဘုရား...ဘုရား သူလိုမိန်းမ ပါးစပ်ကပေမယ့် ဤစကားလုံးမျိုး
ထွက်လာပါတကား။ ကျွန်မ သူ့ကို စောစောက ကိုယ်အလှမှလွဲ၍ ဘာ
ကိုမှ ဂရုစိုက်မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

‘အပြောကလည်း ဆိုးဘူးဆရာ’ဟု ကျွန်မက ဆိုလိုက်၏။

“မဆိုးဆိုး စစ်ဗိုလ် က သင်ခဲ့တာလေ”

“ရာရှိတာက သ...ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာစစ်ဗိုလ်”

သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ် ဆွဲညှိသောက်လိုက်၊ မီးခိုးများ
ကို လှပစွာကြည့်ရင်း သည် စကားဆက်ပြော၏။

“မွှဲကို သတိရတော့က ရာမာရှိတာက ကြည့်ကို ဝါးရိုက်တိုင်း၊
မွှဲတစ်ယောက် ငါ့ကို သတိပေးခဲ့ပါကလားဆိုတာ အခြေသတိရနေတယ်

ဘွယ်”

“အခုကြည်ကြည် ဘယ်မှာနေလဲ၊ ကြည်ကြည် ယောက်ျားတပ်
က ဘာတပ်လဲ”

သူသည် မျက်လုံးများကို ပြူးတူးပြဲလေးလုပ်ကာ ‘ဘာတပ်...
ဟုတ်လား၊ မင်းစစ်ဗိုလ်လား၊ ကိုယ့်ကို မာစီဒီဝယ်ပေးနိုင်မှာ”

“ဟင် ဒါဖြင့် အဲဒီစစ်ဗိုလ်နဲ့ မညှားဖြစ်လိုက်ဘူးပေါ့”

သူသည် ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒါတွေလည်း ဘာမှမမေးနဲ့ မွှဲရေ၊ အဟောင်းတွေ အားလုံး မေ့
လိုက်၊ ကိုယ်ကတော့ အမြဲအသစ်အသစ်ပဲ” သူသည် အတည်ပေါက်ပြော
နေရာမှ ခပ်သောသောရယ်ရင်း...

‘လောကကြီးသည် အမြဲသစ်နေရမည် ကြောင်လိမ်လှေကားသဖွယ်
ကွေ့ကွေ့ပြီး အပေါ်ကိုသာ မြင့်တက်သွားရမယ်’ဟု ဆိုတော့၏။

‘အတည်စကား ပြောစမ်းပါ ကြည်ကြည်ရာ အရွတ်ဘလွတ်တွေ
ဟောက်လိုက်တာ’ ကျွန်မက သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်လျှင် သူသည် တခစ်
ခစ်ရယ်တော့သည်။

“သိဘူး လေကွယ်၊ ဂျပန်က သင်ခဲ့တာကော မြန်မာစစ်ဗိုလ်က
သင်ခဲ့တာကော၊ ကိုယ်က အစုံရွတ်တတ်မတ်တတ်နေတာ”

“အခု ဘယ်မှာနေလဲ မေးတာတော့ မဖြေဘူး”

“မာတင်၊ အဲမင်းနယူးမှာလေကွယ်၊ မင်းကလည်း ကိုယ့်အသက်
ကို မသိဘူးလား”

“ဘ...လုပ်သိရမှာလဲ”

“ကိုကြည်လင်လေ...ကိုကြည်လင်ကို မသိဘူးလား...”

“ဘယ်ကကို ကြည်လင်လဲ”

“မင်းတို့ ဝါးခယ်မနားက ကျူမငေးက စက်ပိုင်ရှင် တရုတ်သူဌေး ဦးစစ်ကူးသားလေ...”

“ဪ...”

“ကိုကြည်လင်က ပက်ပက်စက်စက်ကို စီးပွားဖြစ်တာ ဆရာ၊ ဆန်စက်အမတော်ကြေးတွေလည်း သူသိပ်ရ၊ ဒီရန်ကုန်မှာ ဓာတ်ဆီဆိုင် ဆိုတာ သုံးခုတောင် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အင်ပိုလိုင်စင်လည်း လုပ်တယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီကကမ်းနားလမ်းမှာ”

“ဪ...ကိုယ်သတင်းကြားမိတယ်”

“ဒါကြောင့် မရွှေ့ကြည် မာစီဒီနို ဘာနဲ့ ဖြောင့်နေတာပေါ့”

သူပြောလိုက်သည်မှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ သူက သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြောသလောက် ကျွန်မက ရင်လေး၏။ ကိုကြည်လင်ကို ကျွန်မ သိ၏။ ကိုကြည်လင်၏ လက်ထပ်မယားကြီး မိမိမှာ ရန်ကုန်သူဖြစ်၏။ ကိုကြည်လင်တွင် အငယ် ကျွန်မ သိရသလောက် သုံးယောက်ရှိသည်။ သူတို့တွင် အထည်ဆိုင်များနှင့် အင်ပိုလိုင်စင်ဆိုင် ဘုတ် ရှိသည်။ ကိုကြည်လင်သည် ငွေပစ်ပေးသည်နှင့်အမျှ သူ့မိန်းမများ ဖောက်ပြန်လျှင် ပါးနာနာနိုက်သည်ဟု ကျွန်မ သတင်းကြားရ၏။

ဇာတိမြို့နားနီးချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း အသွင်ချင်းမတူကြ၍၊ ကျွန်မနှင့် ကိုကြည်လင်သည် မေးထူးခေါ်ပြော တွေ့သောအခါ နှုတ်ဆက် သည်ကလွဲ၍ မရင်းနှီးကြပေ။

“ဒီမနက်...ဒီမှာ ယေမင်းစားနော်”

“မစားတော့ဘူး၊ မင်းဆီ လာချင်နေတာကြာပြီ၊ မင်းစာတွေ ရေး နေတယ်ဆိုလို့ ကိုယ်က စာရေးဆရာတွေကို ချစ်တယ်ကွဲ့၊ ဟိုလေ... သူသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ကျွန်မ နားနားကပ်၍

ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

“အေး...သူနဲ့ ကိုယ်ပျင်းတဲ့အခါ တွဲတယ်၊ အရက်တစ်ခွက်တိုက် ရင် သူပြောတဲ့ စကားတွေဟာ တယ်လှတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း နားထောင် ချင်တယ်၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘက်ကျနေတာပေါ့”

ခက်ကပြီ၊ သူက စာရေးဆရာကို သူ၏ ပျော်တော်ဆက်ဟူ၍ သဘောထားလေပြီ။ ကျွန်မမိတ်ထဲတွင် ခင်စိန်ကြည်၏ ပင်ကိုယ်အကျင့် မကောင်းသော်လည်း မိတ်ဆွေလိုတော့ ခင်သည်။ ရာမာရှိတက သူ့ကို ပါးရိုက်သွားသလို၊ ခုတစ်ကြိမ် ကိုကြည်လင်က သူ့ကို ပါးထပ်ရိုက်မှာ စိုးသည်။ ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေဝတ္တရားအတိုင်း ကြိုတင်သတိပေးရ ကောင်းမည်လား။ အရိုက်ဖြင့် မခံရသေးဘဲနှင့် ကျွန်မက ဗေဒင်တွက် သလို ကြိုတင်ထားလျှင် မမဘုရားက ကျွန်မကို စိတ်ကောက်ချင် ကောက်မည်။ ကျွန်မတို့မိန်းမများမှာ ခပ်ရှူးရှူးသာတည်း၊ သူတို့လင်သား အကြောင်းကို သူတို့နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်စဉ်တွင် အရပ်ကူပါ လူထပ်ပါ အကူအညီတောင်းကြသော်လည်း သူတို့လင်နှင့် အဆင်ပြေသောတစ်နေ့ တွင် ကူညီခဲ့သူ၊ ကြားဝင်၍ သနားခဲ့သူကိုပင် ပြန်ရန်ထောင်တတ်သေး သည်။

ယခုကိစ္စမှာ သူနှင့် ကိုကြည်လင်တို့ အဆင်ပြေဆဲအခါဆိုတော့ ပို၍ဆိုသည်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော သာဓကတွေ ထောက်ထား၍ ဒီလိုနေပုံနှင့် ဆိုလျှင် တစ်နေ့ ကိုကြည်လင်က ပါးရိုက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ကြိုပြော ရမှာ မခက်ပါလား။

သို့သော် မိတ်ဆွေချင်းချစ်လျှင် ဖြစ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ပြောရမည်မှာ ကျွန်မတွင် ဝတ္တရား ရှိသည်ဟုလည်း ကျွန်မ တွက်မိသည်။ ခုချိန်တွင်တော့ မာစီဒီနို စိန်ကြည်နှင့် ပဏာစားနေ၏။

တော်ကြာကျခါမှ 'စိန်ကြည် နှစ်ကြိမ်မြောက် ပါးရိုက်ခံရခြင်း' အဖြစ် ရောက်လျှင် မသက်သာလှ။

ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ကျွန်မတို့လမ်းတွင် သီချင်းဆိုသော သူငယ် လေးများကို ပြေးခေါ်လိုက်ချင်သည်။

'စိန်ကြည်နော်...စိန်ကြည်၊ လင်ယူပက်စက်သည်' ယခုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှ ထိုသီချင်းကို ရွတ်ဆိုမိ၏။ ခင်စိန်ကြည်သည် လောလော လတ်လတ် ဒီမျက်မြင်လောက်ကိုသာ ကြည့်နေလျှင်တော့ ကြာလျှင် လမ်းပေါ်က စိန်ကြည်ဖြစ်တော့မည်။

"ကြည်ကြည်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီစာရေးဆရာကို တကယ်သာယာတယ် ဆိုရင် အတည်ယူကြပါလားကွာ၊ ...မှဲ့တော့ ဒီလို စခန်းသွားနေတော့ မကြိုက်ဘူး၊ ကိုကြည်လင် မသိရင်တော့ ကောင်းသား..."

"မင်း စာရေးဆရာကတော့လည်း တခြားကိုယ်ကြိုက်တာတွေကျ တော့ မပေးနိုင်ပြန်ဘူး"

ကျွန်မသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"အေးလေ...ကိုယ့်မှာတော့ ဝတ္ထုရားရှိတယ် ကြည်ကြည်၊ ဗေဒင် အတွက် စောလေခြင်းလို အပြစ်တင်ချင်တင်၊ မင်းကိုကြည်လင်သတင်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ နာမည်တော့ အလွန်လှပဲ၊ ပါးရိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ သူလည်း ရာမာရှိတနဲ့ သူမသာငါမသာပဲ။ ကိုယ်ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရတာပဲ၊ ကိုယ်တို့မြို့က ခေါက်ဆွဲသည်သမီး မချွန်ကြည်လေ၊ မင်း သီချင်းမှသိမယ်၊ သူလည်း အရင်းအနှီးလေး ဘာလေးထုတ်ပေးပြီး ယူထားတာပဲ။ သူက ရန်ကုန်က အပြန် နည်းလေတော့ အဲဒီကောင်မလေး က သူနဲ့ ရွယ်တူလေးနဲ့ တွဲတာပေါ့၊ ရိုက်လိုက်တာမှ ပက်ပက်စက်စက်ပဲ" ခင်စိန်ကြည်သည် ကျွန်မ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ လေးလေးနက်

နက် ကြည့်၏။ သူ့ပါးလေးကိုသူ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပွတ်၏။ သို့သော်လည်း ဆွဲမရနိုင်သလို ကျွန်မကို ကြည့်ပြန်သည်။

"ကဲ...ပါလေ...ကိုယ်ပြောတဲ့ စာရေးဆရာအိမ်ကို မသိဘူးလား၊ ကြည်ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို သူမလာတာ နှစ်ခါရှိပြီ"

"ဘယ်သိမလဲကွ၊ တို့များစာရေးဆရာတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက်သာ သိတာ၊ အိမ်ပေါက်စီတော့ ဘယ်သိမလဲ"

"ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော၊ မွဲတယ် ပြောပြော၊ စာရေးဆရာ ပေါင်ဟာ ခေါင်းအုံးအိပ်လိုတော့ ကောင်းသား"

"ဟယ်..."

သူ့စကားလုံးမှာ ကြမ်းလွန်း၍ ကျွန်မ လန့်သွားသည်။

"ပြီးတော့ နှင်းမွန်အောက်မှာ ပန်းပွင့်လွှာတွေ ခြံပြီး သေပြီးရတာ ညာဖြစ်ရတာ၊ သူပြောတာတွေ ကိုယ်လည်း ခပ်ထွေထွေနဲ့ နားထောင် ရတာ ကောင်းသား၊ ကဲ ...သွားမယ် မှဲ့...၊ ကိုကြည်လင် ပါးရိုက်တော့ မှပဲ ကိုယ် မင်းဆီပြေးလာခဲ့ဦးမယ် မှဲ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် သွက်လက်စွာ ထပြေး၍ မာစီဒီပေါ် တက်သွားတော့သည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ ကားကို ငေးကြည့်ရင်း ... 'စိန်ကြည် နှစ်ကြိမ် မြောက် ပါးရိုက်ခံရခြင်း ဘဝ မရောက်ပါစေနဲ့'ဟု ဆုတောင်းရပါ သတည်း။

ငယ်စာရင်း ဖျက်လိုက်တော့ဘုရား

ခုနစ်တန်းတုန်းက နေက္ကကို သင်ရစဉ် နေက္ကသည် တောသို့ နောက်ဆုံးဝင်ချိန်တွင် မြက်ပင်ကို ဖြတ်ပြကာ တောသို့ဝင်သွား၏။ မြက်ပင်အပြတ်သည် ပြန်ဆက်၍ မရတော့ပြီကို သိသော သီဝလီဒေဝီ သည် မြေတွင် လူးလိုမှိကာ ဆတ်ဆတ်လူး၍ ကျန်ရစ်ရှာသည်။

ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်တွင် သီဝလီဒေဝီသည် သဲလွန်းသည် ဟု ထင်မိခဲ့၏။ ယနေ့ မိမိတို့၏ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် လက်ထပ်ဖွဲ့ နေ့မှာ အများထင်သလို ငယ်မူမပြန်နိုင်...

‘နောက်ဆံ့ မယ်မတင်းရအောင် ငယ်စာရင်း ဖျက်လိုက်တော့ ဘုရား’ ဆိုသော မိဖုရားတစ်ပါး၏ တေးထပ်ကဲ့သို့...

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့မှာ ဦးကျော်စွာနှင့် ဒေါ်ခင်ခင် ကြီးတို့၏ လက်ထပ်သော အနှစ် ၂၅ နှစ်မြောက် ငွေရတုသဘင် ဆင် ယင်ကျင်းပသောနေ့ဖြစ်လေသည်။

လက်ထပ်ပွဲသာ ၂၅ နှစ်မြောက်သည် မဟုတ်၊ ဦးကျော်စွာအတွက်

ငယ်စာရင်း ဖျက်လိုက်တော့ဘုရား

လည်း အသက် ၅၀ ပြည့်ပြီ ဖြစ်၍ မွေးနေ့ပွဲကိုပါ တစ်ပါတည်း ရော၍ ခြံထဲတွင် ကျင်းပသည်။

ကောင်းကင်တွင် လဝန်းက ဝင်းဝင်းပပသာလျက် ရှိ၏။ မြေပြင် တွင်လည်း တန်ဆောင်ဆီမီးတို့က တည်းညှိဝင်းထိန်လျက် ရှိလေသည်။ သူတို့ခြံဝင်းထဲတွင်မူ လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံများသည် ကျောက်ခက်ပန်းရံများ ကြားတွင် ပန်းများလို ပွင့်နေကြသည်။ ကြွလာသော ပရိသတ်များ၏ ဝိုးဖဲရောင်က ပန်းပွင့်လွှာများ မီးရောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားပျံ့ဝဲ၍ နေ ကြလေသည်။

ပရိသတ်ထဲတွင် အထင်ရှားဆုံးမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့ ခြံနှင့်ကပ် လျက်မှလာသော အန်ကယ်ဂျွန်တို့ လင်မယားစုံတွဲဖြစ်လေသည်။

အန်ကယ်ဂျွန်ကို အင်္ဂလိပ်အမည်တပ်၍ ခြံနားပတ်ဝန်းကျင်က ရော၊ မိတ်ဆွေများကရော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးသော်လည်း အန်ကယ်ဂျွန်သည် စိတ်ရှည်သည့် မြန်မာအဘိုးကြီး ဖြစ်လေသည်။ အန်ကယ်ဂျွန်သည် သာ သနာပြု ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်လုပ်ခဲ့၍ သူ့တွင် တပည့်တပန်းများရုံမက ချစ်ခင်သူလည်း ပေါသည်။ သူ့မျက်နှာက ထာ ဝစဉ် ပြုံးရွှင်နေ၍ သူ့အသက်အမှန်ကို ပြောပြပေမယ့် မည်သူကမျှ မယုံ ကြပေ။

ထိုနေ့က အန်ကယ်ဂျွန်သည် ဝတ်နေကျ အနောက်တိုင်းသား ဝတ်စုံများကို မဝတ်၊ အကွက်ကျဲကျဲ မန္တလေးလုံချည်ပန်းရောင်နှင့် အနက် ရောသည်ကို ဝတ်ထား၍ တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက် ခေါင်းပေါင်းပန်းရောင်လှံ ကြောနေအောင် ဆင်ထားပေသည်။ သူ၏ ဖြူဆွတ်စိုပြေသောအသား မြင့်မားသော အရပ်တို့နှင့် သူ့ဝတ်ပုံမှာ နုပျိုလန်းဆတ်၍ နေသေးသလိုပင် ဖြစ်၏။

“ဈာန်...မင်းကို ကြည့်ရတာကွယ်...တို့များတောင် ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်သွားသလိုပဲ”

အဘိုးကြီး သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို ဝိုင်း၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

“ဒါတောင် ရှိစံကြောင့် ဒီနေ့ ကိုယ်ခေါင်းပေါင်းတွေ ဘာတွေ ပေါင်းရတာကွယ်...၊ မဟုတ်ဘူးလား ရှိစံရယ်၊ ခါတိုင်းဆို ကိုယ်က လူပျိုဆိုတော့ နက်တိုင်းနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ကာလသားလုပ်လာမှာပေါ့”

သူ့လက်ကို မှီတွဲကာ မနို့တရိုးရပ်နေသော ရှိစံမှာ ပါးခွက်လေးများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်၏။ မှန်၏။ ရှိစံနှင့် အန်ကယ်ဂျွန် လက်ထပ်ပြီးသည်မှာ ၅ ရက်ပင် ရှိသေးသည်။ ရှိစံသည် အသက် ၃၀ မပြည့်တတ်သေး။ ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်းသာ သနာပြုကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာမလုပ်နေသူကလေးဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကရှိစံသည် နှင်းဆီပန်းပန်းရောင်လေးနှင့်တူ၏။ ပန်းရောင်ချိတ်ထဘီလေးကို ဝတ်ကာ နိုင်လွန်လက်ရှည်နှင့် ငွေချည်ဖောက်ပဝါပါးကို ခြုံထား၏။ သူ့ဆံပင် လိမ်ကောက်ကောက်လေးများကို နောက်တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် မြန်မာဆန်ဆန် ထုံးဖွဲ့ထားလေသည်။

အားလုံးကပင် ထိုစုံတွဲကို မျက်စိစားပွဲကျကာ စူးစိုက်ကြည့်ကြ၏။ တကယ်ပင် သူတို့နှစ်ဦး ဟန်ပန်ကလည်း နွေဦးတွင် ပိုးတုံးလုံးဘဝမှ တဖြစ်လဲလာကြသော လိပ်ပြာပေါက်စလေးများလို မြူးကြွရွှင်လန်းနေပေသည်။

ဦးကျော်စွာနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြို၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးသည် အစိမ်းရင့်ရောင်ဖဲခံတွင် ပုလဲလုံးများလို တောက်ပသော ငွေချည်များ ဖောက်ရက်ထားသည့် လုံချည်ကို ဝတ်ထား၏။ လုံချည်ရောင်မှာ ရင့်သည်ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း ညဉ့်ပွဲနှင့် အလွန်လိုက်

သော လုံချည် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဆံပင်ကို အရွယ်ကြီးဟန်ဖြင့် တပတ်လျှိုမြင့်မြင့်ပင်၍ ထုံးထားသော်လည်း သူ့မျက်နှာ၏ ကျက်သရေကို ပုံပုံအိအိဆဲဆဲကပင် ထင်ရှားစေလေသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သော ၂၅ နှစ်သူ လက်ထပ်ပွဲတုန်းက ဆင်ယင်ခဲ့သော စိန်ဘီးနှင့် စိန်ဆဲထိုးမှတစ်ပါး တခြား ဘာကိုမှ မဆင်ယင်ပေ။

ဦးကျော်စွာက ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးထက် မြူးကြွ ရွှင်လန်းဟန်ရှိ၏။ ပိုးအဖြူတိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ပန်းရောင်ချိတ်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားလေသည်။

‘အန်ကယ်ဂျွန်ရေ...ဒီဘက်စားပွဲကိုလာ...’ ဟု ဦးကျော်စွာက ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကလည်း ‘ခြံချင်းကပ်နေလို့ ထင်တယ်၊ အန်ကယ်ဂျွန် နောက်ကျလိုက်တာ’ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ...ဟဲ...ရဲ့စံ ပြင်ဆင်နေတာကို စောင့်နေရလို့ ကြာတယ်များ ထင်သလား၊ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အန်ကယ်ဂျွန်လေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နုနုအောင် မွေးနေအောင် လုပ်နေရလို့ ကြာသွားတယ်”

အနီးအနားရှိ စားပွဲများမှ ပရိသတ်များက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“ရဲ့စံရေ...ခင်ခင်ကြီးတို့ တွေ့ရတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅ နှစ်တုန်းက သူတို့လက်ထပ်ပွဲလေးကို ဒါလင်သတိရသေးတယ်ကွယ်”

ရဲ့စံကို လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒီတုန်းက ဒါလင်က အသက် ၄၀ လောက်ပေါ့၊ မေမေခင် ရှိသေးတယ်ကွဲ့၊ ဒါလင်နဲ့ မေမေခင်က သူတို့အိပ်ရာခမ်းနားကို ပြင်ပေးရတယ်ကွယ်။ မောင်ကျော်စွာ ခင်ခင်ကြီးရတာ တယ်ကံကောင်း၊ အဲဒီနေ့ ပွဲထုတ်တုန်းကများ ခင်ခင်ကြီးဟာ တယ်ချောတာကို...”

ဘေးမှ ပရိသတ်က အန်ကယ်ဂျွန်၏ အောင်မြင်သောအသံကို ဝိုင်း၍ နားထောင်ကြ၏။

‘လင်နဲ့ မယားဟာ အနှစ် ၂၅ နှစ်လုံးလုံး ချောချောမောမော ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြရတယ် ဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့လေ။ မေမေခင်နဲ့ ဒါလင်တို့ ငွေရတုသဘင်ပွဲနေ့တုန်းကများ ငယ်မူပြန်လို့ မဆုံးဘူးဟေ့...’ဟု ပြောကာ ရယ်လိုက်၏။ ဆားက ပရိသတ်ကလည်း ဝိုင်း၍ ရယ်လေသည်။ ရို.စံကမူ ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးလေးချိုလိုက်ကာ ‘ဥန်ကလည်းကွယ်’ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“မေမေခင်ဆုံးပြီးတော့ မနေ့တတ်မထိုင်တတ်နဲ့ဟာ ငါးနှစ် လောက်အတွင်း တယ်ဟာတာကိုး၊ ဟော...ခု ရို.စံနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန် ဟန်းနီးမွန်း တောင်ကြီးဘက်ကို သွားမယ်။ ရို.စံနဲ့ ကျွန်တော်နောက် ငွေရတုသဘင် ကျင်းပနိုင်ပါစေလို့ ဒီနေ့မှာ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

သူ့အပါးက အငြိမ်းစား စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးစောမြည်းအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုစားပွဲတစ်ဝိုက်တွင် အန်ကယ်ဂျွန်၏ ရွှင်ယုမြူးကြွ ဟန်မှာ လွမ်းမိုးနေ၍ အိုမင်းပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော အဘိုးကြီးပေါက်စများပင် ရွှင်ပြုံးတင့်တယ်နေကြလေသည်။ အန်ကယ်ဂျွန်သည် စားရုံတွင် မက မီးရောင်စုံလေးများ မှိန်၍ ဘွိုင်များ စားပွဲသိမ်းစပြုသည်အထိ စည့်ခံပေး၏။

“မောင်ကျော်စွာနဲ့ ခင်ခင်ကြီးရေ...အန်ကယ်ပြန်ဦးမယ်ကွဲ့၊ မနက် ဟန်းနီးမွန်းကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားမှာမို့ စောစောပြန် အိပ်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ ရို.စံရေ မင်းအတွက် အန်ကယ်ဂျွန်ကတော့ မိတ်ဆွေကောင်းကြီးပဲကွဲ့။”

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ရို.စံ၏ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်၍ နှုတ်ဆက်

ရင်း ပြောလိုက်သည်။

အန်ကယ်ဂျွန်နှင့် ရို.စံသည် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာပင် တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးသွားကြသည်။

နောက်ပေးဘက်တွင်မူ ဘွိုင်များ သိမ်းလာသော မုန့်များအနက် အကောင်းနှင့် မကောင်းသည်များကို အစေခံများက ရွေးချယ်သိမ်းဆည်းနေကြလေသည်။

“အဲဒီမုန့်အပွဲတွေကို ငါ့သားသမီးတွေဖို့ ပေးလိုက်ပါ စိန်ခင်ရယ်”

ဒေါ်ဝင်းဆိုသူက သူ့လက်ဆွဲကြိမ်ခြင်းလေးကို အနားဆွဲယူကာ တောင်းလိုက်၏။

“ဟောဒီဒေါ်ဝင်းကြီးကလေ လာရင် ယူဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတာပဲ”

စိန်ခင်က နှုတ်ခမ်းထော်ထော်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“နင်တို့ဖို့ အပွဲအကျန်တွေကို လွှင့်ပစ်မှာပါ၊ အိမ်မှာဆို ကလေးတွေ စားရမှာပါဟ”

“ကဲပါ စိန်ခင်ရယ်...စကားကို ရှည်တယ်၊ မဝင်း ခြင်းခံစမ်း၊ မဝင်းယူတယ်ဆိုရင် ခင်ခင်ကြီးက ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ အပွဲအကျန်တွေ မယူနဲ့၊ ဟောတာ ပလိန်းကိတ်အကောင်း အဲဒါက တစ်ရက်နှစ်ရက်ထားလို့ခံတယ်။ ဆိတ်သားမုန့်ကတော့ ဒီညပြန်ရင်ကျွေး၊ နက်ဖြန်ဆို နမ်းပြီးမှ မသိုးရင်စား သိုးရင်လွှင့်ပစ်”

အစေခံအုပ်ကြီး ဒေါ်ခြူးက ဒေါ်ဝင်းခြင်းထဲသို့ မုန့်များ ထည့်ပေးနေ၏။ စိန်ခင်သည် ဒေါ်ခြူးဘက်သို့ မျက်စပစ်ရင်း...

‘မမကြီးက ဘာမှမပြောဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒေါ်ခြူးကို ကြောက်လို့ ဒေါ်ခြူးကိုကြောက်လို့...’ ဟု ဆိုလိုက်၏။

“တယ်...ကောင်မ ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ၊ ပြီးတော့ ညည်းပဲ တန်းလျားကို စက္ကူနဲ့ ဖွတ်ဖွတ်ပြီး ထုတ်ယူသွားတာ ငါမသိဘူး အောက်မေ့လို့ စိန်ခင်ရယ်၊ ဒါနဲ့ မဝင်း ညည်းက ခုညဉ့်တွင်းချင်း ပြန်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဥက္ကလာပဆိုတော့ ညဉ့်နက်လှပြီ”

ဒေါ်ခြူးက မုန့်အတော်များများ ခြင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဇော်...ကလေးတွေလည်း မုန့်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကျွေးချင်သေးတယ်။ သူတို့အဖေ မနက် မုန့်ဟင်းခါးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရသေးတယ်”

“တစ်ညလောက်များ အိပ်ပါဦးအေ”

“မအိပ်နိုင်ဘူး ဒေါ်ခြူး၊ ခင်ကြီးကို သွားနှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်မကို ကားနဲ့ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြောရမှာပဲ”

“ရပါတယ်၊ ညည်းတို့လည်း ခင်ခင်ကြီးနဲ့ အတူတူ တစ်နှစ်တည်း လို လင်ရတော့ အိမ်ပြန်ပြီး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်ပွဲ လုပ်မလို့ပေါ့လေ၊ ကောင်မ တော်တော်ကဲတယ်၊ အခု ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

ဒေါ်ခြူးသည် ဤအိမ်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး အပျိုဘဝကတည်းက ကွပ်ကဲလာခဲ့သော အစေခံအုပ်ကြီး ဖြစ်၏။ အားလုံးက ခုထိ သူ့ကို လေးစားကြသည်။

“ဆယ်ယောက်...”

“အမလေး...”

ဒေါ်ခြူးက ရင်မကာအော်လိုက်၏။

“မဝင်းရယ်...ခုသွေးဆုံးပလား...”

“ဆုံးချင်သလိုလိုပဲ၊ ခင်ခင်ကြီးက ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်ပဲ ငယ်

တယ်၊ ကျွန်မ ဝါဆိုက လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ၊ လေးဆယ့်တစ်နှစ်တုန်းက အငယ်ဆုံးလေးမွေးတာပေါ့”

‘ခင်ခင်ကြီးတို့များတော့ တစ်ယောက်မှ မမွေးဘူးဟဲ့’ဟု ဒေါ်ခြူးက ပြောလိုက်၏။

“ခင်ခင်ကြီးတို့ခြံထဲက တက်လာရောပေါ့၊ ကျွန်မကား တောင်းရင်းသွားနှုတ်ဆက်ဦးမယ်”

“အေးအေး...”

ဒေါ်ဝင်းသည် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးသည် မုန့်တင်ခုံရှေ့တွင် ဆံပင်ကို မြေက ဖိန့်ဆံထိုး၊ စိန်ဘီးများကို ဖြုတ်နေသည်။ သူသည် မုန့်နောက်မှ ခင်ခင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေ၏။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် သူသည် ဘာမှ မတူကြ၊ သူ့ရင်သည် ကလေးဆယ်ယောက် နို့တိုက်ခဲ့ရ၍ ပြားခြောက်ညိုမွဲ၍ နေလေပြီ။

ရွာမှာ ပြန်နေစဉ်တုန်းကလည်း ကိုစံဖေနှင့်အတူ လယ်တောဆင်းခဲ့ရ၍ အသားများမှာ နေလောင်ခြောက်သွေ့ကာ ဤအိမ်ကြီးတွင် အစေခံလုပ်ခဲ့စဉ်က မဝင်းရုပ်ပင် မရှိတော့ပေ။ ဘယ်သူ့ကိုပင် ပြောပြောမဝင်းနှင့် ခင်ခင်ကြီး ရွယ်တူပါဆိုလျှင် ဘယ်သူမျှ ယုံမည်မဟုတ်။

ခင်ခင်ကြီး၏ ရင်သားများက ဇာလွှာပုံးထားသော ဘော်လီအောက်တွင် စိုပြည်၍ လျော့ရဲခြင်းမရှိသေး၊ အသားဆိုင်ဖြင့် ပြည့်တင်းနေသေး၏။ သည်နေရာ ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဒေါ်ဝင်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က ဤအခန်းထဲရှိ မြင်ခင်းလေးကိုရော၊ သူ့သခင်ကြီးများကိုပါ သတိရ၏။

မုန့်တင်ခုံရှေ့တွင် တစ်ဦးတည်းသမီး ခင်ခင်ကြီးကို ပွဲထုတ်ဖို့ ပြင်ကြဆင်ကြ မွမ်းမံ ချယ်လှယ်ကြသည်မှာ ဝက်ဝက်ကွဲနေကြလေသည်။

အပျိုဘဝဆိုတော့ ခင်ခင်ကြီးရင်အုံသည် ထိုစဉ်က ယခုထက် လုံးကြနေ၏။ ရွှေရောင်ရင်လွှမ်းထည်အောက်တွင် အသားနုမှာ ဝင်းဝါ နေသည်။ ရင်စည်းအပေါ်သားဆိုင်တွင်မူ စိန်ကို မသုံး၊ ခင်ခင်ကြီး၏ အဘွားအမေ့ပေးခဲ့သော ပုလဲသွယ်ကို ဆင်၍ ထား၏။ လည်တိုင်အောက် တွင်သာ စိန်လည်တုန်မှာ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေကြသည်။

အပျိုဖော်သူငယ်ချင်းများက နှုတ်ဆက်အနမ်းဟုဆိုကာ ခင်ခင် ကြီးပါးမိုးကလေးများကို နမ်း၍နမ်း၍ သွားကြသောကြောင့် ခင်ခင်ကြီး ပါးမိုးလေးများသည် ပန်းနုရောင်သန်း၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး၍ ပွဲထုတ်ခါနီးတွင်မူ ခင်ခင်ကြီးသည် အခန်းထောင့်စွန်းတွင် ထာဘီခေါက်နေသောသူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မဝင်းရေ...လာပါဦးကွယ်”

ခင်ခင်ကြီး အပါးမှ မင်းကတော် အန်တီမြသည် လည်းကောင်း၊ ဆံထုံး ထုံးပေးရသည့် လယ်ဝန်ကတော် ဒေါ်လေးကက်သရင်းသည် လည်းကောင်း၊ နောက်သို့ ခေတ္တဆုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

“ကိုယ် ဒီည မင်းနဲ့ ခွဲအိပ်ရတော့မယ်...နှုတ်ဆက်ရဦးမယ်ကွယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် မဝင်း၏နဖူးကို အသာအယာနမ်းလိုက်၏။ မဝင်းရင်ထဲတွင်မူ တဆတ်ဆတ် ခုန်၍ မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။ သူ့ခြေထောက်ပင် ကော်ဇောပေါ်မှာ ရှိပါသေး၏လားဟု ထင်မိ၏။ ထင်လည်း ထင်သင့်ပေသည်။ မဟာမဟာ ရာထူးရှင်ဂုဏ်ရှင်ကြီးများ၏ သမီးပျိုများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသောအလယ်တွင်မှ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလည်း ဖြစ်သော မဟာမင်းကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးက သူ့အား နမ်းရှုပ် လိုက်သည်ဆိုတော့ မဝင်းလို အစေခံအဖို့ မူးလဲမသွားအောင် မနည်း သတိထားရ၏။

ဒေါ်လေး ကက်သရင်းကမူ ဘာမှမပြောရုံသာ ကြည့်နေရသည်။ ဤလို အိမ်စေအစုတ်ပလုတ်ကို နမ်းရပါမို့လားဟု နှာခေါင်းရှုံ့၏။ မင်္ဂလာပွဲထုတ်ပြီးတော့လည်း ခင်ခင်ကြီးအမေ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်စိန် သုံ့ကို ခင်ခင်ကြီးအဖြစ်က နည်းနည်းသံလွန်းသည်ဟု ထင်လိုက်သေးသည်။ ယခင်က မဝင်းမှာ ခင်ခင်ကြီးနှင့် တစ်ခန်းတည်း အိပ်ရ၏။ တကယ်ပင် ထိုညက မဝင်းတစ်ယောက်တည်းပင် အခန်းကျယ်ကြီးထဲ တွင် အိပ်နေရစ်ရလေသည်။

“မဝင်း ဘာကို စဉ်းစားနေလဲ”

ခင်ခင်ကြီးက မှန်ထဲတွင် ကြည့်ရင်း သူ့ကို လှမ်းအော်လိုက်မှ သူသည် အတွေးကို ရပ်ကာ ပြီးလိုက်၏။

“ဪ...ဒီနေရာ ရောက်တော့ ခင်ခင်ကြီး လက်ထပ်တဲ့နေ့ကို ရော၊ သခင်ကြီးတို့ကိုရော သတိရပြီး တွေးနေမိလို့ပါ”

“လာပါဦး မဝင်းရယ်၊ ခင်ကြီးဖြင့် မဝင်းနဲ့တောင် စကားမပြော အားဘူး”

ဒေါ်ဝင်းသည် ခင်ခင်ကြီး ကုလားထိုင်အနိမ့်လေးဘေးတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်၏။

“မဝင်းလက်ထပ်တာနဲ့ ခင်ကြီးလက်ထပ်တာ နှစ်လတည်းကွာ တယ်။ ကိုစံဖေနဲ့ ယူပြီး လယ်ထဲလိုက်သွားရတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အကြီးသမီးတောင် အိမ်ထောင်ကျနေပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့...၊ သူတို့ကို မြင်ရတော့ အနှစ်လေးဆယ်ဆိုတာ မနည်းဘူး။ ခင်ကြီးတို့လည်း အတော်အသက်ကြီးပြီနော်၊ ဒီည ဒီမယ် အိပ်နော်”

“မအိပ်နိုင်ဘူး ခင်ခင်ကြီးရယ်...၊ ဘုစခရတွေနဲ့ သူ့ကိုအမေ

မနက် မုန့်ဟင်းခါးထွက်ဖို့လည်း လုပ်ပေးရဦးမယ်။ ကျွန်မလေ ကလေးတွေ စားဖို့ မုန့်အကျန်တွေ ယူသွားတယ်”

ခင်ခင်ကြီးသည် ညင်သာစွာဖြိုးရာမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မုန့်တွင်မဟုတ်ပါဘူး မဝင်းရယ်... ခင်ကြီးငွေငါးဆယ် ကလေးတွေအတွက် ပေးလိုက်ပါရစေ၊ မနက်က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပြီး ပုရိတ်ရွတ်တယ်၊ အမျှယူပါ၊ မဝင်း ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ဆယ်ယောက်”

“ဆယ်ယောက်”

ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိတရ စဉ်းစားသလို ခေတ္တ ငေးနေ၏။ ပြီးမှ အဆွဲထဲမှ ငွေဆယ်တန်ဆယ်ရွက်ကို ယူကာ ဒေါ်ဝင်းလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“ဖိုးခင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်း၊ ကားနဲ့ ပြန်နော်”

“ကျွန်မခင်ခင်ကြီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်ပါတယ်။ အချိန်မရှိလို့”

“နောက်နေ့ တွေကျတော့ လာသေးတာပေါ့၊ မဝင်းရယ်”

မဝင်းပုန်းကို ဖက်ကာ ခင်ခင်ကြီးသည် နောက်ဖေးတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့၏။ ဒေါ်ဝင်းသည် ကားပေါ်တက်သွားရင်း ခင်ခင်ကြီး နေပုံထိုင်ပုံ သိမ်မွေ့အေးဆေးပုံကို တွေးနေမိ၏။

အိမ်ရောက်လျှင် ကလေးတွေက ဝိုင်းအုံကြည့်၍ ကြိုကြ၏။

‘အမေ ကားကြီးနဲ့ ပြန်လာတယ်ဟေ့’ဟု ဝိုင်း၍ အော်ကြ၏။ ဟုတ်၏။ သူတို့အမေကားကြီးနှင့် ပြန်လာသည်ကို ယခုတစ်ခါပဲ သူတို့ မြင်ဖူးကြသည်။ ဒေါ်ဝင်းသည် ဒေါ်ဩပြောသလိုပင် ဆိတ်သားမုန့်ကို အရင်ဆုံး ကလေးများကို ချကျွေးလိုက်၏။ ကလေးများသည် မုန့်အကောင်

စားကို အများဆုံးစားရ၍ လှယ်က်ကာ ပလုပ်ပလောင်းစားကြသည်။ အကြီးဆုံးကောင်မလေးကမူ...

‘နင်တို့ဟာ ငတ်ကြီးကို ကျလွန်းတယ်...’ဟု ပြော၏။ သူက မူ ပလိန်းကိတ်လေးတစ်ချပ်ကို ကြွေရရစား၏။ ကလေးများအဖေသည် ကျွက်စီ-ကျွက်စီ ဖြစ်နေသော သူ့ပရိသတ်ကို ကြည့်ရင်း ‘ငါဖြင့် မဝင်း ဒီည ဟိုမှာ အိပ်မလားလို့...’ဟု ပြောလိုက်၏။

“မအိပ်ပါဘူးရှင်...ကလေးတွေ မုန့်စားစေချင်လို့၊ ပြီးတော့ မနက်ဈေးအတွက် ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကသိမှာစိုးလို့၊ ရှင်ကော ကိတ်မုန့်စားမလား၊ ဆိတ်သားမုန့်စားမလား”

“မစားချင်သေးပါဘူးကွယ်”

သူသည် အိပ်ရာရှိရာ နောက်ဘက်ခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ နောက်မှ ကလေးတို့အဖေ လိုက်လာ၏။

“ခင်ခင်ကြီးက ငွေငါးဆယ်လည်း ပေးလိုက်သေးတယ်...”

ဒေါ်ဝင်းသည် ကိုစံဖေအား လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကိုစံဖေသည် ဒေါ်ဝင်းအနားသို့ ကပ်ထိုင်ရင်း ‘တို့လည်း လက်ထပ်တာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီနော်၊ မင်းပြန်လာတာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ တို့နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မြောက်အထိမ်းအမှတ် ဒီညကျင်းပရတာပေါ့...’ဟု ရယ်မောကာပြော၏။

“ရှင် တော်တော်ကဲနော်”

ဒေါ်ဝင်းသည် အကျီလဲရင်း ပြော၏။ ကိုစံဖေသည် အိပ်ရာပေါ်လှဲကာ တွေးနေ၏။

“ငါတွေးကြည့်နေတယ်၊ မဝင်းရေ၊ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။

လူတွေ လှူဒါန်းဆွဲသွားဖို့လုပ်ကြ၊ ကောင်းကင်မှာ လှည့်ကြပတ်ကြနဲ့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ အဲဒီညာတွေ သူတို့တတ်သားနဲ့ ငါ သူတို့ကို

လုပ်ခိုင်းချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ရှင်ကတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတော့မယ်၊ ဘာလုပ်ခိုင်းချင်လို့လဲ”

“ဒီလိုလေ ခင်ခင်ကြီးတို့ ဦးကျော်စွာတို့လို ချမ်းသာတဲ့ လင်မယားမှာ ဆိုလို့ရှိရင် ကလေးဆယ်ယောက် မွေးအောင်လုပ်၊ မင်းတို့ငါတို့လို ဆင်းရဲတဲ့ လူမှာဆို အိုစာမင်းစာ သုံးယောက်လောက်ပဲမွေး၊ အဲဒီလိုသူတို့ ပညာတွေနဲ့ လုပ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဒေါ်ဝင်းက ရယ်လိုက်၏။

“ရှင်ကတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောရော့မယ်၊ ငွေထုပ်ပိုက်နေတဲ့ လူတွေပဲ၊ ကလေးရအောင် လုပ်လိုက်ကြတာ ကျွန်မ သိသားပဲ လုပ်မရလို့ပေါ့၊ ကံ-ကံ၏ အကြောင်းတရားဆိုတာ ဆန်းကြယ်သားတော့”

အပြင်တွင် ဆိတ်သားမုန့်များသည် အစအနမှ မမြင်ရတော့ပေ။ အကြီးဆုံးမ အိမ်ထောင်သည်လေးက ပလိန်းကိတ်များကို မနက်အတွက် မီးဖိုခန်းသို့ ယူသွင်းကာ သိမ်းလိုက်၏။ အကြီးဆုံးကလေးများသည် ထိုညဉ့်အတွက် အိပ်ရာဝင်ကြသည်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိ၏။ အငယ်သုံးယောက်သည်လည်း ဗိုက်လေးလာကြပြီဖြစ်၍ ကိုစံဖေ၏ ညာဘက်တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်လုံကြ၏။

မကြာခင် အိမ်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှ ဒေါ်ဝင်းသည် ဦးစံဖေအပါးတွင် ဝင်၍ လုံ့လဖြစ်တော့သည်။ သွေ့ခြောက်ခြောက်နှင့် ပူနွေးသော ဒေါ်ဝင်း၏ ကိုယ်ကို ဦးစံဖေက ဆီးကြိုပွေ့ယူလိုက်၏။

“ရှင် ခုထိ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဒီနေ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်တဲ့ နေ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်။

နှစ်အနေနဲ့တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါလည်း ခင်ခင်ကြီးတို့ကို အားကျတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းကို စောင့်နေတယ်”

ဒေါ်ဝင်းက မှောင်ထဲတွင် ပြုံးလိုက်၏။ သူတို့အခန်းလေးသည် ယခုထက်ထိ မှောင်နေတုန်းပါတကား။

*

မီးအပြာရောင် လင်းနေသော ရဲ့စံ၏ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ရဲ့စံမျက်နှာသည် ပြာလွလွလေး ဖြစ်နေသည်။

အန်ကယ်ဂျွန်သည် ရဲ့စံ၏ ပူနွေး၍ ပန်းရောင်သွေး ကြွနေသော နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုတ်ယူလိုက်၏။

“ဂွတ်နိုက်...ရဲ့စံ...၊ မနက်ကျရင် စောစောထရမယ်”

“ဂွတ်နိုက်...ဒါလင်”

ရဲ့စံသည် ကျေနပ် အားရသောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။ အန်ကယ်ဂျွန်သည် ခေါင်းရင်းရှိ မီးပြာခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ အခန်းသည် မှောင်အတိကျသွားသည်။ မှန်ပြတင်းခန်းဆီမှဝင်လာသော လရောင်က ခုတင်ရှိရာသို့ရောက်အောင် မလင်း။ ထို့ကြောင့် အန်ကယ်ဂျွန်တို့၏ ခုတင်ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း... အန်ကယ်အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပေမယ့် မှောင်နေတုန်းပါတကား။

*

ခင်ခင်ကြီးသည် အဝတ်များအားလုံး လဲပြီး၍ ညဉ့်အိပ်ရာဝင်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်၏။ ဦးကျော်စွာသည် သူ့အခန်းဘက်သို့ ကူးလာမည့် ခင်ခင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေ၏။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်နေသော နေရာမှာ လရောင်ဖြာကျရာ နေရာဖြစ်၍ လင်းနေသည်။ သူ့ခုတင် ခေါင်းရင်းတွင်လည်း မီးတစ်လုံးပွင့်နေလေ

သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ဆယ့်လေးရက်ညဉ့်လိုပင် သူ့ရင်များ ခုန်နေ၏။ သို့သော်...ရင်ခုန်သံချင်း မတူသည်ကို သူ့စိတ်က အလိုလိုသိ၏။ ယနေ့ညရင် ခုန်ခြင်းသည် ကြေကွဲ၍ပင် ခုန်လေသလော၊ ကြည်နူး၍ ခုန်လေသလောဟူသည်ကို တော့ မဝေခွဲတတ်ပါပေ။

ဟိုစဉ်ကတော့ ပျိုမျစ်နုနယ်သူ မိန်းမပျိုအပါးတွင် ပထမဆုံး အိပ်စက်လဲလျောင်းလိုက်သည့် မေ့ချင်မူးချင်သောအဖြစ်များက အများဆုံး ဖြစ်လိုက်သည်ကို တစ်ခုချင်း သတိရနေသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်း၍ သူ့အပါးသို့ လျှောက်လာသည်။ သူလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေသလို၊ လျှာမသွက်သလို ငြိမ်သက်နေမိ၏။

မနက်ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးအပြီး ရေစက်ခွက်ကို တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ ခွဲခြား၍ ရေစက်ချ၏။ ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီးမျက်နှာကို မော့၍ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

ခင်ခင်ကြီးသည် သူ့ရှေ့တွင် မားမားရပ်၍ နေလေပြီ။ သူစကားပြောမရ၊ ခင်သည် ရပ်ရာမှ ဒူးထောက်လိုက်၏။ ဒူးထောက်ရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းပြောနေပေပြီ။ သူသည် ကြိုးစား၍ နားထောင်ရ၏။

“ခင်နဲ့ ကိုကိုနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အတောအတွင်း ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြတုန်းမှာ ခင်ပြုခဲ့တဲ့ အမှားတွေရှိရင် ခင်အပေါ် ခွင့်လွှတ်ပါ... ကိုကိုအပေါ်မှာလည်း ခင် မကျေနပ်တာတွေရှိခဲ့သမျှ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ခင်သည် ရှိခိုးရင်းပြော၏။ ခင်အသံကလည်း တုန်နေသည်။ သူ့

ရင်ထဲမှာလည်း ဆိုသွားသည်။

သူသည် ခဏခဏဆိုသလိုပင် ‘ခင်ရယ်...ကိုကိုနဲ့ အခန်းချင်း ခွဲအိပ်ရအောင်’ဟု ပြောခဲ့၏။ ပြောခဲ့တိုင်း ‘ခင်ကြောက်တတ်လို့ပါ ကိုကို၊ တစ်နေ့တော့လည်း ကိုကိုလိုချင်သလို သံသရာ စာရင်းရှင်းရမှာပါ’ဟု ခင်ခင်ကြီးက ပြောခဲ့၏။ ယနေ့သည် ခင် ပြောလာသည့်အတိုင်း သံသရာ စာရင်းရှင်းရမည့်နေ့ကို ကြိုပါပကော။ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေကြို ရတော့လည်း ဟိုလွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ဆယ့်လေးရက်နေ့ညဉ့် ရင်ခုန်ရသည်ထက် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ရသည်ကို သူ့စိတ်ထဲက ဝန်ခံမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုမျှလောက် တုန်လှုပ်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့။

‘ခင်ရယ်... ကိုကိုရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ’ဟု သူသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြောမိ၏။

“ခင်လည်းခုန်တာပါပဲ...”

ခင်ခင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ညင်သာစွာ ထရင်းပြော၏။ မှန်ပေသည်။ ၇တန်းတုန်းက ဇနက္ကကို သင်ရစဉ်တွင် ဇနက္ကသည် တောသို့ နောက်ဆုံးဝင်ချိန်တွင် မြက်ပင်ကို ဖြတ်ပြကာ တောသို့ ဝင်သွား၏။ မြက်ပင်အပြတ်သည် ပြန်ဆက်၍ မရတော့သည်ကို သိသော သီဝလီဒေဝီသည် မြေတွင်းလူးလိုမိကာ ဆတ်ဆတ်လူး၍ ကျန်ရစ်ရှာသည်။ ထိုစဉ်က ခင်ခင်ကြီးစိတ်တွင် သီဝလီဒေဝီ သည်သဲလွန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။

ယနေ့ မိမိ၏ ၂၅ နှစ်မြောက် လက်ထပ်ပွဲနေ့မှာ အများထင်သလို ငယ်မူမပြန်နိုင်။

‘နောက်ဆဲမယ် မတင်းရအောင် ငယ်စားရင်း ဖျက်လိုက်တော့ဘုရား’ ဆိုသော မိဖုရားတစ်ပါး၏ တေးထပ်လို ငယ်စာရင်းဖျက်ရသော

အချိန်တွင် ရင်များက တလှုပ်လှုပ် ခုန်ရလွန်းပါတကား။

သူသည် ဦးကျော်စွာအပါးမှထကာ ယခင်က မဝင်းနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့သော ကပ်ရက်အခန်းသို့ ဝင်သွား၏။ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် မီးတစ်လုံးဖွင့်ထား၍ ခုတင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် လင်းနေသည်။

ဦးကျော်စွာသည် သူ၏တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွား၏။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ မီးတစ်လုံးကို မပိတ်တော့ပေ။ ယခင် ၂၅ နှစ်သော ညဉ့်များကမူ အမှောင်ကို ကြိုက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ယခုတော့လည်း သူ့ခုတင်ပတ်ဝန်းကျင်သည် မီးရောင်ဖြင့် လင်းနေ၏။

မတူလေခြင်း

နံနက်တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းတစ်ခုစီမှ ပြတင်းတံခါးများ ပွင့်လာ၏။ ဟိုမှာဘက်ရှိ ခြံတွင် အန်ကယ်ဂျွန်နှင့် ရှိန်သည် ခရီးထွက်ရန် ကားကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပေပြီ။ အန်ကယ်ဂျွန်သည် သူတို့အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ပြတင်းတစ်ပေါက်စီခွဲကာ ရပ်နေသော ဦးကျော်စွာတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ငွတ်မောနင်း ကျော်ရေ...ငွတ်မောနင်းခင်ရေ၊ အန်ကယ်တို့ သွားတော့မယ် ဘိုင့်ဘိုင့်...”

ရှိန်ကလည်း နေရောင်တွင် လှပစွာ ပြုံး၍ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ကားကလေးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွား၏။ ၆၀ ပင်ကျော်သော်လည်း အန်ကယ်ဂျွန်၏ မျက်နှာသည် ဦးကျော်စွာထက် ပျိုမျစ်နေသေးသလို ထင်ရ၏။ အန်ကယ်ဂျွန်တို့ကို မြင်ရတော့လည်း လောကကြီးသည် နေချင့်စဖွယ် ရှိသေး၏တကား။ ။

အေးခင်ရောက်စက တူးတူးသည် နှစ်ခါလည် သမီးလောက်ပင် ရှိသေးသည်။ အေးခင်က သုံးခါလည်ဖြစ်၍ အမေက နို့ဖြတ်လိုက်၏။ အေးခင်ကို ထမင်းဆီနှင့် ဆားနှင့် ကျွေးလျှင် အေးခင်စားတတ်၍ နေပေပြီ။

တူးတူးကိုမူ မာမိက နို့ဘူးစို့ခိုင်းတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ အမေသည် ကလေးထိန်းသက်သက်မဟုတ်၊ တူးတူးကို ကြည့်ရင်း မာမိ၏ အိမ်ဝေယျာဝစ္စများကို ကူ၍ လုပ်ရ၏။ ထမင်းလည်း ချက်ရ၏။ တူးတူးငယ်ငယ်က အချိန်မှန် နို့တိုက်ဖို့အတွက် နို့ဘူးများ ပြုတ်သောက်စွ၊ နို့ပျော် ရေချိုး နို့တိုက်ခြင်းများကိုမူ မာမိက သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မာမိက တူးတူးနှင့် အချိန်ကုန်ရသောကြောင့် အမေသည် မီးဖိုတွင် ကူရန် ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မာမိသည် ဝန်ထောက်ကတော်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အတန်းအစား ခွဲခြားသောစိတ် သူ့တွင် နည်းပါးလေသည်။ မာမိစကားပြောလျှင် ဖြည်း

ဖြည်းနှင့် တိုးတိုးပြော၏။ တူးတူးဖို့ မှန်တစ်ခုထုတ်ပေးလျှင် အေးခင် ကိုလည်း တစ်ခုထုတ်ပေးသည်။ တူးတူးဖို့ ဂါဝန်အသစ်တစ်ခုဝယ်လျှင် အေးခင်ဖို့လည်း ဂါဝန်တစ်ခု ဝယ်ပေးသည်။ သို့သော် အေးခင်၏ ဂါဝန် သည် တူးတူးဂါဝန်လောက် အဖိုးမတန်ပေ။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုမျှ သူ့သမီးလေးအပေါ်တွင် ငဲ့ညှာလျှင်ပဲ အမေက စိတ်ချမ်းသာလှပေပြီ။ အမေလခသည် မများလှ၊ သားအမိနှစ် ယောက်လုံးကို တူးတူးတို့ မာမိက ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်ပေး၏။ လခ မှာ တစ်လကို နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သာ အမေရပေသည်။ အမေအတွက် အရေးကြီးသည်က လခထက် အေးခင် စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ နေရသည် ကို ကျေးဇူးတင်၏။ ပြီးတော့လည်း ထမင်းနှင့် အဝတ်ဖူလုံနေသည့် နောက် အမေတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သည် လခနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို တစ်လလုံးအတွက် ချစ်ချစ်ချုပ်ချုပ် သုံးနိုင်လေသည်။

ညနေစောင်းလျှင် တူးတူးတို့ ဒက်ဒီအား မာမိက သုံးမွေးစောင့် လေးထိုးရင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ လုံချည်ပေါ်တွင် ပန်းပွင့်လေးများ ထိုးရင်းဖြစ်ဖြစ် မျှော်တတ်သည်။ မျှော်သည်နေရာကလည်း တူးတူး ဘောလုံးဆော့တတ် သော မြက်ခင်းနေရာဘေးတွင် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေလျှင် အလုပ် လည်း ပြီးသည်။ ဒက်ဒီကိုလည်း ကြိုရသည်။ သမီးလေးတူးတူး ကစား သည်ကိုလည်း မျက်စိနှင့် မြင်နေရသည်။

ငယ်စဉ်က ကျောင်းစာထဲတွင် 'ကြေးမုံကဲ့သို့ အမြဲရှုအပ်သော သားမောင်'ဟူသော စကားပိုဒ်ကို မာတောဝါဒတွင် ကျက်ခဲ့ရသည်မှာ ခပ်ဆါ့ဆါ့ပင် ဖြစ်၏။ ခုမှ မာမိသည် တူးတူးကို ကြေးမုံလို ရှုနေရ၏။ အမှန်တော့ မျက်မှန်လို တပ်နေရသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ မာမိ နှင့် တူးတူးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကမ္ဘာလုပ်ကာနေကြသည်။

တူးတူးသည်သာ မာမိ၏ ကမ္ဘာဖြစ်သလို မာမိသာလျှင်လည်း တူးတူး၏ ကမ္ဘာဖြစ်နေလေသည်။

တူးတူးကို ကျောင်းဖို့ချိန်တွင် မာမိအတွက် အားလပ်ချိန်များ ပို၍ လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ထဲရှိ သာသနာပြုကျောင်းသို့ ကျောင်းပို့ကျောင်း ပြန် လုပ်ရသည်ကလွဲ၍ မာမိသည် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အားလပ်နေ၏။ အေးခင်ကိုမူ မာမိက သူတို့အနားရှိ မြူနီစီပယ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း တွင် ထားပေသည်။

“အေးခင်၊ ငါ့သမီးစာကြိုးစားသင်နော်၊ တူးတူးတို့ မာမိမို့လို့ သမီးကို ကျောင်းရယ်ဘာရယ် ထားပေးတာ၊ တချို့အိမ်တွေဆို အိမ်စေ ရဲ့ စာတတ်ဖို့ဟာတွေဘာတွေ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

အေးခင်သည် မှန်ရှေ့တွင် သူ့ဆံပင်လေးကို လိမ်၍လိမ်၍ ကျစ် နေစဉ် အမေက ခဏခဏဆုံးမ၏။

“ကိုးတန်းအောင်တယ်ဆိုရင် ဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်နိုင်တယ် တဲ့။ ခုနစ်တန်းနဲ့လည်း နှစ်လဆရာဖြစ်သင်တန်းဆိုလား တက်လို့ရတယ် လို့ တူးတူးတို့မာမိက အမေကို မနော့က ပြောနေတယ်”

အမေသည် ခေတ်ပညာရေးစနစ်ကို သိရှာသူ မဟုတ်ပေ။

“အမေရယ်၊ ကိုးတန်းနဲ့ ဆရာဖြစ်ပဲ ဝင်ချင်တယ်။ ဆရာဖြစ်တော့ လည်း ကိုးတန်းဆရာဖြစ်က လခပိုကောင်းတာပေါ့”

အေးပါအေရယ်၊ တူးတူးမာမိကိုလည်း ငါက အားနာသေးတယ်။ ကျောင်းလခကတော့ မပေးရပါဘူး။ ညည်းတို့ အရွယ်လေးတွေကလည်း မငယ်တော့၊ အမေ စိတ်ပူလို့ ပြောတာအေးခင်”

အမေ စိတ်ပူမည်ဆိုလည်း ပူစရာပင်တည်း။ အသက်ကသာ အေးခင်က ဆယ်လေးနှစ်ဆိုသည်။ ထွားလိုက်သည့် လူကောင်ကြီးမှာ

အပျိုကြီးဖားဖားဟန်ပေါက်နေတော့သည်။ တူးတူးကမှ ဆယ်သုံးနှစ်လည်းဖြစ်ပြန်၊ ဂါဝန်ဝတ်ကျောင်းဖြစ်၍ ဂါဝန်နှင့်ဆိုလျှင် ကလေးရပ်မပျောက်သေးပေ။

“တူးတူး ဘာဖြစ်ပြီ အရေးမကြီးဘူး အေးခင်၊ ညည်းမဖြစ်စေနဲ့နော်”

အေးခင်က မှန်ကိုကြည့်ကာ အမေကို လျှာထုတ်ပြ၏။ ဤအရွယ်သည် သစ်ရွက်ကြွေသည်ကိုပင် ရယ်မြူးတတ်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်၏။ ရွှင်တုန်း၊ မြူးတုန်း တက်ကြွတုန်းသာတည်း။

*

“အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ကာ လူလားမြောက်ရင် ချစ်သူနဲ့ တွဲချင်၊ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် နေ့စဉ် မောင်နဲ့ခင်”

တူးတူးသီချင်းသံမှာ မာမိုစိတ်ကို အထူးပင် လှုပ်ရှားသွားစေလေသည်။ တူးတူးသည် ဘာရယ်မဟုတ်၊ ပြေးကာခုန်ကာ အခန်းထဲဝင်လာရင်း သီချင်းဆိုလာခြင်း ဖြစ်၏။ အေးခင်မှာ ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မာမို ရွေးချပေးသော လုံချည်များကို ခေါက်နေရလေသည်။

“မရွှေတူး မှန်တင်ခုံရှင်းစမ်း...”

“မာမိုကတော့ လူကို မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့ရင်ခိုင်းဖို့ပဲ”

“ဪ... အေးခင်ကို သမီးပဲ သနားတယ်ဆိုပြီး တူးတူးလုပ်လိုက်ရင် အေးခင်အတွက် အလုပ်တစ်ခု ချပျောတာပေါ့”

တူးတူးသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ကာ မှန်သုတ်၊ ငွေပေါင်ဒါဘူးများကို တိုက်နှင့် လုပ်နေ၏။ ပါးစပ်ကလည်း...

“မေတ္တာတွေ သက်ဝင်၊ ကရုဏာတွေသက်ဝင်၊ ချစ်သူမောင်နဲ့ ဆုပန်ဆင်ဖို့ပင်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်ရစေင် အသည်းထဲမှာ ဝင်စွဲမိပြီပေါ့

ပျိုမေရှင်မောင်ယုံစေချင်...”

မေရှင်ကြီး၏ သီချင်းကို အသံကုန် ဟစ်နေတော့သည်။ မာမိုမှာတော့ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ဤမြီးကောင်ပေါက်နှစ်ကောင် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် စိတ်ကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အလုပ်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်၏။ သူလည်း တတ်လှတော်လှသော အိမ်ရှင်မကြီးတစ်ယောက်တော့မဟုတ်၊ မိန်းကလေးများ အရွယ်ရောက်စတွင် စိတ်နှင့် အလုပ်နှင့် မပြတ်အောင် ခိုင်းထားရမည်ဟူ၍ စာတစ်အုပ်တွင် ဖတ်ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“မာမိုခိုင်းရတာက တစ်နေ့ သမီးတို့ကြီးလာတော့ အခိုင်းအစေနဲ့ နေနိုင်လည်း ကိုယ်က တတ်နေတော့ ခိုင်းတဲ့လူကို စနစ်တကျ ခိုင်းနိုင်တာပေါ့။ ကိုက မခိုင်းတတ်ရင် ခိုင်းတဲ့လူက ကိုယ့်ပြန်ခိုင်းသွားတတ်တယ်၊ သမီးတို့မှာ ကုသိုလ်ကံအကြောင်း မကောင်းလို့ အစေခံမထားနိုင်ဘူးပဲထား၊ ခုလို ကိုယ့်အိမ်မှာ ငယ်ငယ်ကစပြီး လုပ်ကိုင်နေရတော့ အသားကျနေပြီး နောက်တော့လည်း လုပ်တတ်သွားတာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အောက်သက်ကျေဖို့ အရေးကြီးတာ”

တူးတူးကား မှန်ထဲကို ကြည့်ရင်း မာမိုကို လျှာထုတ်ပြလိုက်၏။ မာမို မမြင်လိုက်သော်လည်း...အေးခင်က မြင်လိုက်သောကြောင့် ခစ်ခနဲ ကျိတ်ကာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“သမီးတော့ လင်ယူရင် ထမင်းချက်၊ ဒရိုင်ဘာထားနိုင်တဲ့ လူကိုမှ ယူမယ်”

“အမလေး”

မာမိုရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ဤဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်က ‘သမီးတော့ လင်ယူရင်...’ဟူသောစကားကို လည်း ပြောလိုက်သည်မှာ မာမိုနားထဲတွင် ရင်သည်းလှချေသည်တကား။ သို့

သော်... မာမိသည် သူ့မျက်နှာထားကို မပျက်အောင် ဟန်လုပ်ထားလိုက်၏။

သူကတော့ လင်အကြောင်း သားအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားလုံးကို တိုက်ရိုက်သုံးကာ ဆုံးမလျှင် အရွယ်ရောက်စသမီးလေး စိတ်ကို နှိုးဆွသတိပေးသလို ဖြစ်မှာစိုး၍ စကားလုံးကို ရှောင်ရသည်။ ရွေးရသည့်ဖြစ်ခြင်း။ တူးတူးကတော့ ဒီစိတ်ကူးနှင့် ဒီလင်ဆိုသောစကားလုံးကို သုံးတတ်၍ နေပေပြီ။ မာမိသည် သိမ်မွေ့သူပီပီ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင် ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီး၊ မာမိလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးတာပဲ။ မာမိလင်ယူရင် ထမင်းချက်လည်း ပါရမယ်။ ဒရိုင်ဘာလည်း ပါရမယ်။ ကလေးထိန်းလည်း ရှိရမယ်။ စိတ်ကူးထဲတော့ ရှိတာပေါ့ သမီး။ ဒါပေမယ့် လူ့ကတရားဆိုတာ ဘာပြောနိုင်မလဲ၊ ဆင်းရဲချင်လည်း ဆင်းရဲတာပဲ၊ ချမ်းသာချင်လည်း ချမ်းသာတာပဲ။ သမီးတို့ ဒက်ဒီနဲ့ ယူစက ဒက်ဒီနောက် မာမိလိုက်သွားရတယ်။ နယ်ပြောင်းသွားရတယ်”

မာမိအဖို့ မတတ်နိုင်တော့ပြီ၊ သူ့သမီးကပင် ‘လင်...’ ဟူသော စကားလုံးကို သုံးတတ်လာတော့လည်း သူလင်ယူသော ဇာတ်လမ်းကို ရဲရဲပင် ပြန်လှန်ရ၏။

“အိမ်က ထည့်လိုက်တဲ့ ထမင်းချက်က အညာမှာ မပျော်ဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားရော...မာမိကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ရ အဝတ်လျှော်ရတာပေါ့။ မာမိသား အိမ်မှာ အစက လုပ်နေကျမဟုတ်ရင် အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အို - အဲဒီတော့ ယောက်ျားက ဝင်လုပ်ပေးပေါ့။ တူးတူးတို့တော့ လုပ်နိုင်ပေါင်”

တူးတူးသည် မှန်ထဲတွင် မျက်နှာဟန်ကို အမျိုးမျိုးထားကာ နှုတ်ခမ်းကို ‘ပေါင်...’ဟူသော စကားလုံးတွင် အသံကျယ်အောင် အော်ပြီးမှ ပိတ်လိုက်၏။ မာမိရင်ထဲတွင် အနားရှိသည့် တံမြက်စည်းနှင့်သာ ထ၍ ချလိုက်ချင်သည်။ ဒေါသ အတော်ဖြစ်သွားလေသည်။

“အေး...အဲဒီလို လုပ်နိုင်ပေါင် မိန်းမတွေပေါ့၊ နာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေကြတာ”

အေးခင်က မှန်ထဲရှိ တူးတူးမျက်နှာထား ဟန်နှင့် မာမိမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေ၏။ မာမိသည် မျက်နှာများနီနေသော်လည်း အသံအေးအေးနှင့်ပင် ဆက်ပြော၏။

“ယောက်ျားဆိုတာလေ ရစဆိုရင် ထဘီတောင် လျှော်ပေးမတတ်အလိုလိုက်ကြ၊ ချစ်ကြ၊ မြတ်နိုးကြတာချည်းပဲ။ အချိန်ကာလကြာလာရင် မိန်းမလုပ်တဲ့လူက အိမ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဦးစီးနိုင်တာတောင် သူတို့စိတ်က အချစ်ပေါ့လာရင် ခင်ဟာ အသုံးကြီးတယ်။ ခင်ဟာ မီးဖိုချောင်မနိုင်ဘူးနဲ့ အပြစ်ရှာလာတတ်ကြရော။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလုံမှ တော်ရုံကျတာ သမီးတို့။ ကဲ...အေးခင် ဒီဘက်က လုံချည်တွေကို ဗီရိုထဲ ပြန်ပြီးစီထည့်။ ဟိုဘက်ကဟာတွေတော့ မီးပူတိုက်တော့”

မာမိသည် ရှေ့ဆက်စကားမပြောတော့ဘဲ သူ့အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကူးသွားတော့သည် အိပ်ရာပေါ် လှဲရင်း စိတ်မှာ အတော်မချမ်းသာပေ။ တူးတူးသည် ဘာစကားတွေမျှား ပြောလာပါသနည်း။ စိတ်ပူလွန်း၍ မိန်းကလေး ကျောင်းကလည်း ဒီလို စိတ်မျိုး နိုးကြားလွယ်ပါတကား။ အိုး...ဘယ်ကျောင်းထားထား ကိုယ့်သမီးက ကမြင်းလျှင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရမူ၍ သူ့စိတ်သူ ဖြေလိုက်၏။ ရှေ့ဆက်၍ သမီးအရိပ်အကဲကို ကြည့်ထိန်းရပေမည်။

ဒက်ဒီကိုများ တူးတူးကိစ္စဖွင့်တိုင်ပင် ရကောင်းလေမည်လား။ ဖွင့်တိုင်ပင်ရအောင် အထုပ်အထည်နှင့် တူးတူး ဘာဖြစ်နေသည်ဟုလည်း သူ့မှာ စွပ်စွဲစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ကအစ ဒရိုင်ဘာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မလွတ်၊ တူးတူးနှင့်အတူ သူ့ကျောင်းသို့ လိုက်သွား၏။ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် တူးတူးကို သွားကြိုရ၏။

အေးခင်မှာ ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်းပင် လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ကာ မြူနီစီပယ်ကျောင်းသို့ သွားရ၏။

*

မိုးများ တဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းသော တစ်ညနေတွင် အမေသည် မာမီ ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ အမေ့ကို မြင်သောအခါမှာ မာမီရင်ထဲတွင် ထိတ် ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ အမေသည် မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် လက်များ မှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် မိုးရေများ ရွှံ့၍နေလေသည်။

“တင်တင်ကြီး အေးခင်မရှိတော့ဘူး၊ လင်နောက်လိုက်သွားပြီ။ ဒီနေ့ကျောင်းသွားတာ ထီးမပါသွားလို့ ကျောင်းဆင်းကို ကျွန်မ သွားကြို တာ အေးခင်ကို မတွေ့တော့ဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဒီစာကို ပေးသွားတယ်၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦး တင်တင်ရယ်”

အမေ စိတ်ကျေနပ်အောင်သာ စာခေါက်ကို ယူလိုက်ရသည်။ မာမီက ထိုစာကို မဖတ်ချင်တော့၊ လင်ယူသွားသည်ဆိုသည့်နောက် ဘာ လုပ်တော့မည်နည်း။ သူလည်း သမီးရှင်တစ်ယောက်ပင်တည်း။ အမေ ခံစားရမှု ဝေဒနာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သည်ကို သူ့ကိုယ်ချင်းစာတတ် ပါ၏။ အမေသည် မိုးရေများ အောက်တွင် ထီးဆောင်းရမည်ကိုပင် သတိမရ၊ ကျောင်းမှပြန်လာခဲ့ဟန် တူသည်။ ဇေယျတုသဗ္ဗမင်္ဂလတို့နှင့် ငွေခရမ္မ ရေသွန်းကာ ကိုယ်ကြိုက်သောသူကို ခေါင်းခေါက်၍ပင် ပေးစား

ခဲ့စေဦးတော့ သမီးရှင်မိခင်မှာ ရင်ထဲမှ နှမြောတသစိတ်မှာ ဖြစ်ရစမြဲ ခင်တည်း။

“ဒေါ်ပု သိပ်လည်းမငိုနဲ့တော့လေ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ လုပ်ချင်တာ ရှိရင် ကျွန်မကို ပြော ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်”

အမေက ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ဆက်ငို၏။

“ခုဘဝကျတော့မှ မထူးတော့ပါဘူး တင်တင်ကြီးရယ်၊ ဒါလောက် မိုက်တဲ့သူကို ကျွန်မ ပြန်မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ တင်တင်ကြီးတို့က ကျောင်းတွေဘာတွေ ထားပေးတဲ့ ကျေးဇူးကို သူမထောက်ဘဲ လုပ်ရက် တာကို အသည်းလည်းနာတယ်။ မျက်နှာလည်း ပူတယ်”

“ရှိပါစေတော့၊ ဒေါ်ပုအေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်သွားလုပ်စရာရှိ တာတွေလုပ်”

အမေ့ကို လေချိုနှင့် သွေးလိုက်ရသော်လည်း မာမီက အမေ့ထက် ဆယ်ဆပို၍ ပူ၏။ သူ့အိပ်ခန်းကို သူပြန်ပြေးကာ အမေ့လိုပင် ရှိုက်ကာ ငင်ကာ ငိုမိသည်။ စင်စစ် အမေ့အတွက် စိတ်မချမ်းသာသည်ထက် တူး တူးတစ်ယောက် ပညာတစ်ပိုင်းတလက်စနှင့် အေးခင်လိုသာ လုပ်သွား ဝါလျှင် သူရူးရချည်ရဲ့၊ တူးတူးသည် အေးခင်လို မဖြစ်ပါစေနဲ့။

သို့သော် သူ့ဆုတောင်းကား မပြည့်ပါလေ။

နှင်းကြွင်းများစွဲ၍ သစ်ရွက်များ ကြွေသော နွေဦးတွင် သူသည် အမေ့လို ငိုရသည်။ အမေ့ထက် ပို၍ ငိုသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဗုန်းဗုန်း လဲနေသောကြောင့် အမေက အနားမှနေ၍ ပြုစုရသည်။

တူးတူးက အေးခင်လမ်းစဉ်သို့ လိုက်၍သွားလေသည်။ ဒက်ဒီသည် မာမီအတွက် ဆရာဝန်ပင်ခေါ်ပေးရသည်။ တူးတူးလင်နောက်လိုက်သွား ခါစကမူ ‘မာမီ မင်းအအုပ် အထိန်းမတတ်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ မင်းအအုပ်

မကျလို့ ဖြစ်တာဟု မာမိကို သူ့ဆူခဲ့၏။ ဤကား ယောက်ျားတို့ မေ့တာတည်း။ မိဘနှစ်ဦး အတူစောင့်ထိန်းကြသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးတစ်ယောက် လမ်းလွဲသို့ ဖောက်ပြန်လာလျှင် မိခင်ကို လက် ညှိုးထိုး၍ အမေလုပ်သူကို 'အသုံးမှ မကျဘဲကို' ဟူသော စကားလုံးကို သုံးမြဲပင်တည်း။

တူးတူးကား အိပ်မက်မှ နိုးလေပြီ။ တူးတူးသည် တကယ့်ကမ္ဘာ ကို ရင်ဆိုင်ရပေပြီ။

တူးတူး၏ အိပ်မက်ထဲတွင် အေးခင်အမေကလည်း ရှိနေသည်။ အိပ်ရာမှနိုးလျှင် အဆင်သင့် အမေပြင်ထားသော ကော်ဖီစားပွဲတွင် မောင့်ဘေးနားမှာ ထိုင်၍ အမေကင်ထားသော ပေါင်မုန့်မီးကင်လေးအား ထောပတ်သုတ်ကာ မောင့်ကို ကျွေးမည်။ ကော်ဖီကို ကိုယ်တိုင် ငဲ့၍ ပေး မည်။ မာမိလိုပင် အမေလို ဟင်းစိမ့်ကာ မောင့်ထံကို ပြန်သွားရမည်။ မောင်ရုံးတက်လျှင် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား အသင့်ပြင်ကာ မောင်ရေချိုး ချိန်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကိုင်ကာ စောင့်နေမည်။

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးရသောအခါ အမေလည်းမရှိ၊ ဒက်ဒီနှင့် မာမိ လည်းမရှိ၊ သူတို့အိမ်လေးလို အိမ်သားကလည်း သုံးယောက်တည်းမဟုတ်။ မောင့်အိမ်မှာ ကုန်သည်ပွဲစားအိမ်ဖြစ်၍ လူကလည်း ရှုပ်၊ သားချင်းကလည်း များလှသည်။

သူ့အိပ်မက်ထဲတွင် မပါသော မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးကြီးနှင့် ယောက္ခမကြီးကိုလည်း ယခုတွေ့ရပေပြီ။

ကော်ဖီတွေကိုလည်း ခရားကြီးနှင့် သုံးလေးလုံး ဖျော်ထားရမည်။ ဟင်းအိုးကြီးကလည်း အကြီးကြီး၊ လာသမျှလူကို သင့်သလို ကျွေးချိန် တွင် တူးတူးသည် လုံးလုံး လုံးလုံးနှင့် ပါနေသည်။ မောင် အလုပ်သွား

ချိန်က ဒက်ဒီလို ကိုးနာရှိခွဲ အချိန်မှန်မဟုတ်၊ သွားချင်သည်အချိန် မောင်က တိုက်သို့ လည်းကောင်း၊ ပွဲရုံသို့ လည်းကောင်း၊ လိုင်စင်ကိစ္စ အတွက် လည်းကောင်း ထွက်၍သွားတတ်၏။ မောင်ကိုလည်း ပြေး၍ အဝတ်အစား ဆင်ပေးရသေးသည်။

ကုန်သည်ပွဲစားဆိုသည်မှာ ချမ်းသာသည်ပင် ထားဦး၊ ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့လို လခစားအိမ်ကဲ့သို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အေးအေးဆေးဆေးမဟုတ် သည်ကို တူးတူး ခုမှ ဂရုပြုမိလေပြီ။

အိမ်မှာတုန်းက စန္ဒရာဒီးဖြစ်ဖြစ်၊ ပက်ဘွန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ကား သစ်တစ်ခုခုထဲတွင် ပါလာလျှင်...

'ဒက်ဒီ၊ စနေနေ့ စန္ဒရာဒီးနော်' ဟု သူက ဆိုလိုက်လျှင် ဒက်ဒီ သည် ရုံးအပြန် လက်မှတ်ဝယ်လာခဲ့သည်။ ဒီမှာကတော့ မောင့်ကို ဒီလို မှာလို့မရ၊ ဝယ်ပြီး လက်မှတ်များကိုပင် ပျက်ပစ်ရ၏။

'တူးတူး၊ မမတို့နဲ့ သွားနိုင်ရင်သွား၊ မောင်တော့ မလိုက်တော့ ဘူး' မောင့်မှာ အလုပ်တွေက များလှ၏။ အိမ်က စိတ်က မပျောက်သေး တော့ တူးတူးသည် အိပ်ရာထဲတွင် ခွေ၍ ငိုလိုက်ရသေးသည်။

"တူးတူးကလည်းကွယ်၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်" မောင်က သူ့ကို ဆူ၏။

"လင်နေ သားမွေးအရွယ် ရောက်နေပြီ၊ ဘိုင်စကုပ် မကြည့်ရတာ နဲ့ ငိုသတဲ့တော်"

ယောက္ခမကြီးကလည်း သူငိုသည်ကို မိသွားလျှင် အသံပြဲကြီးနှင့် အော်၏။ မာမိက ဆူစရာရှိသည်ကိုတောင် အသံအေးလေးနှင့် ပြောပြ တတ်၏။

ယခုမှ မာမိကို လွမ်းနေ၍လည်း အကြောင်းမထူးတော့သည်ကို

တူးတူး သိ၏။ ထို့ကြောင့် တူးတူးသည် ယောက္ခမအိမ်တွင် ကြိုးစားနေကြည့်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်သူ့ မှန်ထဲတွင် ကြည့်ရင်း မာမိကို မှန်ထဲမှ ကြည့်ကာ ပြောင်ခဲ့ လျှာထုတ်ပြခဲ့သည်များကို ပြန်၍ သတိရနေသည်။ သူ့လျှာထုတ်စဉ်က 'ခစ်'ခနဲ ရယ်လိုက်သော အေးခင်တစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်၊ အေးခင်လင်ယုသည်ကရော ပျော်စရာများ ကောင်းလေမလား။

“မာမိက လင်မယုနဲ့လို့ သမီးတို့ကို မတားဘူး၊ လင်ဟာ ယူရမှာပဲ၊ ဒီဂရီလေးဘာလေးရပြီးတော့ ယူကြတာပေါ့။ အခြေအနေက မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ ဆိုတောင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အထိတော့ စာသင်ပြီးမှ ယူကြတာပေါ့”

တစ်ခါက မာမိက ဤသို့ ပြောခဲ့၏။ စင်စစ် မာမိသည် တစ်နေ့သောအခါ လောကထဲတွင် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမည်။ သူ့သမီးသည် အဆေးသို့ လွင့်ကာ ပျံထွက်သွားမည်ကို ကြိုတင်သိပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြောကျယ်သော လောကကို အတောင်အလက်စုံခါမှ မာမိက ပျံစေချင်၏။

သို့သော် 'မာမိတို့ကော ဘာလို့ လင်ယုသေးလဲ' ဟူသော အတွေးက တူးတူးရင်ထဲတွင် ခံ၍ နေတတ်ပေသည်။ ခုမှ မာမိသည် ခံနိုင်ရည်ရှိမည့် အချိန်ကို တွက်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို တူးတူး သဘောပေါက်၏။

မာမိသည် ချစ်တုန်းက ချစ်သလောက်၊ ခုတော့ မောင်တို့ ပြန်အပ်သည်ကိုမှ လက်မခံ။ သူ့ကို အစိမ်းကြီးစိမ်းလေပြီ။ သူသည် မှန်ကို ကြည့်ရင်း ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငို၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မာမိနှင့် ဒက်ဒီ ညားသောအခါ သမီးလေးတစ်ယောက်မွေးလာသည်။ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဒီတစ်ယောက် စုချစ်ကြ၏။

ယခုတော့ အပြင်မှာ ပထမ ကလေးသုံးလံ ရှိသေး။ တူးတူး ခိုက်ထဲတွင် နောက်တစ်ယောက် ရှိလာပြန်သည်။ ကြိုတင်၍ တူးတူး တွေးမထားသောအကြောင်းများသည် သည်လောကတွင် တစ်ပုံကြီး ရှိပါသေးသည်တကား။

ယောက္ခမကြီးက နို့ဘူးမတိုက်ရ၊ ကလေးထိန်း မငှားရဆိုသော အခါ တူးတူး ဟစ်ချင်၏။ ကလေးနေမကောင်း၍ ဆေးတိုက်သွားရန် ကားလိုချင်သည်ကိုမှ အားမှရ၏။ မအားလျှင် သုံးဘီးနှင့် ဆေးတိုက်ကို ပြေးရ၏။

မောင်သည် သားမမာသည်ကိုမှ တယုတယ လုပ်ချိန်မရပေ၊ ပထမကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်၍ ဒုတိယကလေးမှာ သားလေး ဖြစ်သည်။ သူသည် သားလေးကို ပုခက်တွင်းထည့်ကာ မာမိလိုပင် အနားမှ ကလေးစွယ်တာလေးထိုး၍ ကလေးကို စောင့်သိပျံချင်သည်။

သားလေး နေမကောင်းသည့်နေ့က သူ့အနားမှ မခွာ ခုတင်ပေါ်တွင် သိပ်ကာ စောင့်နေ၏။

“တူးတူး”

ယောက္ခမကြီး၏ အော်သံမှာ မိုးချုန်းသလို အောက်ထပ်မှ ဟစ်၍ ထွက်လာ၏။ တူးတူးသည် အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားရ၏။

“ကလေးကို မှန်လိုကြည့်မနေနဲ့၊ မုံရွာက အထည်တွေ ရောက်လာတယ်၊ စာရင်းမှတ်ပြီး လက်ခံလိုက်စမ်း”

တူးတူးသည် သားလေးဆီ စိတ်တစ်ဝက်၊ လုံ့လများစာရင်းကို စိတ်တစ်ဝက်နှင့် ရေးနေရသည်။

“တူးတူး”

မောင့်အသံပါတကား၊ မောင် ဘယ်တုန်းကများ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါလိမ့်။ စာရင်းများကို ပစ်ချလိုက်ကာ အသံလာရာအိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားတော့သည်။ မောင်သည် ခုတင်ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ကို မျက်နှာကြီးနီ၍ ကြည့်နေ၏။ သားကား တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တက်နေတော့သည်။

“သောက်သုံးမကျ ကလေးကို ကြည့်ဖော်မရဘူး၊ ဒီမှာ ကလေးတုက်နေပြီ”

မောင့်အော်သံကလည်း ခုနစ်သံချိုး၊ တူးတူးသည် အကျိုးအကြောင်းကို ဘာမျှ မရှင်းပြတော့။ သားကို ပြေး၍ ပွေ့ချီကာ အသံကုန်ဟစ်၍ သူချစ်သော စန္ဒရာဒီး ငိုသလို ငိုချလိုက်တော့သည်။

*

“မာမီရေ ထကြည့်ပါဦး၊ တို့များသမီးလေး ပြန်လာပြီ”

“ဒက်ဒီ...သူတကယ်ပြန်လာပြီလား”

မာမီသည် အဟုတ်ပင် ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်ကာ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် မေးလိုက်၏။ တကယ်မှ တကယ်ပင် မတ်တတ်သွားတတ်ခါစ သမီးလေးကို လက်တွဲကာ သားကလေးကို ပွေ့၍ အခန်းဝတွင် ရပ်နေသော တူးတူးကို မာမီမြင်ရ၏။

ကလေးကို အမေက ဆီးယူကာ ချီလိုက်၏။ တူးတူးသည် ငယ်ငယ်က ဟန်အတိုင်းပင် မာမီရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ ဖက်ငိုလိုက်တော့သည်။

“မာမီ... တူးတူး ပြန်မသွားတော့ဘူး၊ တူးတူးကို ပြန်မလွှတ်မိနဲ့နော်၊ တူးတူး သူတို့နဲ့ နေရမှာ ကြောက်တယ်၊ မာမီသမီးကို ချစ်သေး

ရဲ့လား”

တူးတူးကား ရှိက်ကာငင်ကာ ငိုရင်း အမေကို လှုပ်၍ မေး၏။ မေးပဲမေးရက်လေခြင်း တူးတူးရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရသည်ပင် မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာသဘောကို တူးတူးမသိသေးသည်တကား။

မာမီကား တူးတူးခေါင်းကို သူ့ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ယူထားကာ နဖူးဝဆံနုထဲမှ ချွေးများကို သုတ်ပေး၏။ တူးတူး ငိုသံစဲမှ မာမီက စကားပြော၏။ ဒက်ဒီမှာ မြေးဦးမိန်းကလေးကို ပွေ့ချီကာ သူတို့အနားတွင် လာထိုင်သည်။

“မေးရက်လိုက်တာ တူးတူးရယ်၊ မာမီဟာ သမီးလေးကို အစဉ်ချစ်နေတာပေါ့။ ဘယ်တော့မှ မာမီ မမုန်းဘူး။ မာမီက လောကကို ရင်ဆိုင်နိုင်လောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး လင်ယူစေချင်လို့ အုပ်ထိန်းလာခဲ့တဲ့ကြားကမှ ခုလိုဖြစ်ရတာ ရင်နာလွန်းလို့ သမီးကို ပစ်ထားတာပဲ။ မာမီဟာ သူများအမေလို နင်ပဲငမေ ကြမ်းကြမ်းတန်းတန်း ကြီးလည်း မဆုံးမတတ်ဘူး။ ခက်စွမှာလည်း သမီး သေသေချာချာစဉ်းစား။ ဒက်ဒီတို့ မာမီတို့ ဝင်မပါချင်ဘူး။ သမီးလေး စိတ်ဆိုးပြန်လာတာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့။ သမီးဇာတ်ကို သမီးနိုင်အောင် ဆက်ကရမှာ”

တူးတူးက မာမီ၏ ညင်သာသောအသံမှာ မည်မျှတန်ဖိုးရှိသည်ကို ခုမှ နားလည်ပေပြီ။

“ဒက်ဒီ...မာမီကို ရအောင် ပြောပေးပါ ဒက်ဒီရယ်။ ဒက်ဒီမှာရှိတဲ့ အာဏာတွေကိုလည်း အားလုံး သုံးပေးပါ။ တူးတူး ပြန်လာတာ မောင်နဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာတင် မဟုတ်ဘူး။ တူးတူး သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြောက်တယ်။ တူးတူးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဒက်ဒီသည် သူ့သမီးက “ရှိသမျှ အာဏာအားလုံး သုံးပေးပါ”

ဟူ၍ပင် စကားလုံးသုံးလာသည်ကို အံ့သြမဆုံးတော့ပေ။ ဒက်ဒီမှာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဒက်ဒီနှင့် မာမိသည် သမီး စိတ်ကို မယုံပေ။ စောင့်ကြည့်ကြ၏။

တကယ်ပင် တူးတူးသည် စိတ်ပြတ်ခဲ့လေသည်။ မောင်က လူကြီးစုံရာနှင့် လာခေါ်သော်လည်း တူးတူးပြန်မလိုက်တော့။ မောင်ကား လက်လျှော့၍ ပြန်ရတော့သည်။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် တူးတူးကလေးနှစ်ယောက် အမေဖြစ်ရသည်။

“တူးတူးစာဆက်သင်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဂရီရပြီး ဒီကလေးတွေ ကို တူးတူးရှာကျွေးပါ့မယ် ဒက်ဒီရာ”

ခုမှ ဒက်ဒီနှင့် မာမိက ဘာပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ မြေးများကို ဆက်ထိန်းထားကြရပေတော့မည်။ တူးတူးကား ထိုနှစ်တွင် မက်ထရစ် ချောချောမောမော အောင်သွားတော့သည်။ သူတို့သည် တူးတူးကို တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်ပို့ကြ၏။ တူးတူး တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောနှစ် အေးခင်သည်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ အမေသည် ထုံးစံအတိုင်း အု လျားဖားလျား မာမိဆီသို့ ပြေးလာ၏။

“တင်တင်ကြီး၊ အေးခင်...အေးခင်ရယ် ပြန်လာပြီ”

အမေအသံသည် ဝမ်းနည်းသံလား၊ ဝမ်းသာသံလား ဝေခွဲ၍ မတတ်အောင် တုန်ယင်လှ၏။ မာမိက အစေခံတန်းလျားလေးသို့ အမေ နှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာသည်။

အေးခင်ကို ယောက်ျားလေး သုံးယောက်နှင့်အတူ တွေ့ရ၏။

“အေးခင်...ဒါ နင့်သားတွေလား၊ ကလေးတွေ အမေက ဘာ လုပ်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီသူငယ်ကော ဘယ်မှာလဲ”

အေးခင်ကား ငိုချင်းချပြန်လေပြီ။

အမေကလည်း ခုမှ ငိုတော့၏။

“တင်တင်ကြီးရဲ့ သရဲသမိန်မှာ လယ်စာရင်းငှားလုပ်သတဲ့၊ သူ့ကို မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးလို့ နှင်ချလိုက်တာတဲ့”

“ဟင်း”

မာမိကား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သက်ပြင်းမချ၍ မာမိက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။

“ကဲ...အမေစိတ်ရှုပ်မနေနဲ့၊ သူထွက်သွားတုန်းက နှစ်ယောက်မို့ လား။ ချပြန်လာတော့ အားလုံးခုနစ်ယောက်ပေါ့၊ အဲဒါပဲမှတ်ပေါ့”

မာမိက ဒါပဲပြောကာ ထွက်သွားတော့သည်။ မာမိကတော့ ဒါ ထက်ပို၍လည်း ဘာပြောရဦးမည်နည်း။ အမေရင်ထဲတွင်မူ မီးစကြီးထိုး သလို ပူလှသည်။ ယခင်ကမှ သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် ငွေအစိတ် နှင့် နေရသည်။ ယခု တိုးလာသော ပါးစပ်သုံးပေါက်ကို ဘယ်လိုကျွေးရ ပါ၊ အေးခင် အလုပ်လုပ်ဆိုရအောင် ခုနစ်တန်းမှ မအောင်လျှင် ဘာအလုပ် လုပ်ရပါမည်နည်း။ တူးတူးလို အေးခင်အား ကျောင်းဆက်နေဆိုရအောင် ဒီကလေးသုံးယောက်ကို ဘယ်လိုမွေးရပါ။

“ဟဲ့...မိအေးခင်ရဲ့၊ သစ်ပင်လဲတာချင်းတူပေမယ့် တူးတူးကို အောက်က သစ်ပေးမဲ့လူရှိတယ်ဟဲ့၊ နင့်မှာ ဘယ်သူရှိသတဲ့”

အမေကား စာမတတ်၍ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မငိုတတ်၊ သူ့ဝမ်းထဲရှိ အသိဉာဏ်ကို သူတတ်သမျှ စကားလုံးနှင့် ဖော်ထုတ်ခိုခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ်မတော့ မှန်တိုင်းထန်သောအခါ လဲကျပြိုကျသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။ တူးတူးက အထက်က နေသူဖြစ်၍ ပိုနာမည်ဟု ရသီတမုက်

၇၄

ခင်စင်ယု

ထင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း အမေပြောသလို သဲတွင်မက ပိုက်ရော၊ လဲမွေ့ရာ ထူထူရော အောက်မှ ခံပေးမည့်သူရှိ၍ ကျပင်ကျသော်လည်း မနာလှ။

အေးခင်မှာတော့ အမေပြောသလို ဘယ်သူမှ မရှိသောကြောင့် အနိမ့်ဆုံးအကိုင်မှ ကျရသော်လည်း အေးခင်ဒဏ်ရာမှာ ကြီးလှသည် တကား။

*

မှန်တိုင်းတစ်ခုထန်လာလျှင် သစ်ပင်အမြင့်ကိုင်ပေါ်တွင် ရှိနေသူ မှာ အောက်ဆုံးအကိုင်တွင် နေသောသူထက် အကျနာသည်ဟု ဆိုသူ၏ ဤစကားသည် အခါခပ်သိမ်း မှန်လေသလော။

လူပြည်ဆိုသည်မှာ ၊

လင်မယားဆိုသော်လည်း...တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာပြီးမှ သိရသည်ဆိုသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ဟု အများက ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ အသက်နှစ်ဆယ်က လက်ထပ်ခဲ့သော ကျွန်တော် ချစ်ဇနီးအကြောင်းကို ကျွန်တော် ခုမှပင် သိရတော့သည်။

သူသည် ချစ်ဖို့ကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သောကြောင့်ပေးလား မသိ၊ သူ့အမည်မှာ 'မချစ်ဖို့' ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်မှာ ခပ်လုံးလုံးနှင့် ဖြူဖြူဖွံ့ဖွံ့ကိုယ်လုံးမျိုးဖြစ်ပေသည်။ မျက်ခုံးမှာ မထူလှသော်လည်း အသား ဖြူသောကြောင့် သူ့မျက်ခုံးနက်များသည် ထင်ရှားနေ၏။

မချစ်ဖို့ အပျိုခေတ်က အပျိုလုပ်ရသည်မှာ ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပခုမ္မာအင်္ကျီကို အလွန်အကျွံ အလှပြင် ပါမှ ဇာနားတတ်ခြင်း၊ စက်ပန်းနှင့် လက်ဖျားရောရင်စင်းပါ ဇာထိုးဂုတ် ကြသည်ကလွဲ၍ လုပ်စရာမရှိပါပေ။ အလွန်ဆုံးပါးနိုင်မှ 'ခယ်ညို'

ပဒုမ္မာသည် အပါးဆုံးခေတ်အဆန်းဆုံး ဖြစ်သည်။

မယ်ညို ပဒုမ္မာခေတ်ကလည်း မချစ်ဖို့သည် မယ်ညိုကို မဝတ်၊ ပတ္တလား သို့မဟုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းတံဆိပ် တစ်အုပ်ကို လေးကျပ်ခွဲ ငါးကျပ်တန်လောက်ကိုသာ သူချုပ်ဝတ်ပေသည်။ ချုပ်ပါလျှင်လည်း တစ်အုပ်လုံး မချုပ်၊ တစ်နှစ်ကိုမှ ပဒုမ္မာအုပ်ဝက် ဆော်လီငါးထည်ဆို လျှင် မချစ်ဖို့အတွက် လုံလောက်မပြီ။

သရက်ထည် လုံချည်ဆယ်ထည်ကို ဖောက်သည်ဈေး ငါးကျပ်တန် များကို အိမ်နေရင်း ဝတ်ဖို့အတွက် ဆယ်ထည်သူဝယ်ထားလျှင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် မချစ်ဖို့သည် အသစ်မဝယ်တော့။ ထသွား လာသွား အတွက်သာ တိုဘာရယ်ကိုးလုံချည် သုံးလေးထည် ဝယ်၍ ထားပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရပြီး ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စောင့်ကြည့်၏။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် တစ်လ တစ်ရာခန့်ရသော ကျွန်တော့်လို အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ဆရာ တစ်ယောက်အတွက် မချစ်ဖို့ကို ကောင်းကောင်းထားနိုင်ပါသည်။

“မချစ်ဖို့ ကို ဝယ်လာတာတွေလေ”

ကျွန်တော်သည် ရိုးမှ ပိုးတွန့်လုံချည် ဆန်းဆန်းတစ်ထည် နှစ် ထည် ပိုးတွန့်အင်္ကျီစများ ဝယ်လာလျှင် မချစ်ဖို့သည် မျက်စိမျက်နှာပျက် နေလေသည်။

“ကိုရယ်...ချစ်ချစ်ဝတ်ဖို့ ဘာတွေလဲဆိုတာ ချစ်ချစ်ဘာသာ နားလည်ပါတယ်။ ကိုဘာမှ မဝယ်ပါနဲ့...ကိုအတွက်သာ ကိုယ်ဝယ်ချင် စိတ် ရှိရင် ဝယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း...မချစ်ဖို့ ဝယ်ပေးမှသာ ဝတ်တတ်တော့ သည်။

ထမင်းစားချိန်ကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်၏။ ကျွန်တော့်

အတွက် အသားဟင်း ကောင်းကောင်းတစ်ခွက် ချက်သည်မှလွဲ၍ သူ သည် ပုစွန်ဆိတ်နှင့် ဘူးသီးကြော်ချက်၊ မျိုးကောင်းတစ်ရာပါသော ငါး မျိုးဆိုသည့် ငါးဘဲဖြူ၊ ငါးသံချိတ် စသော ငါးလေးဆီပြန်မျိုးနှင့် အိမ် တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ထည့်သော သရက်သီး ဆားစိမ်လောက်နှင့်ပင် စား တော့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ချစ်ချစ်သည် ထိုမျှ ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် လုပ်ဖို့ မလိုဟူ၍... ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လို ဖြစ်ကုန်းပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ် ပုစွန်သား ငါးဈေးမှာ အလွန်ပေါသည်။ တော်သလင်းလောက်များဆိုလျှင် ပုစွန် တစ်ပိဿာ တစ်မူးဆယ်ပြားအထိ ဈေးကျသွားတတ်၏။

“ချစ်ချစ်...ကိုတို့မှာ သားသမီးလည်း မရှိဘူး၊ ချစ်ချစ်နေတာ၊ စားတာ၊ သောက်တာဟာ မလွန်လွန်းဘူးလား...ချစ်ချစ် ဘယ်သူ့အတွက် ဒါလောက် ငွေစုနေတာလဲ”

ချစ်ချစ်ကား ပြုံး၍နေပါသည်။ ‘ချစ်ချစ် ငွေစုတာ ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်ရင် ပြီးတာပဲမို့လားကိုရယ်...၊ မလွှဲရက် မတန်းရက် မပေးကမ်း ဘဲ စုတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ...’ဟု သူက ဆိုပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန် တော်တို့ ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း သားရေး နားရေးဖြစ်ဖြစ် ရပ်ရွာအတွက် စာ ကြည့်တိုက်၊ လမ်းပြင်၊ ကျောင်းပြင်ရန် ကိစ္စများတွင်လည်း ချစ်ချစ်သည် ကျွန်တော် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ငွေကို သူများနည်းတူထည့်ဝင် ကူညီ တတ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ ကိုယ်တိုင်တော့ ငါးသေးငါးမွှားလေးများစား ကာ လုံချည်အင်္ကျီ အပေါစားများ ဝတ်၍ ငွေစုနေသည်ကို ကျွန်တော် မကြည့်ရက်ပါပေ။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကမူ သူတို့ ရှာပေးသော ဈေးမ ခါ စနစ်ကျပုံ၊ ငွေစုပုံကို ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တိုင်း ဂုဏ်ယူ ချီးကျူးပါ

သည်။ စင်စစ်မတော့ သူတို့ ဂုဏ်ယူမည်ဆိုလျှင်လည်း ဂုဏ်ယူထိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်လည်း ချစ်ချစ်ကို မကျေနပ်၍သာ မကျေနပ်ဘူး ပြောရသည်။ အပြစ်ကလည်း ရှာ၍မရပါပေ။ သူတစ်ပါးကို မထိခိုက်သော ငွေစုနည်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်၍ အပြစ်ပြောရပါမည်နည်း။ သို့သော် ရင်ထဲမှာမူ မကျေနပ်ပေ။

နှစ်ဖက်မိဘများသည် ကျွန်တော်တို့ကို အားကိုးကြဖို့ မလိုပေ။ သူတို့ဘာသာ အေးအေးနေထိုင်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်၏။ သီတင်းကျွတ်လျှင် ‘ကို-ကို မိဘတွေကို ကြိုက်တာနဲ့ ကန်တော့နော်...ကိုယ်ကြိုက်တာဝယ်၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ဖို့ပါ တစ်ခုစီ ပိုဝယ်နဲ့’

ကျွန်တော့်မိဘနှင့် တန်းတူ သူ့မိဘကိုလည်း သူကန်တော့ပါသည်။ တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါတွင်မူ သူသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ဝါးဖြန့်ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော် လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သော အခါတွင်မူ သူသည် အိတ်ဖြူလေးတစ်လုံးကို ကျွန်တော့်လက်ပေါ် သွန်ချပါသည်။ အိတ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ဆယ့်ငါးပြားကျ၍လာပါသည်။ ဟိုခေတ်က ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို တစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ဈေးရှိ၏။

“ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ချစ်ချစ်ရယ်”
“ချစ်ချစ်တို့ အိမ်ဆောက်ရမယ်လေ...ခုနေရတာ သူများအိမ်ငှားနေရတာမို့လား”

“ဪ...ဖေဖေတို့သေရင် တို့များ အဲဒီအိမ်တွေ အမွေရမှာပဟာ ချစ်ချစ်ရာ၊ မစားရက် မသောက်ရက် မစုစမ်းပါနဲ့”

“ကိုယ်ဟာ အတော်ခက်တာပဲ”

သူက ညည်းပါ၏။

“မခက်နဲ့လေ...တော်ကြာ ခင်များတော့ သေရင် အဲဒီ ရွှေဒင်္ဂါး

တွေ စွဲပြီး ဥစ္စာစောင့်မကြီး ဖြစ်တော့မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောင်သလိုလို ပြောလိုက်လျှင် သူသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် ရယ်မောတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို ဥစ္စာစောင့်မကြီးဖြစ်မည်။ ဘာညာပြောရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပွဲ ဆယ်နှစ်မြောက်သောနေ့တွင်မူ ကျွန်းပျဉ်ထောင် ကာသော လေးပင်သုံးခန်း နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပွေ့ယူကာ လက်ထပ်သော ညဉ့်ဦးကလိုပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နမ်းရှုံ့လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ယခင်က အနမ်းက ချစ်၍ သက်သက်နမ်းခြင်းတည်း။ ယခုအနမ်းကား ကျေးဇူးတင်ခြင်းပါ။ စွက်ဖက်ရောနှော၍ နမ်းခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မချစ်ဖို့သည် နှစ်ကြာလာသောအခါ ပို၍ပင် ချစ်ဖို့ကောင်းလာပါသည်။ သို့သော် မချစ်ဖို့ပုံစံက မပြောင်းပေ။ အရင်လိုပင် ပဒုမ္မာထူထူ သို့မဟုတ် ပင်နီချောများကို ဝတ်မြဲပင် ဖြစ်၏။ သူ၏ သရက်ထည်ဆယ်ထည် ငါးကျပ်တန်ကလည်း ဝတ်မြဲပင် ဖြစ်ပေသည်။ အိမ်သစ်ကို ရောက်ရပြန်တော့လည်း သူ့မှာ ကြမ်းတိုက်ရသည့်အလုပ် ပိုလာပါသည်။ အိမ်ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများ၊ များပြားလာသည်။ အလုပ်ပြင်ရသောအလုပ်၊ ဖုံသုတ်ရသော အလုပ်မှာလည်း ချစ်ချစ်အတွက် ပိုလာတော့သည်။ သူ့ကိုယ် ဝတ်စားဖို့ကိုသာ ချွေတာသည်။ အိမ်အလှပြင်ရန်အတွက် ဇာခန်းဆီးအပြာနုများ၊ ငွေပန်းအိုးနှင့် ဖန်ပန်းအိုးများကိုမူ ချစ်ချစ်သည် ဝယ်ယူရန် မနှမြောပေ။ လူတွင် ကိုယ်ကြိုက်သော ဝါသနာလေးများ တစ်ခုစီပါကြစမြဲပင် ဖြစ်၏။

“ကိုတော့ မသိဘူး၊ ချစ်ချစ်တော့ အလုပ်ပင်ပန်းပြီး နားချိန်

ရောက်ရင် ရေမိုးချိုး အဲဒီကြမ်းပြောင်ပြောင် အိမ်လေးမှာလေ...ခန်းဆီးလေးက လေထဲ တလွင့်လွင့်နေပြီး၊ ငွေပန်းအိုးထဲက ပန်းတွေကများ မွေးနေတာ မြင်ရ၊ ရှူရရင် သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာတာပဲ...”

မရွှေချစ် စိတ်ချမ်းသာလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီလိုမှ သူ့မှာ စိတ်ချမ်းသာကွက်ကလေး၊ အရသာခံကွက်ကလေး တစ်ကွက်မရှိဘူးဆိုလျှင် သူ့လူဖြစ်ရသည့် ဘဝကို ကျွန်တော် ကြားထဲက အတော်နှမြောမိပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချစ်ချစ်သည် သူ့အတွက် ‘ခိမ်’ ကွက်ကလေးတစ်ကွက် ရအောင် လူ့ပြည်တွင် မနေတတ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ အပြောမလျော့ပါပေ။

“ကဲ ... ဒေါ်ရွှေချစ် ခင်ဗျားနေချင်တဲ့အိမ်လည်း ရပါပြီ၊ ခုထိ ငါးသေးငါးဖွားစား၊ အင်္ကျီထူလျစ်ကြီး ဝတ်နေဦးမှာလား။”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်၍မချေပ၊ ရယ်၍ပင် နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လက်ထပ်ပွဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက်၊ အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်လောက်တွင် ဂျပန်ခေတ်ကို ကြုံကြရပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်ခေတ် ၅ နှစ်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုက္ခမဖြစ်ပါပေ။ မရွှေချစ်၏ ပင်နီများသည် ဂျပန်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး ဝတ်မကုန်ပါပေ။ သူတကာများမှာ သန်းကြီးမတို့ ပေါက်ဖွားရာ ချည်အလုံးကြီးနှင့် ယက်ရသော ဖျင်ကြမ်းလုံချည်များ၊ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီများကို ဝတ်ရချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ပလေကပ်လုံချည်များကို အိမ်နေရင်း အေးအေးလူလူ ဝတ်နေနိုင်၏။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်သည် ဖျင်ကြမ်းလုံချည်ကိုပင် မဝတ်နိုင်သော လူနတ်တစ်ယောက်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများတွင် သန်းကြီးမ၊ ကိုင်းထနေသော ဝဲနာများသည်

ကျွန်တော့်အတွက် မမြင်မရှုနိုင်သော မြင်ခင်းများ ဖြစ်၏။ ဝုံးကျ၍ သေလိုက်ချင်သေးသည်။ ကျွန်တော် သည် သန်းကြီးမအကိုက်ခံ၍ ဝဲမပေါက်ချင်ပါ။

ထိုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ မချစ်ဖို့ကို ချစ်မိပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ ချစ်ချစ်ရယ်၊ နို့မို့ရင်ကိုယ်တော့လား ဒီသန်းကြီးမ အိမ်ဖွဲ့ကောင်းတဲ့ ဖျင်ကြမ်းလုံချည်တွေ ဝတ်ရမှာ”

မချစ်ဖို့က ပလေကပ်လုံချည် အသစ်တစ်ထည်ချုပ်ပေးတိုင်း ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုရပါ၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က လိုလိုမယ်မယ် စုဆောင်း သိုသိပ်ထားသော တယောစွပ်ကျွယ်များ၊ ပလေကပ်လုံချည်များ သေတ္တာတစ်လုံး ပြည့်လှလှကို ကျွန်တော့်အား ထုတ်ပြပါသည်။

ယခင်ကလိုတော့ တစ်နှစ်ကုန်တိုင်း ရွှေဒင်္ဂါးများ ထုတ်၍ ထုတ်၍ ကျွန်တော့်ကို မပြတော့ပါ။

သို့သော် ဂျပန်ခေတ် ကုန်ခါနီးတွင်မူ သူ ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်၏။

“မြို့ပြင်နားက တိုက်ခံအိမ်ကလေး ဝယ်ရအောင်ကိုရယ်၊ မြေက တစ်ဧကနီးနီးရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် မချစ်ဖို့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“ကိုယ်က ချစ်ချစ်မှာ ငွေမရှိဘူးထင်လိုလား၊ ချစ်ချစ် ရွှေဒင်္ဂါးတချို့ကို ဂျပန်ငွေနဲ့ ရောင်းပြီး စပါးဝယ်တယ်၊ ဖေဖေတပည့် ကိုလှ ကဆန်ခွဲပြီး အညာသွားရောင်းပေးတယ်။ သူ့အတွက်လည်း ပေးပြီး သား။

ချစ်ချစ်ငွေ ပြန်ရပြီ။ ကိုကို တိုင်ပင်လုပ်ရင် ချစ်ချစ်ရယ် ဘယ်သူ့ အတွက် အပင်ပန်းခံရတာလည်းနဲ့ ကိုက ဆိုဦးမှာ”

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ခေတ်တွင်လည်း ပရိုက်ဗိတ်ကျောင်းဆရာ လုပ်ကာ...ဂျပန်ခေတ် ဝင်ငွေနှင့် ချစ်ချစ်ကို ရှာကျွေးလာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခုလို ချစ်ချစ်တစ်ဖက်မှနေ၍ သူ့အဖေနှင့် ပေါင်းကာ ငွေရှာနေသည် ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သူလိုချင်သော တိုက်ခံအိမ်မှာ ဂျပန်ခေတ်ငွေ နှင့် ခေတ်နှောင်းပိုင်းတွင် နှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်းနီးနီး ဂျပေ မည်။

“ဒီအိမ်ရှိပြီပဲ ချစ်ချစ်ရယ်...ချစ်ချစ်တိုက်နဲ့ နေချင်လို့လား...၊ ချစ်ချစ်မှာ လိုချင်တဲ့ ဒုက္ခကြောင့် အစားဆွေရတာ၊ အဝတ်ဆွေရတာနဲ့ ကိုယ်က ချစ်ချစ်ကို မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလို့ပါ။”

“ကိုယ်ကလဲနော်၊ ဒါပဲပြောတာပဲ၊ ချစ်ချစ် ငယ်ငယ်က အကျင့် ပဲဟာ၊ တိုးတူးပြီး ဆွေတာနေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ချစ်ချစ်က ခြံလေးနဲ့ နေချင်လို့၊ ဒီအိမ်က မြို့ထဲမှာဆိုတော့ မြေပိုသိပ်မကျန်ဘူး ကိုယ်ရဲ့၊ သစ်ပင်ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်ချင်ပျိုးချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်၏။ မလိုက်လျော နိုင်စရာ အကြောင်းကလည်း မရှိပါပေ။ ကျွန်တော် ရှာဖွေကျွေးသည်ဆို ပေမယ့် သူ့ဘာသာ ငွေစု၊ ထိုငွေကို တိုးပွားအောင်လုပ်ကာ သူဝယ်ချင် ခြမ်းချင်သည်ကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ဖို့ မလိုပါပေ။

စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပင် သူစစ်ကုတ်ဆွေတာ အနစ်နာ ခံခြင်းအတွက် သူ့သာယာမှု တစ်ကွက်အတွက် ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်လျောသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်တွင် စစ်ပြီးသွားပါသည်။

စစ်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် နှစ်ထပ်တိုက် ခံအိမ်လေးတွင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြရပေသည်။

ထိုတိုက်ခံအိမ်ရောက်မှ မာလီတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ချစ်ငှားတော့သည်။

ဆောင်းဦးရောက်လျှင် ချစ်ချစ်စိုက်သော ပန်းပွင့်လေးများသည် အစွမ်းကုန် ပွင့်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆရာလုပ်မြီပင် လုပ် ၏။ ညနေတိုင်းရောက်လျှင် ကျွန်တော် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ဘေး တွင် ပန်းရောင်စုံလေးများ ပွင့်ကြသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသောအခါ အလွန် စိတ်ချမ်းမြေ့၍ သွားပါသည်။

ချစ်ချစ်သည် အရွယ်အားဖြင့် ယခင် ချစ်ချစ်မဟုတ်တော့ ဒေါ်ချစ်ဖို့ ဖြစ်နေပေသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်သွား၍ ကိုယ်ရေ စစ်သွားသော်လည်း ဖျတ်လတ်ပုံမှာ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ဖြစ်၏။ လှပသော ပန်းခိုင်လေးများကို ဖြတ်တောက်၍ ခြင်းတောင်းထဲတွင် ထည့် နေသည်။ သူ ညနေစောင်းလျှင် ဘုရားပန်းအိုးလဲမည် ဖြစ်သည်။ ဘီး ကျော်ပတ် ဆံပင်ကိုပတ်၍ အိန္ဒိယဖြစ် ရှန်သားတစ်ကိုက် နှစ်ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ်တန်နှင့် ဟန်ကလည်း ခုထိ မပျောက်သေးပေ။ တရုတ်နှင့် ဂျပန်က လာသော ထဘီတစ်ကိုက်နှစ်ကျပ် နှစ်ကျပ်ခွဲတန်ကလည်း သူ ခါးတွင် ရှိမြဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကို နောက်၍ နှစ်ကျပ်ခွဲတန် မချစ်ဖို့ဟူ၍ နောက်ပြောင်ခေါ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့မျက် နှာသည် ယခင်လိုပင် အေးချမ်း၍ ယခုလိုပင် ချစ်ဖွယ်ကောင်းနေသေး သည်။

တစ်ညနေတွင်မူ...ကျွန်တော်နှင့် ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းနေဘက် ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျောင်းကို ပေါက်လာသည်။ သူသည် ရန်ကုန်တွင်

စာရိတ်ကြီးလွန်း၍ ကျွန်တော်တို့မြို့သို့ ပြောင်းလာကြောင်း။ ယခု အရှေ့
ဦးတွင် အိမ်ငှားနေကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်အိမ်ကို မသိ၍
ကျောင်းလိုက်လာကြောင်း ပြောပါသည်။ သူ့အမည် ကိုကျော်မြင့် ဖြစ်
ပါသည်။

“ကိုဖေအောင် ရှိတယ်ဆိုတာသာ သိတာ၊ အိမ်တော့ ကျွန်တော်
က မစုံစမ်းမိဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းလိုက်လာတာ”

ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းကိုတွေ့၍ အလွန်ဝမ်းသာပါသည်။

“ဒီလိုလုပ် ကိုကျော်မြင့်ရေ...ခင်ဗျားအိမ် ကျွန်တော် ကျောင်း
ဆင်းလိုက်လည်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လာ
လည်ပေါ့။ ခင်ဗျားမိန်းမရော ကလေးတွေရော ထမင်းပါ စားတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းကို ထမင်းစားဖိတ်လိုက်၏။ ညနေ
တွင်မူ ကိုကျော်မြင့် ပြောင်းလာသည်ဆိုသော အိမ်ကို လိုက်သွားပါသည်။
ရန်ကုန်တွင်သာ ဥက္ကလာပ၊ သာဓကတတို့ ရှိသည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်
တော်တို့မြို့ အရှေ့ပိုင်းတွင်လည်း တောမှာ ရွာပျက်၍ ပြေးလာသောသူ
များအတွက် တာကြီးပိုင်းတွင် နေရာချထားသော ရပ်ကွက်ရှိပေသည်။
ကိုကျော်မြင့်ရသော အိမ်မှာ ထိုရပ်ကွက်ထဲမှ အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။
ကျောင်းများပိတ်ကာနီး၍ ဆောင်းရာသီနောင်းလာသောကြောင့် အပူရှိန်
မှာ ပြင်းလာချိန်ဖြစ်၏။ ကိုကျော်မြင့်အိမ်မှာ သွပ်မိုး၊ ကြမ်းခင်း၊ ထရုတ်
ကာအိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာတစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၍ ပူလိုက်သည်မှာ လွန်ပါ
ရော၊ ကလေးများကလည်း ပုစုခရနှင့် ဆူလိုက် ဆော့လိုက်ကြသည်မှာ
သူ့အိမ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားမတတ် ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမဖြစ်သူမှာ
မချစ်ဖို့လောက်ပင် အသက်မကြီးသေးသော်လည်း နို့ပျဉ်းကျကျနှင့် အတော်
အိုစာနေပါသည်။ သူသည် စေတနာတော့ အတော်ကောင်းသော မိန်းမ

သူပြည်ဆိုသည်မှာ

အစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လျှင်ပင် ကော်ဖီနှင့်
ဆက်ဖက်ပန်းကန်လာ၍ တည်ပါသည်။

“ကိုဖေအောင်နဲ့ တွေ့ရတော့မှ အားရှိတော့တယ်။ ရန်ကုန်မှာ
အစ်ခါတွေ့ပြီးကတည်းက မတွေ့ရတော့ဘူးနော်”

သူ့ခမျာ အာလွှာပသလွှာပစကားဆိုရင်း ရစ်ဝဲလာသော ယင်ကောင်
များကို ယပ်တောင်တစ်လက်ဖြင့် ခတ်ပေးရှာ၏။ ယင်ကောင်များ ပေါ်ရ
သည့်အထဲ ထမင်းလုံးနှင့် ကြက်သွန်ပုပ်များရော၍နေသော မြောင်းပုပ်နဲ့
အတစ်ချက်တစ်ချက် ငှေ့၍လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် မူးညံ့ညို
ဖြစ်လာပါသည်။ လက်ဖက်ကိုလည်း မစားချင်၊ ချွေးစီးများလည်း ပြန်
သွားတော့သည်။

နောက်တနင်္ဂနွေတွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ထမင်းလာစားဖို့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မည့်အကြောင်း လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး
သိ ဖိတ်ခေါ်ကာ ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် နှစ်ကျပ်ခွဲတန်
ခွဲသားနှင့်ပင် သနပ်ခါးရေကျဲ လူးကာ ကျွန်တော့် မချစ်ဖို့သည် ကျွန်
တော့်ကို ကြိုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ထဲရောက်လျှင် မချစ်ဖို့ကို အိပ်ခန်းထဲသို့
ခေါ်သွားပါသည်။ မချစ်ဖို့သည် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့်
ကျွန်တော့်အပြုအမူကို နားမလည်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ဆွဲယူပွေ့ကာ သနပ်ခါးရနံ့များ သင်းနေ
သော ပါးပြင်အား လက်ထပ်သော ညဦးဦးကလို ပြင်းပြစွာ နမ်းရှုံ့လိုက်
သည်။

“ဟော့တော့...အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မချစ်ဖို့က ရယ်ရတော့မလို ပြုံးရတော့မလို မျက်နှာထားနှင့်

ကျွန်တော့်ကို မေးတော့သည်။ မှန်၏။ အသက်များပင် ၅၀ ကျော်ကာမှ ငယ်မူပြန်သော လူပျိုပေါက်စလို ကျွန်တော်၏ အပြုအမူကို မချစ်ဖို့ သည် အံ့သြနေပေတော့မည်။

“ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ ချစ်ချစ်ရယ်...ချစ်ချစ်သာ တကယ်လို့ မစိစစ်ရင် ကိုယ်တို့လေ ခုလိုအရွယ်မှာ ဒီလို အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ ကိုယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုကျော်မြင့်ပြောင်းလာလို့ တာကြီးပိုင်းသွားလည်တယ်၊ တကတည်းကွာ ယင်ကပေါ့၊ ကလေးက ဆူ၊ မြောင်းပုပ်နဲ့ကနဲနဲ့ ကိုယ်ဖြင့် စကားပြောရင်း အံ့သြသလို၊ ခေါင်းခဲသလိုလို ဆွေးစီးတွေကလည်း ပြန်လာတာပဲ ခုမှပဲ လမ်းလျှောက် စဉ်းစားရင်း ချစ်ချစ်လုပ်သမျှတွေဟာ ငါ့ဘုံပါလား တွေးပြီး ကျေးဇူးတင်လာလို့”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရယ်”

မချစ်ဖို့ကား သူ့ဟန်ရိုးရိုးလေးနှင့်ပင် ရယ်ပြီး၍ နေတော့သည်။ စင်စစ်မတော့ ရွှေဒင်္ဂါးများကို စောင့်သော ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်မည်။ ချစ်ချစ်သေလျှင် အိမ်စောင့်သူရဲကြီး ဖြစ်မည်ဟူ၍သာ ပြောရသည်။ ချစ်ချစ်ဖန်တီးပေးသော လှပသော အိမ်လေး၊ သာယာသော ခြံဝင်းလေး၏ အရသာကို တကယ်ခံစားလိုသူမှာ ကျွန်တော်သာတည်း။ ယခုတစ်ခဏလေးပင် အနိဋ္ဌာရုံကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အတော်မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ရေချိုးပြီးလျှင် ခြံပြင်သို့ ကမန်းကတန်းထွက်ကာ ဆောင်းလို မလှတော့ ဟူ၍ပင် ဆိုဦးတော့ ကိုကျော်မြင့် အိမ်ထက် ဆယ်ဆလောက်သာ ပါသည်။

ယခုမှပင် တဖြူဖြူ တိုက်ခတ်သောလေတွင် အသက်ကို ဝေရှူရပါသည်။

ကျွန်တော် ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်၍ ပင်စင်ယူသောအချိန်တွင် မချစ်ဖို့သည် ညနေတိုင်ရောက်လျှင် အိမ်တွင် မရှိတတ်ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ခြံထဲတွင် ပန်းပင်များ စိုက်၊ ပန်း ပွင့်များ ခူးနေသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် ယခင်လို မရွှင်လှပေ။ အိုမင်းလာကြပြီဖြစ်၍ မျက်နှာသွင်ပြင်များ ပြောင်းလာကြသည်ဟုသာ ကျွန်တော်က ထင်ပါသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်သောနေ့တွင်မူ ချစ်ချစ်သည် သူ၏ ငွေစာအုပ်လေးကို ကျွန်တော့်လက်သို့ လာပေးပါသည်။

“ဒါဘာလုပ်ဖို့လဲ ချစ်ချစ်”

ကျွန်တော်က မေးရင်း စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ငွေမှာ တစ်သောင်းမပြည့်တတ်ပေ။

“ကို... ယူထားလေ”

သူ့မျက်နှာကလည်း မကြည်လင်လှပေ။ ကျွန်တော်သည် ခါတိုင်း စကားပြောနေကျ အတိုင်းပင် ရယ်သလို မောသလို သူ့ကို ကြည့်၍ ပြော၏။

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဒေါ်ရွှေချစ်ရဲ့ အိမ်ရ ပြန်တော့ တိုက်နဲ့ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့မှ နေချင်တယ်ဆိုပြီး စုလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံ၊ စားလိုက်ရတဲ့ ငါးသေးငါးမွှား၊ ဝတ်လိုက်ရတဲ့ နှစ်ကျပ်ခွဲတန်၊ ခုရော ဒီငွေတစ်သောင်းနဲ့ ဘာလုပ်ချင်ပြန်လဲ”

သူ့မျက်နှာထားကား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်တည်း။

“ကို...မလဲနော် အသက်လည်း ခြောက်ဆယ်ပြည့်ပြီ၊ ညားလာတာလည်း အနှစ်လေးဆယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်းကို ခုထိ မသိသေးဘဲကိုး” သူက ဆိုပါ၏။

“ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒက”

“ဆိုပါဦးမနေနဲ့ အဲဒါတွေ အဲဒါတွေရအောင် စုခဲပြီးပြီမို့လား၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်လခနဲ့ပဲ ချစ်ချစ်တို့ လင်မယား စားလောက်တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီတိုက်လည်း ရှိ၊ ငွေလည်း တစ်သောင်းရှိပြီ၊ အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့မနေနဲ့လေ အဲဒါတွေကို ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အဲဒါဟာ ချစ်ချစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပဲ”

“ဘုရားရေ...”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး မချစ်ဖို့၏ အဘိဓမ္မာကို နားမလည်နိုင်ပေ။

“ဪ...ချစ်ချစ်ရယ် ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရဖို့အတွက် ပင်ပန်းသလိုပဲ ဖြတ်ဖို့အတွက်လည်း ချစ်ချစ် ညနေတိုင်းလိုလို ရိပ်သာသွားပြီး ကြိုးစားနေတာ”

“ဟင် ဒီလိုဆိုရင်လည်း အစကတည်းက မရှာရင် အခုလည်း ဖြတ်ဖို့အတွက် မကြိုးစားရတော့ဘူးပေါ့ ချစ်ချစ်ရယ်”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုရယ်၊ ကိုဟာ အတော်ခက်တာပဲ၊ လူ့ပြည်ဆိုတာ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်းရအောင် ရှာကြမေ့ကြ၊ ကြီးလာတော့ ရှာပြီးသားတွေ စွန့်နိုင်အောင် တစ်ခါကြိုးစားရ၊ ပြတ်ရာပြတ်ကြောင်း တရားရှာရပြန်ရော၊ အဲဒါ လူ့ပြည်ပဲ”

“အစကတည်းကမရှာရင် အဲဒီပစ္စည်းတွေလည်း မရှိဘူး၊ မရှိတော့ ပြတ်အောင် လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး”

“အဲဒီအခါကျတော့လည်း ခုလိုအတွေးအဆခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာဖို့ အချိန်မပေးတော့ဘူး။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိလုံးလုံး ကိုကျော်မြင့်လို သားသမီးတရားရုံး ရေမြောင်းပုပ်နဲ့ခဲပြီး အိုသေတဲ့အထိ စောပြန်နေရပြန်

ရော၊ အလုပ်လုပ်ရတာနဲ့ သေချင်စေခံပြီး အဲဒီစောနဲ့ပဲ သေရော၊ လူ့ပြည်ဆိုတာက လိုအပ်သလောက်လည်း စွမ်းအားထုတ်ရမှာပဲ၊ လျောက်ပတ်ရုံလောက်လည်း မြီးခြံရမှာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း စိတ်နှလုံးချမ်းငြိမ်းမှုလည်း ရအောင်နေသွားရမှာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း စိတ်နှလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်အောင် သင့်တော်တဲ့ မြီးခြံမှုကို မလုပ်ရင် ကိုယ်ရဲ့ အိုမင်းချိန်မှာ ဘယ်လိုအနားယူမလဲ၊ အလုပ်လုပ်ပြီး သေဖို့လူတွေ မွေးလာတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်လည်း လုပ်ကြရမယ်၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ လောက်မှာရော တမလွန်မှာရော ချမ်းငြိမ်းစွာနားဖို့ တရားအသိလေးဝင်စားဖို့ မွေးလာကြတာ၊ စိတ်မနားရရင်လေ...ဘယ်သူငွေဖြစ်ဖြစ် မနားရဘူးမှတ်ပေတော့...”

‘လူ့ပြည်ဆိုသည်မှာ’ဆို၍ အကျယ်ချဲ့ပြသော သူ့အဘိဓမ္မာမှာ နေ့မျှ မှား၍ မည်မျှမှန်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် အဆုံးအဖြတ်မပေးချေပါ။ မချစ်ဖို့ကတော့ သူ၏ အဘိဓမ္မာ သဘောအယူအဆအတိုင်းပင် ချစ်ရအောင် စုဆောင်းခဲ့သော ပစ္စည်းများကို သူပြတ်အောင် တရားရှာနေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူဖန်တီးပေးသော တိုက်နှင့် ခြံဝန်းကလေးထဲတွင် ကျွန်တော်၏ အိုမင်းချိန်ကို ချမ်းငြိမ်းစွာနှင့်ပင် ကုန်လွန်ခဲ့ပါ၏။

သိတင်းနေသို့ရောက်၍ ကျွန်တော် ကိုကျော်မြင့်ကို ရိပ်သာသွားရန် ချားခေါ်တိုင်း ‘သူငယ်ချင်းရဲ့ ကိုယ့်မှာ စိတ်မအေးတော့ တရားကို ဆုံးမသွင်းနိုင်သေးဘူးကွဲ့’ဟု ဆိုမြဲဆိုပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာမူ ပေါင်းသင်းလာသောနှစ် အနှစ်လေးဆယ်ကျော်မှပင် ကျွန်တော့်ဇနီး မချစ်ဖို့အကြောင်းကို သိရပါတော့သည်။

ဓမ္မရက္ခိတ

ဓမ္မရက္ခိတသည် ကျွန်းကုန်းရွာတွင်ရှိသော တန်ဆောင်းတစ်ခု၏ အမည်ဖြစ်သည်။ တန်ဆောင်းဒါယကာမှာ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးလှဘူး ဒေါ်စိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်းကုန်းသည် ကြေးရတတ်တို့ ပေါများသော ရွာကြီး ဖြစ်၏။

သီတင်းနေ့တိုင်းလိုလို ကျွန်းကုန်းရွာလူအိုတို့ များသောအားဖြင့် စုရုံး၍ တရားဆွေးနွေးရာနေရာ ဖြစ်၏။ စစ်မဖြစ်ခင် ဟိုတစ်ခေတ်က ဤနေရာတွင် လူအိုတို့ ဆေးချမ်းစွာ တွေ့ဆုံကြ၏။

သူတို့သားမြေးများထည့်ပေးလိုက်သော ထမင်းချိုင့်၊ ဆွမ်းအုံ အကြီးအသေးများထဲမှ ဟင်းတဖက်စုံ၊ သို့မဟုတ် ဟင်းတခွက်စုံမှ ပေါင်း၍ ဆင်လိုက်လျှင် စားပွဲပိုင်းအပြည့် ဆွမ်းပွဲနှင့် ဟင်းမျိုးစုံရရှိကြသည်။ အခါတွင် မင်းကျောင်း ဆရာတော်ကိုပင့်၍ သီလယူကြသည်။ ဆရာတော်ပြန်ကြွလျှင်...ဆရာတော်နှင့်...နောက်လိုက် ကျောင်းသားများအတွက်ပါ ဟင်းများက ပြည့်စုံလုံလောက်ရုံမက ပိုလွှဲ၍ နေပေသေးသည်။

ဓမ္မရက္ခိတ

တစ်ခါတစ်ရံ ဦးလှဘူးက ဝါဆိုဦးလပြည့်တွင် ဥပုသ်ဇရပ်ရှိလူအို ဟူသမျှနှင့် သီတင်းသည်များကို နံနက်စာကျွေးသောအခါတွင်မူ ဓမ္မရက္ခိတ တန်ဆောင်းတစ်ခုလုံးသည် အံ့အံ့ကျွက်ကျွက် ညနေပေသည်။

တန်ဆောင်းရှေ့တွင် ဟင်ကျွေးဟင်းကျန်များ တောင်းခံနေသော သူတောင်းစားများ အသံကလည်း ဆူနေသည်။ နောက်ဖက်တွင် ဟင်းကျန် များကို လွှတ်ပစ်လိုက်တိုင်း ဝိုင်း၍ခဲကြသော ခွေးဝင်စားများ တစ်ပြိုင်နက် ကိုက်ခဲအော်ဟစ်ကြလျှင် တန်ဆောင်းထဲတွင် သီလပင်ယူမရအောင်ဆူညံ လာ၍ တန်ဆောင်းစောင့်ကြီး ဦးညိုအေးက တုတ်ကြီးဖြင့်ထရမ်းရတော့ သည်။

လူအိုများသည် ထမင်းချိုင့်များကို ညီညီမျှမျှ ယူလာနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ တချို့က သတ္တုချိုင့်လေး တစ်လုံးထဲတွင် ထမင်းထည့်၍ ငါးပိ ကျော် ပုံယူလာခဲ့သည်။ တချို့ကတော့ သတ္တုချိုင့်နှစ်ဆင့်တွင် ဟင်းတစ်ချိုင့်၊ ထမင်းတစ်ချိုင့်ယူလာနိုင်ခဲ့သည်။ တချို့ကျတော့ ရှေးဆွမ်းအုပ်ကြီးနှင့်ပင် ဟင်းမျိုးစုံ၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် စားသောအခါတွင် တစ်ယောက်ပန်းကန် တစ်ယောက် ဟင်း ဖလှယ်ထည့်၍ ညီညီမျှမျှ စားကြရသည်။

မိုးညှင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာစဉ်က ကြိုဆိုရန်အတွက် ယောက် အပျိုလေးများ၊ ယောက်အပျိုအုပ်ကြီးများသည် ရှစ်လုံးဘွဲ့ကဗျာ များကို ဤတန်ဆောင်းထဲတွင် သံပြိုင်ညီညီရွတ်ကြဖို့ ကျင့်ကြံ၊ အသံ တိုက်ကြရသည်မှာ ကြည်နူးစရာပင်တည်း။ ညဉ့်နက်လျှင် ယောက်အပျို ပေါက်၊ ယောက်ငယ်လေးတို့အား အပျိုအုပ်ကြီးများက အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။

‘ဓမ္မရက္ခိတ’ ဟူသော စာလုံးကြီးသည် တန်ဆောင်းအဝ နဖူး

စည်းတွင် ရွှေရောင်များ ရွန်းအိ၍ တလက်လက်တောက်ပနေပေသည်။

ယခုတော့ ရွှေစာလုံးသည် အရောင်မှိန်ရုံမက က၊ကြီးအောက်က ခ၊ ကွေးသည် ပြတ်ကျသွား၍ ဓမ္မရက္ခိတ တန်ဆောင်းဖြစ်နေတော့သည်။ ဒါယကာ ဦးလှဘူးနှင့် ဒေါ်စိန်မှာ ဂျပန်ခေတ်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ တန်ဆောင်းစောင့်ကြီး ဦးညိုအေး မရှိတော့၍ ထိုတန်ဆောင်းတွင် တွယ်ရာမဲ့သော လူအိုတို့ ဖုဝေးရာဖြစ်လာတော့သည်။

လူအိုတို့သည် ယခင်ကလို သားမြေးများ ပေးလိုက်သောဆွမ်းအုပ်ဟင်းချိုင့် အကြီး အငယ်များကို သယ်ယူ လာနိုင်သော လူအိုများမဟုတ်တော့၍ ဥပုသ်ပြုချိန်တွင် စည်စည်ကားကား ဆူဆူညည် မရှိပေ။

သူတောင်းစားများလောက်တောင် စားသောက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့သော လူအိုများ ဖုဝေးရာ နေရာဖြစ်သောကြောင့် ယခင်က ဝရံတာအောက် သူတောင်းစားများ ဖုဝေးရာနေရာတွင် ယခုတော့ ဆွေးဝဲစားလေးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

ဓမ္မရက္ခိတ တန်ဆောင်းတွင် ရွှေစာလုံး ပြောင်စဉ်က ယောဂီအပျို အုပ်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော မမယ်မသည် ယခုတော့ တံခါးဝပုဏ္ဏား ကွယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်က များသည်။

သူသည် ဤလိုဇရပ်အိုတွင် သူ၏အိုမင်းချိန် ကုန်ဆုံးလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တော့မှ မထင်မှတ်ခဲ့။ ပျိုစဉ်က ဤနေရာတွင် ထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤနေရာမှ ဘုရားကြီးသို့သွားရာ စင်္ကြံလမ်းအဝတွင် ပန်းချီကျော်ကြီးများ၏ လက်ရာအဖြစ် နေမိမင်းကြီးပုံကို ခဏခဏကြည့်မိသည်။

နေမိမင်းသည် နတ်ရထားဖြင့် တာဝတိံသာကို ဖြတ်အသွား တိမ်ထွတ်များအကြားတွင် နတ်ဘုံတို့က ရွှေရောင်တလက်လက်ဖြင့် တောက်ပလှ၏။ နတ်မိမယ်တို့က ပန်းမွေ့ရာခင်းကျင်းနေကြသည်။

ယခုတော့ နေမိမင်းပုံကို မှုန်တိမှုန်ဖွားပင် မမြင်ရတော့။ သူ့ကို ထမင်းစားဖို့ ဆေးလိပ်ဝယ်သောက်ဖို့၊ တစ်ကျပ်စ၊ နှစ်ကျပ်စငွေလာလှူသူများကိုပင် အပါးတိုးကပ်လာမှ လက်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ကာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကိုမေး။ အသံကိုကျက်မိတော့မှ -

“တော်...တော်...သိပြီ...သိပြီ၊ မင်းက ဦးထွန်းညာ၏ မြေးကိုး...” ဟု ဖော်နိုင်တော့သည်။ သူ့အပျိုတုန်းက ဆေးလိပ်လိပ်သည်။ တင်ပါးကားကားနှင့် ဝဝအိအိလေးဖြစ်၏။ ရွှင်ကြည်သောမျက်နှာရှိသောကြောင့် သူ့ကို ဆေးလိပ်ခုံ အပျိုလေးများကရော ယောဂီအသင်းဝင်များကရော ချစ်ကြသည်။ ဓမ္မရက္ခိတ တန်ဆောင်းတွင် ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဒေါ်စာအု အလှူလုပ်သောအခါ များသောအားဖြင့် မမယ်မ ဦးစီးခဲ့လေသည်။

မမယ်မသည် အပျိုကြီးလုပ်ရင်းက ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဒေါ်စာအု မောင်နှင့် မလွတ်မကင်း ဖြစ်လာသည်။ မမယ်မတွင် ကလေးရှိလာမှ ဒေါ်စာအု မောင်က ကျွန်းကုန်းက ထွက်သွားတော့သည်။

အမျိုးတွေက မမယ်မကို ငွေငွေကြသည်။ သူသည် ရိုးရိုး ‘ဝ’ တာပါဟူသော အနေနှင့် ဗိုက်ကို ပုံးခဲ့၏။

မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးတော်ပေ။ ဒေါ်စာအုက သူ့ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လိုက်၏။ အရှေ့ခုနစ်အိမ် အနောက်ခုနစ်အိမ်ကြေညာလိုက်၏။

“မမယ်မသည် သူ့ မောင်ကိုမွန်ထော်၏ တရားဝင်ဇနီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုမွန်ထော်၏ ကလေးကိုလည်း မိမိအိမ်တွင် မွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း”

ဤကဲ့သို့ ကြေငြာလိုက်သော အဖြစ်ရောက်မှ မမယ်မသည် အသက် ၅၅ နိုင်တော့သည်။ မိန်းမချင်း စာနာသော ဒေါ်စာအုကို သူ့ရိုခိုးမတတ်ကျေးဇူးတင်မိ၏။ တရားဝင်သည် မဝင်သည်အပထား။ သူ့ကလေးလေးကို အဖေအမည် ဖော်ကာမွေးနိုင်ခဲ့သည်မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက်

မဟာဆုလာဘ်ပင်တည်း။ သားလေးကလည်း မီးတွင်းထဲတွင်ပင် ဆုံးရှာသည်။

“ဪ...ဟိုတုန်းကတည်းက ဤလိုဇာတ်လမ်းတွေကလည်းရှိကြ၏။ ကိုမွန်ထော်သည် တခြားမိန်းမကိုယူကာ တစ်ရွာတွင်နေသည်။ ငယ်ရွယ်တုန်းကသာ ဤအချစ်ကိစ္စများသည် ပြန်လည်တွေ့လျှင် ပျိုမြစ်တုန်း ငယ်ရွယ်တုန်းပေမို့လား မသိ။ ရင်ဖိုစရာ မျက်ရည်ဖိုစရာတွေနှင့် တသိမ့်သိမ့်တုန်း၊ တငြိမ့်ငြိမ့်တုန်း၊ စာဖွဲ့စရာကောင်းခဲ့သော်လည်း...ယခုလို အိုမင်းချိန်မတော့ “အနဲ့ နဲ့စော်၏...” ဟူသော သူငယ်တန်းဖတ်စာလို ဤအချစ်အကြောင်းတွေ့လိုက်လျှင် စိတ်ထဲက ပုတ်အဲ့အဲ့သလိုပင် မမယ်မထင်လာသည်။

ကိုမွန်ထော်ကို ယခုအချိန်အားကိုးရမှာကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ခုလာစွဲနေ၍ မယားလုပ်သူက လုပ်ကျွေးနေရသည်ဟုသိရ၏။

မမယ်မ၏ တစ်ခါတုန်းက ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါ်စာအုသည်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သူ့သားမြေးများမှာ ရန်ကုန်ပြောင်းရွှေ့၍သွားကြ၍ မမယ်မနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားကြ၏။

မမယ်မ သွေးဆုံးကိုင်စက လဲနေစဉ်တွင် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သူ မသိန်းဝါတို့က ပြုစုကုသကြသည်။ သူ့တွင် ညီမအရင်း မဘုမ ရှိပေမယ့် မဘုမက မုဆိုးမ၊ ကလေးငါးယောက် အမေဖြစ်၍ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်နိုင်၊ မသိန်းဝါကပင် သူ့ကို မရွံ့မရှာ အညစ်အကြေးကအစ အနွံအတာစ်၍ပြု စုကြသည်။

ဪ...လောကကြီးကလည်း ဘာမှ ပုံသေကားကျ မှတ်၍မရ၊ တစ်မီးကောင်းသည်ဆိုသည်မှာ ဆွေမျိုးအိပ်နေသလောက်ရှိသည်ဟု စကားပုံရှိပေမယ့် သူ့မှာတော့ တစ်မီးမသိန်းဝါက ကောင်းနေတော့သည်။

သို့သော်...နေကောင်းလာချိန်တွင် မှန်တိမှန်များနှင့် အားနာလှ၍ မသိန်းဝါတို့အိမ်မှ မဘုမအိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ...မသိန်းဝါကလည်း သူ့စေတနာကို ဥပေက္ခာပြုကာ ညီမအရင်းကို အားကိုးလေခြင်းဟု ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြန်မကြည့်တော့၊ ညီမအရင်းကလည်း သူ့ကို မကျွေးနိုင်။ နောက်ဆုံး သူသည် ဓမ္မရက္ခိတတန်ဆောင်းတွင် သောင်တင်နေတော့သည်။ ရပ်ရွာက မမယ်မကို လူအိုရုံပို့ရအောင် စီစဉ်လိုသော်လည်း လူအိုရုံစည်းကမ်းက ဆွေမျိုးအရင်းအခြာရှိနေလျှင် လက်မခံ။ ဪ... မမယ်မကပေ။

ယခုတော့ ဓမ္မရက္ခိတတန်ဆောင်းကလည်း မိုးယိုလှသည်။ ယခင်က ဆရာတော်ဘုရားများ တရားဟောရာ ပလ္လင်အနီးတွင် ဘိုးဆုရသည်လဲလျောင်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော တန်ဆောင်းကြီးအတွင်းတွင် ဘိုးဆုရအသက်ရှူသံသည် တပေါက်ပေါက်ယိုကျနေသော မိုးသံနှင့် သံပြိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဘိုးဆုရသည် ချမ်းလွန်း၍ သက္ကလပ်စောင်အနွမ်းကို ကွေးနေအောင်မြှီလျက် အိပ်နေသည်။

လူအိုချင်းတူတူ ဘိုးဆုရကို ဘယ်သူမှ မသနားကြ။ ဘိုးဆုရမှာ မြေဧက အတော်များများ အမွေရလိုက်၏။ ဘိုးဆုရသည် လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူချမ်းသာစဉ်က အမျိုးဆို၍ မည်သူမျှ အိမ်ရိပ်မနင်းရ။ ဆွေမျိုးများ မိမိအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သည်ကို မကြိုက်ဟူ၍ ခြောင်ပြောချသည်။ ဘယ်ဆွေမျိုးမှလည်း တစ်ပြား သူ့ပိုက်ဆံကို မစားဘူးပေ။ သူ့မှာ သားအရင်းတစ်ယောက်ရှိသည်။ သားကို မိန်းမ ပေးစား၍ အမွေခွဲပေးပြီးကတည်းက မမြင်ရ၊ ချွေးမက ဘိုးဆုရကို မြင်လျှင် တတ်တတ်သောကြောင့် သူသည် သားအိမ်ပေါ်ကိုမှ တက်ခွင့်မရ။

ကျပ်တစ်ဆတ် လယ်က ငွေများလုံးဝမရသော အခါဘိုးဆရာသည် လည်း ဓမ္မရက္ခိတ တန်ဆောင်းတွင်ပင် ခိုလှုံရတော့သည်။

ငယ်ရွယ်တုန်း၊ သန်မာတုန်းက အမျိုးများကို ပိုးစိုးပက်စက် ပြောခဲ့သော ဘိုးဆရာ ရုပ်ရွာကိစ္စတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြား ပေးကမ်းရမည်ကို တွန့်တိုခဲ့သောဘိုးဆရာ၊ ယခုတော့ အမျိုးများက လုံးဝလှည့်မကြည့်၊ လူ အိုရုံကလည်း သားရင်းရှိ၍ လက်မခံ။

မိုးအုံ့လာ၍ စောစောမိုးချုပ်လာသည် ထင်ရ၏။ သို့သော် တန် ဆောင်းထဲတွင် မီးရောင်လက်လက်သော်မျှ မမြင်ရ၍ မှောင်မဲမဲဖြစ်နေ သည်။

သူကြီးအိုမများနှင့် လူအိုကြီးများသည် ရေနံဆီမီးခွက်ထွန်းဖို့ အတွက် သူပိုက်ဆံ ထုတ်နီးနီး၊ ငါပိုက်ဆံထုတ်နီးနီး တစ်ယောက် တစ် ယောက် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားဖူးများလာခိုက် ဓမ္မရက္ခိတတန်ဆောင်းကို ဝင်ကြည့်သွားလျှင် တစ်ကျပ်စ၊ တစ်မတ်စ၊ ဆယ်ပြား စသည်ဖြင့် ပေး သွားသောငွေများကို လူအိုများသည် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ထားရ သည်။ ဒါလေးများကို စု၍ မဿမချင်း ဤ ‘အိုသည်’ ဆိုသော ကာလ ကို တောင့်ခံသွားကြရမည်။

ငယ်စဉ်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသော ဒေါ်သိန်းမေသည် ပြောင်း ဖူးဖက်တို့ကို ဖွာကာ၊ မမယ်မအနားကပ်လာ၏။ သူသည် တစ်နေ့က မီးယပ်ဝမ်းပျက်၍ လဲနေ၏။ ယနေ့မှ ဆေးမီးတိုတန်ခိုနှင့် ထလာနိုင်ခဲ့၏။

“မယ်မ...တော့မှာ အကြွေများ ရှိသေးလား၊ ရေနံဆီဝယ်ဖို့ထုတ် ပါတော့...ကျုပ်က ဆေးဖိုးကုန်ထားလို့ပါ”

မမယ်မသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်ဖွာ၏။ ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်

ထဲလက်နှိုက်ကြည့်၏။ စက္ကူလိပ်ခွေလိပ်လေးတစ်ခု စမ်းမိသေးသည်။

“မီးခြစ်၊ ခြစ်စမ်းပါဦး မသိန်းမေ၊ ကျုပ်ချွေးခံထဲက စက္ကူလိပ်ဟာ ဘာတန်လဲ၊ ပုဂံတစ်ခါ မမစာအသမီး ရန်ကုန်အပြန် ဘုရားဖူးလာရင်း ကန်တော့သွားတဲ့ငွေပဲ၊ ဒါနဲ့ ဝယ်လိုက်”

သူသည် ချွေးခံအိတ်ထဲမှ စက္ကူလိပ်ကို တရွှေစမ်းကာ၊ မသိန်းမေ လက်ထဲထည့်လိုက်၏။

“အလို...ငါးကျပ်တန်ကြီးတော့...”

မသိန်းမေ မျက်နှာက ဝမ်းသာသလိုလို၊ စိုးရိမ်သလိုနှင့် ပြော လိုက်၏။

“အဲဒါမျက်လိုက်ပေါ့၊ ကျုပ်ဖို့လဲ ကျားတံဆိပ် ရှမ်းဘက်လိပ် ဆယ်ပြားဖိုးလောက် ဝယ်ခဲ့ပါစေ၊ လျှာချွေလွန်းလို့”

‘ဘိုးဆရာကို ရေနံဆီဝယ်ခိုင်းရမှာ ငါးကျပ်တန် ပေးလိုက်ရင် သူက ပြန်မပေးတော့ ဘယ်နဲ့လုပ်ပါ’ မသိန်းမေက ဘိုးဆရာကြားမှာ ကြောက်၍ မမယ်မ နားနားကပ်ကာပြော၏။ ဘိုးဆရာကို သူတို့ ကြောက် နှကြသည်။

“ကျုပ်တစ်ခါခံရပြီ၊ ချွေကျပ်လို့ သိနွှော့ ဆယ်ပြားဖိုး ဝယ်ခိုင်းပါ တယ်၊ ကျပ်တန်ပေးလိုက်တာ တစ်မတ်ကျ ပျောက်တယ်ဆိုပြီး သူယူထား လိုက်တယ်။ ဒီအရွယ်ကြီးမှာ ပိုက်ဆံကျပျောက်တယ်လို့တော်...”

သူတို့အချင်းချင်းလည်း ယုံကြည်မှုကင်းရှာ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အမှောင်ထဲ နေနေကျ နေပါပြီလေ...ပါးစပ်ကသာ ခွဲလို့...”

မမယ်မသည် မျက်စိကွယ်သူပီပီ ရေနံဆီမီးခွက်လည်းအကြောင်း မထူးလှ၍ မတောင်းတမိ။

ဒေါ်သိန်းမေအဖို့တော့ တန်ဆောင်းအိမ်အတွင်းတွင် မဲမဲသဏ္ဌာန်များကို ထိုင်ရက်တချို့၊ ငှက်တုတ်တချို့၊ အသက်ရှူရက်တွေ နေရသည်ကိုပင် ကြောက်နေသည်။

ယောက်ျားလူအိုများတွင် သွက်သွက်လက်လက် သွားနိုင်သူဆို၍ ဘိုးဆရာနှင့် ကပ်ပါးအို ဦးစံမြသာရှိသည်။ ကျန်လူများသည် ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့်ကိုယ် ခွေနေကြသည်။

“ဦးစံမြရော...”

“မင်းကျောင်းဆရာတော်က ဆန်ပေးမယ်ဆိုလို့ သွားယူတယ်”

“သူလာမှပဲ နိုင်တာပေါ့တော်...”

အတန်ကြာလျှင် မိုးကြိုးတစ်ချက် ပစ်ကာ မိုးရွာကျလာ၏။ တန်ဆောင်းနောက်ဘက်သည် ပြွန်းပြွန်းကျနေ၍ မိုးစက်များ ဒလဟောဝင်လာသည်။

“ဟဲ့...မှောင်လို့ပါလား...”

“မမယ်မက ရေနံဆီဖိုးပေးမှာ ဝယ်မယ့်သူမရှိလို့။ ကိုစံမြ ရေနံဆီတစ်ပုလင်းဝယ်ပေးပါတော်၊ ကျားဆေးလိပ်လည်း ဆယ်ပြားဖိုးလောက်”

“အေး...အေး...ငါသွားပေးမယ်။ ရော-သိန်းမေ ဆန်သိမ်းထား မနက်ကျရင် ဆန်ပြုတ်လေး လုပ်ပါဟယ်၊ တို့များအားလုံး စောစောသောက်ရရင် လေကျတယ်”

ဦးစံမြသည် သူရသည်ကို ဝေမျှစားတတ်၏။ ရေနံဆီပုလင်းလေးကိုကံက ထွက်သွားတော့သည်။ သူပြန်လာမှပင် တန်ဆောင်းအိမ်ကြီးသည် မီးရောင်လက်လာ၏။

“မမယ်မသည်လည်း ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်၏။ မသိန်းမေသည် ပိုငွေကို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ထုပ်ကာ မယ်မ ချွေးခံအိတ်ထဲ

ထည့်လိုက်၏။ လူအိုများသည် မီးရောင်လေးမြင်မှ အားတက်လာဟန်ရှိကြသည်။

“မသိန်းမေရယ် ခုနငွေပိုထဲက နှစ်ကျပ် ဘုမကို သွားပေးလိုက်ပါ။ ကလေးတွေ မုန့်ဖိုး”

“ဘာ...မယ်မ ညည်း ဒါကြောင့် မသိန်းဝါက လှည့်မကြည့်တာ၊ ဘုမတို့ဆင်းရဲတာတော့ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ခြေနဲ့လက်နဲ့ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင် ငယ်သေးရွယ်သေး၊ ညည်းမှာ ဒုက္ခိတ၊ ပိုက်ဆံရှိတောင် ထမင်းအိုးတယ်ပျေမယ့် လူမရှိရင် စားမဖြစ်တဲ့ဘဝ၊ ညည်းနဲ့ နေရတာ ကျုပ်ပါ ငရဲကြီးတယ်။ ပိတ်ပင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဒေါ်သိန်းမေ ပြောလည်း ပြောစရာပေပဲ။ မမယ်မ သက်ပြင်းရွက်လိုက်၏။ များသောအားဖြင့်...လူအိုများသည် ခြောက်ဆယ်ထက် ငယ်သူများမရှိကြ၊ စင်စစ်တော့...အစားကောင်း အနေကောင်း မနေရတော့လည်း အသက်အိုမင်းသည်ထက် ရုပ်ရည်များက ပို၍ ကျနေကျသည်။

မီးဖိုနားမရောက်ခင် တန်ဆောင်းမကြီး၏ နောက်ဘက်အခန်းနားတွင် မိုးရေမယ့်၍ သူတို့လိုပင် အဘွားအိုသုံးယောက် ကွေး၍ တီးတိုးစကားပြောနေကြသည်။

ဦးစံမြသည် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ဖွာကာ ဒေါ်သိန်းမေတို့ အနားကပ်လာသည်။

“ဒါနဲ့ မယ်မ၊ ဆရာတော်ဆီက ငါသတင်းတစ်ခု ကြားလာတယ်” ဟု အထိတ်တလန့် ပြော၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီဓမ္မရက္ခိတ၊ တန်ဆောင်းကြီးကို ပြင်တော့မယ်တဲ့”

“ဟင်...” ဒေါ်သိန်းမေသည် လန့်သွားပုံရ၏။

‘ပြင်လည်းပြင်ပေါ့ ဦးစံမြရယ်...၊ မြန်းမြန်းကျနေတာ’ မမယ်မကပြောလိုက်၏။

“အသစ်ပြင်ပြီး ကျုပ်တို့တော့ နေရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး မမယ်”

ဒေါ်သိန်းမေ ပြောသည်မှာ မှန်၏။ စောစောကတည်းက ဒီတန်ဆောင်းကြီးကို ပြင်မည် ပြင်မည်ဟူ၍...သတင်းကြားနေသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ပြင်လိုသူများကလည်း ဤရေပေါ်မှ လူအိုများ ပြဿနာကို စဉ်းစားမိကြဟန်ရှိ၏။ မောင်းချဖို့ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာအနေနှင့် မလုပ်ရက်၊ အသစ် ဖြစ်လာပြန်လျှင်လည်း ထိုလူအိုများကို ပြန်မတင်ချင်။ လူအိုများကို ပြန်တင်၍ စနစ်တကျ ထားရအောင်ကလည်း ထိထိရောက်ရောက် တာဝန်ယူမည်သူ မရှိ၊ ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စအသင်းမှ ဦးဘခင်အပြောကမူ ‘ကျုပ်တို့က ဒီလူအိုတွေ လက်ခံပြန်တော့လည်း ပင်ကိုယ်က မိအိုဖအို လုပ်ကျွေးဖို့ စိတ်ခေါင်းပါးနေတဲ့ လူငယ်တွေဟာ ဒီလိုချောင်ချောင် သူတို့မိဘတွေ ပိုးရမယ့် နေရာရှိရင် အလွယ်တကူလာပို့နေကြမှာ။ တို့ငယ်တုန်းက ချေးသေးကအစ မရွံ့မရှာ ပြုစုခဲ့တဲ့ မိဘတွေကို၊ ပြန်အနှံ့အတာခံမယ်လို့ ဆိုတဲ့စိတ် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်က လူအိုရုံတောင် စည်းကမ်းထားရတာလား...”

သူတင်ပြချက်ကလည်း စဉ်းစားစရာဖြစ်၍ ရပ်ရွာက ဒီဓမ္မရက္ခိတတန်ဆောင်းအကြောင်း စဉ်းစားကြတိုင်း ခေါင်းခဲကြရှာ၏။ သို့သော်... ယခု တော့ ပြင်တော့မည်။ ဦးစံမြယူလာသော သတင်းသည် လူအိုတိုင်းလိုလို ကြားသိရကာ၊ ထိုည၌တွင် သက်ပြင်းတရှိက်ရှိက်နှင့် အိပ်ကြသည်။

မိုးကလည်း ခါးတိုင်းထက် ပို၍ ရွာသည်။ ညဉ့်နက်လျှင် ဧရာဝတီရပ်လုံး မှောင်ကျသွားတော့သည်။

မနက်လေးနာရီ အုန်းမောင်းခေါက်သံကြား၍ ဒေါ်သိန်းမေသည် ရေနံဆီမီးခွက်ထွန်းကာ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ အားလုံးလူအိုများအတွက်...သူတတ်နိုင်သလောက် ဒါနလုပ်လိုသည်။ ဦးစံမြက ဆန်အလှူခံ၍ ပေးသောကြောင့် သူက ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ပြန်လုပ်ပေးမည် ဖြစ်၏။

မီးဖိုအဝရောက်လျှင်...သူ့လက်ထဲမှ မီးခွက် လွှတ်မကျအောင် မနည်းသတိထားကိုလိုက်ရ၏။ မီးရောင်အောက်တွင် မမယ်မသည် ကြမ်းပေါက်ကျွံကာ ပက်လက်ကြီးလဲနေသည်။ မီးဖိုဆောင်နှင့် တန်ဆောင်းမကြီး အကူး အမိုးကွာနေသော ရေတံလျှောက်အပေါက်မှ ရေများက မမယ်မ မျက်နှာပေါ် ဒလဟော ကျနေသည်။

မီးရေစက်များသည် မီးခွက်ကိုလာစင်၍ မီးခွက်က ငြိမ်းမလိုဖြစ်နေသည်။ မီးခွက်ကို လက်နဲ့ကိုင်၍ မမယ်မခေါင်းရင်းနားသို့ ဒေါ်သိန်းမေက ကပ်သွား၏။ ဘယ်အချိန်က လဲနေမှန်း မသိသော မမယ်မ နောက်စေ့တွင် ပျဉ်ပြားက ပြန်ရိုက်သော ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးများ ပေါက်နေသည်။ မမယ်မ မျက်နှာက ဖြူလျော်၍ လက်များက တောင့်နေပေပြီ။

“အမယ်လေး...လာကြပါ ဦးစံမြ၊ ဒေါ်စိန်နီ၊ မမယ်မ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

လူအိုနှင့် သူအိုမများသည် ရွစ်ရွစ်နှင့် နီးလာကာ မီးဖိုဘက်သို့ စုဝေးလာကြသည်။

ဒေါ်သိန်းမေသည် မမယ်မကို စေ့စပ်စွာ ကြည့်၏။ မမယ်မညာလက်သည် ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ လက်ကို ဖြေလိုက်လျှင် ညဉ့်ဦးက ဘုမကိုပေးခိုင်းသော ကျပ်တန်ရွက်များ ဖြစ်၏။ ညဉ့်ဦးက သူ့အား အများလှူသော ငွေလေးထဲမှ လူအိုအများ

BURMESE CLASSIC

၁၀၂

ခင်စင်ကျ

အတွက်...ရေနံဆီဝယ်ကာ ဂျာသွားရှာသော မမယ်မသည် တမလွန်တွင်
မျက်စိအလင်း ပြန်ရပါစေသတည်း။

သို့သော် ဒေါ်သိန်းမေသည် စဉ်းစားနေသည်။ မမယ်မ နောက်
ဆုံး ဆုပ်ကိုင်ထားသော ငွေကြွလေးကျပ်ကို ဘုံမကိုပင် အားလုံး ပေးရ
ကောင်းမည်လား၊ သူပင် ယူထားရကောင်းမည်လား၊ အတိအကျ မခေ
ခွဲနိုင်ရှာသေးပေ။

တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ။

မရွှေပုသည် ဆံထုံးထုံးကျင့်ရပြန်လေပြီ။ သူ့ဆံပင်များသည်
ဆံထုံးဘဝသို့ ရောက်ရန်မဆိုထားနှင့် ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင်ပင်
မနည်းပင့်တင်ယူရ၏။

ယခင်က မြန်မာမိန်းကလေးများ သည်အပျိုဖော်မဝင်ခင် ကလေး
ဘဝကတည်းကပင် ရောင်ထုံးလေးတွေထုံးကာ ဆံရစ်ဝိုင်းလေးတွေနှင့်
ဖြစ်၏။ အပျိုဘဝရောက်၍ အုပ်လုံးသိမ်းပြီးတော့လည်း တပတ်လျှိုဆံထုံး
ကို ဆံမြိတ်ခွေလေးများနှင့် ထုံးရမြဲရှိ ဆံပင်သည် အမြဲလိုပင် ပင့်တင်
ထားရသော အကျင့်ရပြီး ဖြစ်လေသည်။

မရွှေပုတို့ခေတ်ရောက်တော့အခါ ငယ်တုန်းကလည်း အမေရိကန်
ဆံတောက်၊ အပျိုဖော်ဝင်လာတော့လည်း ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ချင်ကျစ်၊ မကျစ်
လို့လျှင် နောက်တွဲထုံး သို့မဟုတ် ပိုနီတေးလ်ခေါ် မြင်းမြီးလေးလို ချည်
နှောင်ထားရလွန်း၍ ဆံပင်သည် ထိပ်သို့မရောက်၊ ကုတ်ပေါ်တွင်ပင်
အသားသေနေပေသည်။

“ညဉ့်တိုင်းညဉ့်တိုင်းထိပ်မှာ အသားကျအောင် ဆံပင်ကို ပင့်ပင့်ပြီး ထုံးအိပ်၊ ဆံထုံးအချောကို ဒေါ်လေးခင်မ ထုံးပေးလိမ့်မယ်။ မမတုန်းက လည်း ဒီလိုပဲ။ နီဝင်ဘာလဆန်းကတည်းကစပြီး ညဉ့်တိုင်းအထုံးကျင့် သွားတာ၊ ဒီစင်ဘာလဆန်းတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထုံးတတ်သွားကော။ ဘယ်သူမှ တောင်ထုံးပေးဖို့ မလိုဘူး။”

မမမြက သူဒီဂရီယူစဉ်က ဆံထုံးထုံးခဲပုံကို ပြန်၍ပြောပြနေ၏။ မရွှေပုဆံထုံးထုံးနေစဉ် မမမြက နောက်မှာရပ်နေ နံထဲတွင် မမမြရုပ် ကို မြင်နေရသည်။ တို့လို့တန်းလန်း ကျနေသော ကုပ်ပေါ်ရှိ ဆံနွယ်များကို မမမြက ဘီးနှင့်မြှင့်တင်၍ ပြီးပေးနေလေသည်။

ဘာမဆို အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ စောရှိနေလျှင် စိတ်ပါ၏။ စော မရှိလျှင် စိတ်မပါပေ။ ယခုလည်း မရွှေပုသည် ဆံ ထုံးစ တစ်ရက် နှစ် ရက် ဆံထုံးထုံးရသည်ကို စိတ်ပါ၏။

‘ငါ ဒီဂရီ ယူရတော့မယ်၊ ဒါ ငါ့ကြီးစားမှုရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ’ ဟူသော စိတ်က သူ့ဆံထုံးကို သွက်လက်စွာ ထုံးချင်လာအောင် ဆွဲ ဆောင်နေ၏။

သူသည် ယခင်က အိမ်တွင် မျက်နှာငယ်လှ၏။ သူတို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော နောက်တန်းမှာ ကိုကိုကြီးကို အစ်၊ အက်စ် လန်ဒန်ပြန် အင်ဂျင်နီယာကြီးအဖြစ် တွေ့ရ၏။ ကိုကိုကြီးသားတွင် ကိုကိုလေး၏ပုံမှာ ဘီ-အေ-ဘီ-အယ်လ် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဖြစ်ရုံမက သူကလည်း ဘီလပ်ပြန်ပင် ဖြစ်၏။ အလည်ကောင်တွင် မမမြက တည့် တည့်ရပ်နေ၏။ သူကလည်း ဆံထုံးကြီး မောက်မောက်နှင့် ဘီအီးဒီ ဘွဲ့ရထားသူမို့ ခံညားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ မမမြ၏ ညာဘက်တွင် ဒေါ်လေးခင်မ၊ ဒေါ်လေးရင်စ တို့မှာ အမ်အေ (ရေလိ)နှင့် ဘီအယ်လ်

(မြန်မာပြည်ဖြစ်)တို့ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ ငါးယောက်လုံးမှာ ဘွဲ့ထူးအလိုက် ဝတ်ရုံများ ဝတ်ခြုံထားသည်သာမက မိန်းကလေးများသည် ဆံထုံးများနှင့် ဖြစ်၍ ကျက်သရေရှိကာ ယောက်ျားလေးများသည် ခေါင်းပေါင်းများနှင့် ဖြစ်၍ မြန်မာဆန်ဆန် တင့်တယ်လှသည်။

သူတို့ရှေ့ကမှ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးတွင် ထိုင်နေလေသည်။ မေမေသည် ကမ္ဘောဇလုံချည် အဆင်ပေါ်ပေါ်ကို ဝတ် ထား၏။ မေမေပဝါမှာ ခြေရင်း ခြေထိအောင်ပင် ရှည်လျားလှသည်။ ပန်းပြောက်ကလေးများသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဝိုးတဝါးမြင်နေရသည်။ မေမေသည် နုပျိုလှသူမို့ ဘီးဆံပတ်နှင့် ခံညား၍ တင့်တယ်လှသည်။ ဆံထုံးပေါ်တွင် တစ်လုံးတည်း စိန်ဆံထိုးကို ထိုး၍ထား၏။ မေမေအင်္ကျီ လက်မှာ ပွလွန်း၍ မရွှေပုခေတ်အမြင်နှင့်ဆိုလျှင် ရယ်စရာကြီးလို ဖြစ် နေသည်။ ဖေဖေသည် သူ့သားများလိုပင် ဝတ်ရုံကြီးတစ်ခု ဝတ်ထား၏။ ဖေဖေယူခဲ့သော ဒီဂရီမှာလည်း အမ်အေပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေသည် ယခင်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး လုပ်ခဲ့၍ ယခုဆောင် ပင်စင်ယူခဲ့လေပြီ။ ဖေဖေနှင့် မေမေခြေရင်းတွင် သင်ဖြူးဖျာလေးပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကလေး ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ ထိုင်နေသူမှာ မရွှေပုဖြစ်သည်။ မရွှေပုတွင် ဘာဝတ်ရုံမျှ မရှိပေ။ မရွှေပုသည် ဘုံစဉ်က ၇ တန်းမျှပင် ရှိပေးသေးသည်။ ထိုဓာတ် ပုံသည် အိမ်၏ ကျက်သရေဆောင်အဖြစ် အိမ်ဧည့်ခန်းတွင် ခံညားစွာ ချိတ်ထား၏။ တစ်ရံတစ်ခါ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်၊ မိသားစုများ ဆုံမိကြချိန်တွင်မူ ဒေါ်လေးခင်မတို့က အမြဲနောက်သည်။

“ခွေးပုတစ်ကောင် ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲမပါရင် ပိုပြီး ဒီဓာတ်ပုံက ကျက်သရေရှိမှာ၊ ခုတော့ ခွေးပုက ဘာဒီဂရီမှာလည်း မရဘူး။ ဝတ်ရုံ ဝတ်မထားတော့ ဓာတ်ပုံကြီးက တစ်ခုဟာနေတာပေါ့။”

မရွှေပုငယ်စဉ်က ဒေါ်လေးခင်ကရော၊ မမမြတို့ကရော နောက်လျှင် ပြုံးရယ်၍ပင် နေတတ်သည်။ စိတ်ထဲက မထိခိုက်မိပေ။ ဆယ်တန်းရောက်လာသောနှစ်တွင်မူ မရွှေပုသည် သူ့ဘဝကိုသူ နားလည်လာသည်။

ဖေဖေသည် ပင်စင်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သထုံတွင် နားနေသည်။ ဖေဖေနှင့်အတူ သူတစ်ယောက်တည်းပင် ရှိ၏။ မေမေကလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဒေါ်လေးတို့ရော ကိုကိုတို့ မမတို့ပါ ရန်ကုန်တွင် အလုပ်ကိုယ်စီ၊ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနှင့် နေရန်ကြသည်။

သူသည်ဆယ်တန်းရောက်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာမတတ်သေးပေ။ မမမြ သင်ပေးထား၍ နယူးမက်သတ်ရှိဒါးအမှတ် ၄ အထိလောက်တော့ ဖတ်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အေ၊ အက်ဖ်၊ အေရ်အိုင်၊ စီ၊ ကေ အက်ဖ်ဂျီက ကို အသံထွက်မမှန်၍ မမမြက ထိပ်ချက်တတ်လေသည်။

‘ဖေဖေ သမီးကို ဘာလို့အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ မထားတာလဲ’

မရွှေပုက ထိုမေးခွန်းကို မေးတိုင်း ဖေဖေသည် မျက်နှာပျက်သွား၍ အပူသည် နောက်သော် ထိုမေးခွန်းကို မမေးတော့ပေ။

သို့သော် သူသည် မနက်တိုင်း တံမြက်လှဲ ဖုံသုတ်ရတိုင်း နံရံမှ ဘွဲ့ထူးတသိကြီးနှင့် ထိုဓာတ်ပုံကို ကြည့်မိ၏။ ကြည့်ပြီးတိုင်းလည်း-

“ငါတစ်နေ့သူတို့လို ဆံထုံးမြင့်မြင့်ကြီးထုံးပြီး ဘွဲ့ထူးတစ်ခုခု ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ရအောင်ကြိုးစားမယ်” ဟူသော သဒ္ဓါဌာနကို နေ့စဉ်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူသည် မြန်မာလိုဆယ်တန်းသာတတ်သေး၏။

ယုံကြည်နိုင်စရာပင်မရှိအောင်ပင် အပူသည် ကံကွက်ကြားလှသည်။ ဤမျှပညာတတ်ပေါများသော မိသားစုအထဲတွင်မှ ကံကွက်ကြား၍ မရွှေပုသည် ‘ဘွဲ့ထူး’ကို မဆိုထားနှင့် အင်္ဂလိပ်စာကိုမျှ မတတ်သေးပေ။

သူဆယ်တန်းအောင်လျှင် ဖေဖေ၏ ပင်စင်လခ မလုံလောက်၍

သူသည် အလယ်တန်းပြဆရာမလေးအဖြစ် မြူနီစီပယ်ကျောင်းတွင် ဝင်လုပ်သည်။

“နေပါဦး ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အပူကို သူတို့ ဘာလို့အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ မထားလဲ”

ဒေါ်ကြီးမှာ မေမေမသေခင်ကတည်းက အတူနေလာသော အိမ်တော်ပါ ထမင်းချက်ကြီး ဖြစ်၏။ သူမေးလွန်း၍ ဒေါ်ကြီးက စိတ်ရှုပ်ဟန်ရှိ၏။

“ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ဟာ မိပုရ၊ နင်ငယ်ငယ်တုန်းက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆိုတာ လခလွတ်မရှိဘူး”

“နေပါဦး ဖေဖေတို့က ဆင်းရဲသွားတယ်ပဲထား၊ အဲဒီမမတို့ကိုကိုတို့က အပူအတွက် ကျောင်းလခလေးတောင် သူတို့မထောက်ထားနိုင်ဘူးလား”

မရွှေပုသည် မေးခွန်းစကားကြော ရှည်ပြန်လေသည်။

“ဒီမှာ နင်ရယ် နင့်အဖေရယ် ဒီအိမ်ရယ် ကျန်ရစ်ခဲ့တာတောင် ကံကောင်းလှပြီအောင်းမေ၊ နို့မို့ဆိုရင် နင်တို့ပါ ချစ်တီးသိမ်းခံရမှာ”

ဒေါ်ကြီးက အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဖြေတော့လည်း မရွှေပုသည် ဝမ်းနည်းရမှန်းမသိ။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့သည်။ ဒေါ်ကြီး၏ စကားလုံးသုံးပုံကို သူသဘောကျသွားသောကြောင့်တည်း။

“ရိုးရိုးဘွဲ့ထူးရရုံတင်မဟုတ်ဖူး၊ အမေရိကတို့ ဘီလပ်တို့ တသိကြီး ပို့ရတဲ့ငွေဟာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး မရွှေပုရဲ့၊ သူတို့ပညာတတ်လာတော့ သူတို့သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှု၊ လင်ကျွေးမှုတွေနဲ့ ဘယ်သူက မိဘကို ပြန်ကြည့်နိုင်မလဲ၊ စကားဟောင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ သားသမီး ၁၀ ယောက်ကို မိဘနှစ်ယောက်က ကျွေးမွေးနိုင်တာ၊ မိဘနှစ်ယောက်ကို

သားသမီးဆယ်ယောက်က ပြန်မကျွေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလားဟ”
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကျဉ်းဆုံးနှင့် အရှင်းဆုံး ဒေါ်ကြီးက
ဖြေပြလိုက်ပေသည်။

မရွှေပုသည် သူတစ်ပါး မနာလိုကျောတက်ပါမှ စားသာသောက်
သာ ကြီးပွားတိုးတက်သော စာတာပါသူ ဖြစ်၏။ သူမကထရစ်ဖြေစ
ပထမနှစ်က မကံထရစ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းသော ‘ဖရိုနီ’ ဝတ္ထုကို မဖတ်တတ်၊
သူစာမေးပွဲဖြေမည်သတင်းကြားသူ သူငယ်ချင်းတို့က သူ့ကို ဝိုင်းသော
ကြံ့၍ သူ့အဖေတပည့် တစ်ခါက ဖြစ်ဖူးသည်ဆိုသော ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးက သူ့ကို အားပေး၏။

“ဒီမှာ မိပု၊ စာတစ်လုံးမှ မသိရင် နေပေစေ၊ မကံထရစ်ဆိုတာ
ဘာလဲလို့ သိရအောင် သွားဖြေစမ်း”

ဆရာမကြီး အားပေးချက်နှင့် သူမကထရစ် သွားဖြေခဲ့သည်။
တကယ်လည်း စာတစ်လုံးမှ မရေးတတ်ပေ။

“ကောင်မကိုက အင်္ဂလိပ်စာ တစ်လုံးမှ မတတ်ဘဲ မကံထရစ်ကို
လူလူသူသူ လုပ်သွားဖြေတာ ကျွတ်ကောင်းတယ်”

သူ၏သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့က သူငယ်ချင်းပီပီ ချီးမွမ်း
ထောပနာ ပြုကြတော့သည်။ ဒီတော့မှပင် မိရွှေပုသည် မခံချင်စိတ်နှင့်
တချီတည်းကြိုးစားလိုက်သည်မှာ နောက်နှစ်တွင် မကံထရစ်ကို ချောချော
မောမော အောင်တော့သည်။

ဘီအေမအောင်ခင်က ဘီအေမအောင်လျှင်ပဲ ဘာဖြစ်ရတော့
မလိုလို၊ သူ့ကိုပင် မိသားစုက လူရာပင် မသွင်းတော့မလိုလိုနှင့် မရွှေပု
သည် အတော်ပင် စိတ်အားငယ်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သူသည် နောက်နှစ်ခါ နွေရာသီအားလပ်ချိန်တွင်

မိသားစုဆုံစည်းမိသောအခါ အကိုအမများကဲ့သို့ ဘီအေ ဝတ်ရုံကို ဝတ်
ကာ ဓာတ်ပုံယှဉ်တွဲ အရိုက်ခံရတော့မည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ဓာတ်ပုံထဲတွင်
ယခင်ကလို မိပုသည် ခွေးကလေးတစ်ကောင် ဝပ်နေသလို မြေပေါ်တွင်
ဝပ်နေရတော့။ မမမြနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ပါဝင်ခွင့်ရတော့မည်။

“ငါ့ဘီအေကမှ ငါ့ဟာငါ သင်လို့ရတဲ့ ဘီအေ”

အောင်စာရင်းထွက်လာစက ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလုပ်လုပ်၍ရသော
ငွေနှင့် ကျောင်းနေရင်းရသော ဒီဂရီဖြစ်၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးခြား
ခြား ဂုဏ်ယူမိသည်။

သို့သော် သူသည် နောက်နှစ်ပိုင်းတွင်ပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစား
နေသည်။ ဖေဖေက အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ အောင်မြင်သည့်အတွက် ဝမ်း
သာကြောင်း လာ၍ ပြော၏။

‘ကွန်ဂရက်ကြူလေးရှင်းသမီး’ ဟု လက်ကို ကမ်းကာ အင်္ဂလိပ်လို
ပြောလိုက်သောအခါတွင်မူ မိပုသည် လက်ပြန်ကမ်းရန် တုံ့နေ့၍နေလေ
သည်။ ဖေဖေကို ပြုံးကြည့်ရာမှ...

‘သမီးဖာသာ တွေးမိလို့ပါ ဖေဖေ၊ သမီးဘီအေသာ မအောင်လာ
တယ်၊ ဘာမှလည်း တိုးပြီး စာတတ်မလာသလိုပဲ’ ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်
၏။ ဖေဖေက ရယ်မောလိုက်ရင်း ‘ပညာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သင်လို့မကုန်
ဆုံးဘူး။ တကယ်စာသင်တာဟာ စာသင်လာလေလေ သူ့ကိုယ်သူ လို
သေးတယ်ဆိုတာ သိလာလေလေပဲ’ သူ့ကို ပြန်၍ ပြောပြလိုက်သည်။

ယခု ဒီဂရီယူရချိန် နီးကပ်လာတော့မှ မိရွှေပုသည် ဝမ်းသာစိတ်
အရှိန်လျော့၍ လျော့လျာသည်။

ဆံထုံးကို ထုံးရသည်ကိုပဲ တာဝန်တစ်ခုလို ပင်ပန်းလာသည်။
ကော်က ညောင်းသည်၊ ဦးရေကနာရသည်အထိ ဆံပင်က သေသေသပ်

သပ်ကိုလုပ်၍ မရပေ။

မမမြက သီတင်းကျွတ်တွင် သထုံအိမ်ကို ခေတ္တပြန်လာကာ ဖေဖေကို ကန်တော့သည်။ အောက်တိုဘာ ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှ သူရန်ကုန် ကို ပြန်မည်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မိရွှေပုအား ဆံထုံးထုံးရာတွင် ကူညီ၍ သင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်လေးခင်မသည်လည်း နက်ဖြန် ရောက်လာပေဦးမည်။

“ဆံထုံးက တာဝန်ကြီးလှပါတယ်အပုရယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းသလိုပဲ၊ (Cap) ဦးထုပ်နဲ့ပဲ ယူရောပေါ့။ ပြီးတော့ စိန်ဆံထုံး တို့၊ စိန်ဘီးတို့လည်း လိုသေးတယ်”

မမမြက ဆို၏။

“စိန်ဆံထုံးတို့၊ စိန်ဘီးတို့မပါလည်း ဟောဒီလို ပြောင်ဘဲထုံးပြီး ယူမယ်”

အပုက ဆံထုံးကို ဘီးကုံးလေးနှင့် အချောကိုင်ရင်း ပြန်ပြော၏။ ပင်ပန်းမှန်း ဇယားရှုပ်မှန်းတော့လည်း သိရက်သားနှင့် မရွှေ့ပုသည် ဘယ် တော့မဆို စွတ်တိုးချင်လှသည်ဟု မမမြက မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

အပုသည် ဆံထုံးကို အချောသပ်၍ ရသောအချိန်မှာ ညဉ့်ရှစ်နာရီ ထိုးလေပြီ။ ခုနစ်နာရီကတည်းက မှန်တင်ခုံတွင်ထိုင်ကာ ထုံးခြင်းဖြစ်၏။

“ဘဦးရေကူးနေသည်

ဆေးကု၍ မရပါ”

စာကျက်သံသည် ပြတင်းတံခါးမှ တိုးထွက်လာ၏။ သူ့အိပ်ခန်း သည် ခြံစည်းရိုးနှင့် ဆယ်ပေလောက်ကွာသည့် ခြံစည်းရိုးတစ်ဘက်တွင် မရဲတို့တဲ ရှိသည်။ မရဲသည် ညဉ့်ရောက်လျှင် စာမှန်မှန်ကျက်သည့် အော်၍အော်၍ကျက်သောကြောင့် မရဲစာသံသည် ပြတင်းမှကျော်ကာ မရွှေ့

အိပ်ခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ မရဲဟူသောအမည်မှာ အနတ္တအမည်ပေလော၊ ရုဋ္ဌီအမည်ပေလော၊ မိရွှေပုက မသိပေ။ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိလွန်း၍ပင် မရဲဟူ၍ အမည်တွင်လေသလော။ လုံးလုံးကို ရဲဝံ့ခြင်းမရှိ၍ မရဲဟု ခေါ်သလော မပြောတတ်ပေ။

သို့သော် မရဲသည် စာအလွန် ကြိုးစားမှန်းတော့ မိရွှေပုက သိ ၏။ မိပုတို့ မြူနီစပါယ် ကျောင်းလေးတွင် မရဲကနေသည်။ မရဲ ၅ နှစ် သမီးက ကကြီး ခကွေးတန်းစနေရာမှ ၆ လနှင့် သူငယ်တန်းအကြီးသို့ ရောက်၍လာလေသည်။

မရဲတွင် အဖေမရှိပေ။ သူသည် ကျောင်းမလာခင် အမေ့ကို ရေ ခပ်ပေးသည်။ ဆန်ဆေးဝံ့သေးသည်။ ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် အမေ၏ အိမ်ဆိုင်လေးတွင် ကူရောင်းပေးသေးသည်။ ညဉ့်စာမကျက်ခင် အမေခူး ထားသော စပယ်ဖူးများကို အပ်ချည်ကြိုးနှင့် သီ၍ ပေးရ၏။ စံပယ်ကုံး များကို နံနက်တွင် အမေသည် ဈေးမှာ ဖောက်သယ်ပေးရမည် ဖြစ်လေ သည်။

အမေ့ကိုကူရသော ကိစ္စများပြီးမှ ရေနံဆီမီးခွက်ဘေးတွင် မရဲသည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စာကျက်တော့သည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း သူ့ အတောင်နှင့်သူတွေးလိုက်လျှင် မရဲသည်လည်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်း တက်ရှာသူ ဖြစ်၏။ သူသည် အမေနှင့်ကူ၍ ငွေရှာရသူပင် ဖြစ်သည်။

အမေပေးသော မုန့်ဖိုးငါးပြားကိုမသုံး၊ ထမင်းခြမ်းကို တဝစားပြီးမှ မနက်ကျောင်းကို သွားသည်။ သူရသော မုန့်ဖိုးထဲမှ စု၍ရသော ပိုက်ဆံ ကို အမေက ငွေဖြည့်ကာ ရွှေတစ်မတ်သားဝယ်၍ မရဲကို ခေါင်းပွ လက် ကောက်လေးတစ်ဖက် လုပ်ပေးထားလေသည်။

မရဲလက်တွင် ရွှေလက်ကောက်လေး တွေ့တိုင်း မရွှေ့ပုသည်

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သော မရဲကိုသဘောကျ၏။ သို့သော် ယခုတလော ဆံထုံးထုံးရာတွင် စိတ်တိုနေ ဤလားမသိ။ သူ့ဆံထုံးထုံးချိန်တွင်-

‘ဘဦးရေကူးနေသည် ဆေးကု၍မရပါ’ ဟု မရဲအော်လိုက်လျှင် အပုက ဒေါပွလာ၏။ မရဲသည် စာများကို ရှေ့တိုးကျက်၍ ရသည့်တိုင် အောင် စာကျက်အပြီးတွင် ‘ဘဦးရေကူးနေသည်’ နှင့် နိဂုံးချုပ်၏။

“တကတည်းမှပဲ၊ ဒီဘဦးကလည်း အပုငယ်ငယ်ကတည်းက ရေကူးနေတာ ခု မရဲလက်ထက်အထိ ရေကူးနေတုန်းပဲ”

မရွှေပုသည် ဆောင့်အောင်ကာ မှန်တင်ခုံမှ ထလိုက်တော့သည်။

‘အပုကလည်းဟာ ဒေါသဖြစ်စရာမရှိ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဘဦး ရေကူးနေတာ မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက မဟုတ်ဘူး၊ တို့များ ငယ်ငယ်ဒေါ် လေးခင်မများတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက၊ ရေကူးနေတာပဲ’ မမမြက သူ့ ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်၏။

အပုသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ ဇက်မှာ ဆံထုံးကို သယ်ပိုးထားရသလို ခိုင်၍နေသည်။

“ဇက်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ခိုင်ခိုင်ကြီးလုပ်ထားရလဲ၊ တော်ကြာ ခုံမြင့်ပေါ်မှာ အမိပတ်နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တော့ မင်းဇက်ကြီး ခိုင်နေမှာပေါ့”

မမမြသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ သူ့ကို ပြောပြန်သည်။

“အပု စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ငမာဒီ မြန်မာပတ်စာထဲက ဘဦးရေကူး နေသည်နှင့် ဆေးကု၍ မရပါဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဖြုတ်ပစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

အပုပြန်ပြောသောစကားမှာ ဘီးဆံထုံးနှင့် ဘာမှမပတ်သက်ပေ။ ညီမ၏ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်ပုံကို မမမြက အံ့သြနေလေသည်။ စိတ် ထဲကလည်း ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဤစိတ်ကူးကို

မရွှေပုသည် ဘာကြောင့် စိတ်ကူးပါလိမ့်။ သို့သော် မရွှေပုသည် ဘီးဆံ ထုံးကို လုံးဝမေ့သွားလေပြီ။ မှန်တင်ခုံဘေးရှိ စာကြည့်စာပွဲတွင် သွား ထိုင်၏။ နေ့လယ်က ရောက်လာသော သူငယ်ချင်းများထံမှ စာလေးများကို ထပ်မံ၍ ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း သူ့စကားကို ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်မမမြရ၊ အဲဒီစကားလုံးတွေဟာ လက်ရှိပညာရေး စနစ်အတွက် နိမိတ်မကောင်းသလိုဘဲ”

“ဟင်...”

ဘီအီးဒီကျောင်းဆရာမကြီးက မရွှေပု စကားအတွက် မျက်လုံး ပြူးသွား၏။

“ရေကူးနေတယ်ဆိုတာကိုက တောင်မရောက် မြောက်မရောက် တစ်ဖက်ကမ်းကို မရောက်ဖူးဆိုလိုတာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်ချင် ရောက်၊ မရောက်ရင် ဒီဘက်ကမ်းမှာရပ်နေ အဲဒါကမှ ဟန်သေး၊ အမြဲပဲ ရေကူးနေတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့လည်း နောက်ဆက်တွဲ စာပုဒ်က ‘ဆေးကု၍ မရပါ’ဆိုတော့ ပြင်လို့ကို မရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးကြီး”

မရွှေပု ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောနေပါလိမ့်၊ မမမြသည် ရုတ် တရက် နားမလည်ပေ။

‘ဒီပညာရေးစနစ်ကြီးဟာ ပြင်လို့မရတော့ဘူးလို့ အပုပြောနေတာ လား’ မမမြက မေး၏။

“ပြင်မရတာလား၊ မပြင်တာလားလို့ အပု တွေးနေတာ”

အပုသည် ငိုငို၍ တွေးနေရာမှ ပြန်ဖြေ၏။

အပုဆိုလိုချင်တာက ဘာကိုရည်ရွယ်လို့ ဘယ်ကိုဦးတည်နေမှန်း လည်း မသိဘူး။ အပုတို့ အခုဘီအေအောင်လာကြပြီ၊ အပုတို့ အသုံးတံ

တွင်ပဲ မနည်းဘူး၊ အဲဒီဘိအေတွေ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ပြီးတော့ အပုတို့တုန်းက ကျူတိုရီရယ် မှန်မှန်ရေးရတယ်။ ၆၅ ရာခိုင်နှုန်း မပြည့်ရင် စာမေးပွဲမဖြေရဘူး။ ကျောင်းသားရေးမှူးကလည်း ခေါ်ဆွဲတယ်၊ ဓုတော့ ဖြေသမျှ တတ်နိုင်သလောက် အအောင်ပေးရတယ်လို့ ပါမောက္ခတွေက ပြောထားတယ်ဆိုပဲ”

မမမြသည် ရန်ကုန်မှာနေ၍ ကထိကများ၊ ကျူတာများနှင့် ရောနေရသူဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်အဖြစ်ကို အပုထက် ပိုသိ၏။ သူ့မိတ်ဆွေ လက်ထောက်ကထိက တစ်ယောက်က အစမ်းစာမေးပွဲ စစ်ရာတွင် အောင်မှတ်မပြည့်သူများကို အမှတ်ပြည့်၍ အအောင်ပေးရမည်ဟု ပါမောက္ခက ပြောထားသောကြောင့် စိတ်ညစ်သည်ဟု ညည်း၏။

“တချို့ဟာ အမှတ်ပေးဖို့ တန်တောင်မတန်ဘူး...”ဟု ဆို၏။

“အေးလေ...တက္ကသိုလ် ပညာရေးကို အပေါ်စား ဖြစ်အောင်ပဲ အအောင်လျှောက်ပေးနေတယ်လို့ ပြောချင်လည်းပြောကြမှာပဲ။ အဲဒါလောက် အအောင်ပေးနေတာတောင် မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေဘက်ကလည်း ကိုယ့်ဘက်က တော်အောင်မကြိုးစားပဲ စာမေးပွဲအအောင်ပေးဖို့ နင်းကန် တောင်းဆိုနေကြတာလည်း အပုကြားမိမှာပေါ့”

အပုက မမမြစကားကို နားထောင်ရင်း ဝိုင်း၍ ...တွေ့မြဲ တွေးနေ၏။

“ဘီအေတွေအောင်လာကြ၊ အလုပ်လက်မဲ့တွေများလာကြတော့ မမမြတို့လည်း စိတ်မအေးပါဘူး။ ကျောင်းသားတွေဘက်က ပညာရေးစနစ်ဟာ တစ်လမ်းသွားပဲလို့ ဝေဖန်ကြတယ်။ တကယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် အင်ဂျင်နီယာတွေ ဆရာဝန်တွေလိုလို...ခေါ်တော့လည်း သက်ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲမှ အောင်အောင် မဖြေနိုင်ဘူး။ ရိုးရိုးဘီအေတောင်

မနည်းဖြေနေကြရတော့ မခက်ဘူးလား...” သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရည်အချင်းအတိုင်း ပြည့်စုံအောင် တို့ ကြိုးစားမယ်လို့တော့ ကိုယ့်ဘက်ကဖုလုံအောင် မတွေ့ဘူး။ ဘာစနစ်ကြောင့်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်၊ ဘယ်ဝါကြောင့်နဲ့ ဝေဖန်ကြ၊ ကိုယ့်ဘက်က လျော့ထွက်တော့ မခက်ဘူးလား၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ မမမြစိတ်ထဲမှာ...ကျောင်းသားတွေကို ကြိုက်ရာတိုင်းပြည်၊ အနီတိုင်းပြည်၊ အဖြူတိုင်းပြည်၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးပိုလိုက်ချင်တယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ဟာ ကြိုးစားဖို့ ဘယ်လောက် လိုသေးတယ်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ မူလတန်းအခြေခံရဖို့ တောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားရတယ်ဆိုတာ သိမယ်”

အပုသည် ပုတ်ခနဲဆို သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံထုံးကို ပုတ်ချလိုက်၏။ ဆံထုံးမှာ ပြေ၍ ဆံပင်များသည် ကျောပေါ်ဝဲသွားကြ၏။

“ဪ...မိန်းကလေးနုယံ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

မမမြသည် ညီမ၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ပေ။

“မမမြကလည်း ဆရာမကြီးဆိုတော့ ပညာရေးဘက်က ရှေ့နေလိုက်တာ၊ အပုက ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပုတို့အုပ်စုမှာ မမမြပြောတဲ့ ကိုယ့်အရည်အချင်းမရှိဘဲ စာမေးပွဲအောင်ချင်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အပုတို့ အောင်လာတဲ့နှစ်က တက္ကသိုလ်မှာ စည်းကမ်းအကျပ်ဆုံးနဲ့ အမှတ်ကိုလည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ပေးတဲ့နှစ်ပဲ။ လောလောဆယ် အပုတွေနေတာက အပုတို့ လူစုအားလုံး ဘာလုပ်ကြရမလဲ ဆိုတာပဲ...။ ဟိုကျောင်းသားတွေနဲ့ အပုတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အပုတို့အုပ်စုက မိန်းကလေးချည်းပဲ၊ အင်ဂျင်နီယာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာက ဘီအေလေးနှစ်တောင် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုနေရတာ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်သူက ဖဲနှစ် ၇ နှစ် ကျောင်း

ထားပေးမလဲ”

မမမြကား ဝိုင်သွား၏။ မှန်၏။ သူတို့သည် အပုတာဝန်ကို ဘယ်သူမျှ မယူနိုင်ကြပေ။

“လောကကြီးဟာ ဒီလိုပဲပေါ့ဟယ်...၊ တာဝန်ယူနိုင်တဲ့ လူရှိတဲ့ လူတွေကျတော့လည်း စာသင်ရတဲ့လူတွေက မကြိုးစားဘူး။ ကြိုးစားတဲ့ လူတွေကျတော့လည်း နောက်ပိုင်းက ထောက်မယ့် လူမရှိပြန်ဘူး”

မမမြက ညီမကို စိတ်ပြေရန် ဖြေ၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် အပုစိတ်ထဲမှာ မရဲ စာကျက်သံကြားတိုင်း ရင်ထဲ နှင့်နှင့်သွားတယ်”

အပုသည် မှန်တင်ခုံရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ သူ့ခေါင်းတွင် နှိပ်ထားသော ဘီးများကို တစ်ချောင်းစီဖြုတ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့”

မဲရဲ၏ ဇာတ်လမ်းကို သူပြန်ဆက်ချင်၍ မှန်ထဲမှ မမမြကို ကြည့် ကာ စကားဆက်ပြော၏။

“တောင်ကြီးက မိတင်အေးဆီက စာလာတယ်။ သူက အပုတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်း၊ သူလည်း ဘာသာတိုင်းလိုလို အမှတ် ၅၀-၆၀ ထက် မလျော့ အမြဲတမ်းရနေတာ...၊ အလုပ်ပြိုင်လျှောက်တော့ စက်တင်ဘာ ၂၄ မှတ် သမားကို ခန့်လိုက်လို့ သူ့စာထဲမှာ အပု ငါတော့ ဒီဘွဲ့ထူးကြီး လာမယူချင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဆွအောင်ကြီးစားလည်း အလကားပဲတဲ့၊ သူ့စာ ကို ဖတ်ပြီး အပုက သံသယဖြစ်တယ်။ အပုတို့ခေတ်ဟာ တကယ်တော် တဲ့လူကို တကယ်မှ ဦးစားပေးရဲ့လားလို့”

အပုသည် သူ့မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် မမမြကို မှန်ထဲမှ စူးစိုက် ၍ မေးလေ၏။ မမမြကား...ထိုမေးခွန်းကို မဖြေပေ။ ပင့်သက်လေးရဲ့

ကာ သူ့နောက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ မှန်ထဲရှိ ညီမ ရုပ်ကိုလည်း မကြည့်ပေ။

“အပုစိတ်ထဲတော့ မရဲကို သနားတယ်...။ သွားလည်းပြောချင် တယ်၊ ဒီကောင်မလေးဆင်းသာဆင်းရဲတယ်၊ ဒီလိုကြိုးစားပုံနဲ့ ပညာဘက် မှာ စွဲမှာအမှန်ပဲ။ နင်အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားမနေနဲ့ မိရဲ့၊ နင်ဘယ်လောက် တော်တော် အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းတဲ့ သူများသာ ကြီးပွားမှာလို့ ပြော လိုက်ချင်တယ်”

မမမြကား ရုတ်တရက် လမ်းလျှောက်ရပ်ကာ အပုခေါင်းကို ပုတ်လိုက်၏။

“ကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေလဲ၊ ကလေးတွေ စိတ် ဓာတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းလိုပညာတတ်တစ်ယောက်က ဒီလို စကားမျိုး မပြောသင့်ဘူး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ပြီး ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို အားကိုးလိုတဲ့စိတ် ပိုမိုများလာအောင် နောင်တစ် ခေတ် ကလေးတွေ ခေါင်းထဲ သွင်းပေးဖို့လိုတယ်”

အပုကား မမမြပြောစကားကို နားထောင်ရင်း ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်၏။

“မမမြပြောတာ မှန်တယ်။ အပုဘဝလည်း မမမြအားလုံးအသိ၊ အပုဟာ ဘယ်ဘက်မှ ရေသာမခိုခဲ့ဘူး။ အပုတို့ခေတ်များသောအားဖြင့် လူငယ်တွေဟာ မမမြပြောခဲ့သလို ရေသာခိုချင်တယ်။ အကပ်ကောင်းရင် ကြီးပွားတယ်ဆိုပြီး အကပ်ကိုသာရှာတယ်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို အားမကိုး လိုဘူး။ အဲဒီလိုအကျင့်ကို ဘယ်သူတွေက အပုတို့ခေတ်လူငယ်တွေရဲ့ ခေါင်းထဲသွင်းပေးလဲ၊ တရားခံဘယ်သူလဲ မမမြ”

အပုသည် မှန်ထဲက မမမြရုပ်ကိုပင် စိုက်ကြည့်ကာ မေး၏။

မမမြသည် တရားခံကိုပင် မသိလေသလော၊ သိလျက်နှင့်ပင် မဖြေချင်၍ လောမသိ၊ လုံးဝ အဖြေမပေးပေ။

“မိတင်အေးလိုအဖြစ်မျိုးက တစ်ခုမဟုတ်၊ နှစ်ခုမဟုတ် တွေ့တွေ့ နေရတော့ အပုတို့ စိတ်ဓာတ်ပျက်မလာဘူးလား၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဉ် အားကိုးလိုတဲ့ လူတွေအတွက် လမ်းစဟာ ပွင့်မလာဘဲ အမွေးခံမှ၊ အကပ် ကောင်းမှ ကြီးပွားကြတယ်ဆိုတာ တွေ့တွေ့နေရတော့လည်း အပုတို့ ခတ်လှူငယ်တွေဟာ ကြိုးစားလိုစိတ်ပေါ့တာပေါ့။”

မမမြကား ယခုတစ်ခါတော့ မှန်ထဲမှ အရိပ်ဖြင့် စကားမပြော သူ့ရှေ့တည့်တည့်လာရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို နေရောင်ကြည့်ကာ ပြော၏။

“ညီမရယ် ကြိုးစားရမှာ ကိုယ့်တာဝန်ပေါ့။ အကျိုးပေးသည် မပေးသည်ကတော့ ကံတရားလို မှတ်လိုက်ပါကွယ်။ တကယ်ကြိုးစား တဲ့ သူတွေအတွက် တစ်ခေတ်ဟာ ပေါ်လာဦးမှာပေါ့။ အဲဒီခေတ်ဟာ ‘မရဲတို့ခေတ်’ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ဖြစ်အောင် မင်းတို့ ပညာတတ် တွေပဲ ကြိုးစားရမှာပဲ။ ကံ အိပ်တော့နော်...”

မမမြကား သူ့ကိုနှစ်သိမ့်စကားပြောကာ တစ်ဖက်အိပ်ခန်းသို့ ကူးသွားတော့သည်။ အပုသည် စာကြည့်စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်ထသွားကာ သူငယ်ချင်းထံမှ စာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ယခုစာမှာ ရန်ကုန် ရှိ ပင်စိထံမှ စာဖြစ်၏။

အပု...

မင်းတော့ မြူနီစီပယ်ကျောင်းဆရာမပဲ ပြန်လုပ်နေလား။ မချစ် တော့ အိန္ဒိယသူ့အဖေအောက် လိုက်သွားပြီ။ ဒက်ဖနီတို့ လူစုကတော့ ဘီအယ်လ်တက်နေကြလေရဲ့။ မသန်းမြင့်တို့ လူစုက အလုပ်ရှာမရတာနဲ့ ဘီအီးဒီ တက်နေကြတယ်။ မိမိသိနဲ့ မိတင်လှလည်း ကျောင်းဆရာမ

လုပ်နေတယ်။ သဲလိမာတစ်ယောက်တော့ ယောက်ျားယူသွားပြီ။ ပင်စိ လည်း လင်ယူရကောင်းမလား၊ စဉ်းစားနေတယ်။ ဘီအေအောင်ပြီး ဟာ တာတာနဲ့ အလုပ်လည်းရှာမရ၊ စာလည်းဆက်မသင်ချင်ဘူး။

ဖေဖေရဲ့ အညာကယာခင်းသွားလုပ်ချင်တယ်လို့ ဖေဖေကို ပြော တော့ ဖေဖေကရိုတယ်။ နင့်ကို ပြန်ပေးဆွဲရင် ငါမရွေးနိုင်ဘူးတဲ့။ နင်က ခေတ်ကြီးအကြောင်း ဘာများသိလို့လဲတဲ့။ ခု သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ပင်စိဝင်လုပ် နေတယ်။

ကုမ္ပဏီအလုပ်ကလည်း စာရင်းကအစ နှစ်ခုထားရတယ်ကွာ၊ တစ်ခုကအမှန်၊ တစ်ခုက အစိုးရပြုဖို့တဲ့၊ တလောက စက္ကူထုပ်တွေ လိုင်စင်ကျတယ်။ အဲဒါလည်း တော်သလို မှောင်ခိုဈေးလှည့်ထုတ်ရတယ်။ ဖေဖေကို ကိုယ်က ဖေဖေအလုပ်ဟာ သမ္မာအာဇီဝမဖြစ်ဘူးလို့ ကျောင်းမှာ သင်ခံတဲ့ ဆာလစ်မင်းစတန်းရဲ့စာအုပ်ကြီး ကိုယ်ကထုတ် ပြပြီး ဒီမိုကရေစီကို ထူထောင်ချင်တဲ့ တိုင်းပြည်မှာ လူတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားသန့်စင်ဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောတော့ ‘ဒါဟာ ငါ့ကုမ္ပဏီတဲ့၊ နင့် ကျောင်းခန်း မဟုတ် ဘူးတဲ့။ နင့်ကို ဘီအေအောင်အောင်ထားမိတာ မှားတာပဲ’တဲ့...

ဒါပါပဲ။ အပုရေ...ကိုယ်တို့ ကျောင်းခန်းထဲက အတွေးအခေါ် နဲ့ အပြင်လောကနဲ့ကတော့ တခြားစီပဲ။

မိကျားကတော့ ပြောတယ်ကွ၊ သူတို့လုပ်တဲ့ဌာနက လာလုပ် မလားတဲ့။ သူလုပ်တဲ့ဌာနက သူတို့ပြောခိုင်းတာပြောပြီး သူတို့ရေးခိုင်း တာ ရေးရင် ဘီအေတစ်ယောက်ကို တစ်လ ၃၃၀ ပေးတယ်တဲ့။ ကိုယ်က အဲဒါမျိုးလည်း မလုပ်ချင်ဘူး။

ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ
ပင်စိ

အပုသည် ပင်စိစာဆုံးသွားတော့လည်း သူ့ကျောင်းခန်းကို သူ လွှမ်း၏။ သူငယ်ချင်းများကို ပြန်လည် တသမိသည်။ သူတို့လူစုသည် အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း ရာဇဝင်ဘာသာရပ်နှစ်ခုနှင့် နိုင်ငံရေး သိပ္ပံ ဘာသာရပ်များကို ယူကြသော အုပ်စုဖြစ်၏။

ကျောင်းခန်းထဲနေစဉ်ကတော့ အရှေ့အနောက် ရာဇဝင်တို့ကို လေ့လာဆွေးနွေးကာ နိုင်ငံရေးသံသရာကို သုံးသပ်ကြ၏။ ကျောင်းက ထွက်လျှင်ပဲ တိုင်းပြည်ကြီးကို ပြုပြင်ကြတော့မည် ပုံစံလေးများ သူတို့ ခေါင်းထဲတွင် ရှိကြသည်။

သူတို့မှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကျောင်းခန်းအပြင် သို့ ရောက်ကြသောအခါ ‘ထမင်း’ အကြောင်းတွေးရလွန်း၍ မိမိတို့ ကျောင်းခန်းလေးထဲက စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်များကို မေ့ပျောက်၍ ပစ် ကြရသည်။

တစ်ဦးယောင်ယောင် ခေါင်းမာသလိုလိုရှိသော မိကျားပင် ကျောင်း ခန်း အပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ လခ ၃၃ဝိ-ရရေးအတွက် သူ့ကိုယ်ကို စက်ကိရိယာလို အသုံးခံလိုက်တော့သည်။

မိန်းကလေးများပင် ကျောင်းခန်းအပြင် ရောက်သော် ထမင်း အကြောင်း ဒါလောက်တွေးကြရပါလျှင် ယောက်ျားလေးများအတွက်မှာ မှု ဆိုစရာ မရှိတော့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တွင် ထမင်း အကြောင်းတွင်မက ထာဘီဖိုးအကြောင်းက ပိုလာသောကြောင့်ပင်တည်း။

မရအသံသည် တိတ်၍သွားတော့သည်။ စာကျက်၍ပြီးပြီထင် သည်။ အပုသည်လည်း အိပ်ရာသို့ဝင်တော့သည်။ နောက်နေ့ နံနက် တံမြက်လည်းချိန်တွင် သူသည် ဧည့်ခန်း၏ ကျက်သရေဆောင်ဓာတ်ပုံ ကြီးကို မကြည့်ချင်တော့ပေ။

ဒေါ်လေးခင်မ ရန်ကုန်မှမီးရထားနှင့် ရောက်လာသော်လည်း သူသည် စကားဟဟ ပြော၍မရ၊ ဒေါ်လေးခင်မကမူ ရိုး ကုမ္ပဏီတွင် အပုအတွက် ဘွဲ့ယူရန်ဝတ်စုံကို မှာခဲ့ပြီးကြောင်း။ ဘီးဆံထုံးကို သူထုံး ပေးမည်အကြောင်း၊ စိန်ဆံထုံးနှင့် စိန်ဘီးကိုလည်း သူပေးမည်အကြောင်း ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောရှာပါ၏။

ညဉ့်တွင် မရွေ့ပုသည် မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်ရပြန်သည်။
ဒေါ်လေးခင်မရော၊ မမမြကရော ဆံထုံးကို ချောလှနေအောင် ထုံးပေးကြသည်။

“အပုမင်္ဂလာဆောင်ရင်လည်း ဒေါ်လေးတို့ ဒီလိုပဲလာထုံးပေး မယ်။ ဒေါ်လေးလေ ဒီဂရီယူတုန်းကတစ်ခါ၊ မင်္ဂလာဆောင်တော့ တစ်ခါ ဆံထုံးထုံးရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ”

ဒေါ်လေးခင်မသည် အရွယ်ထောင့်နေပါလျက် စကားပြောသံ မှာ တက်ကြွ၍ ရှင်လှသည်။

“အပုတော့ ဘီအေမအောင်ခင်တုန်းက သိပ်အောင်ချင်တာပဲ။ အခုတကယ်အောင်လို့ ဒီဂရီရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မပါတော့ဘူး။ ယောက်ျားယူရတာလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပဲ။ စိတ်ကူးနေရတုန်းသာ ပျော်စရာ နေမှာပဲ။ တကယ်ယူရမယ်ဆိုတော့ ဘဝတစ်ခုကို နဖူးတွေ့၊ ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင် ရမှာဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော်...”

အပုသည် ဒေါ်လေးခင်မထက် ငယ်သော်လည်း စကားပြောသံ မှာ အားလျော့၍ တက်တက်ကြွကြွ မရှိပေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဘာများကွာခြားနေ၍ပါလိမ့်။

ဒေါ်လေးခင်မခေတ်သည် တက်သစ်စနေခြည်နှင့် ရွှင်ကြည်ထွန်း ပ၍၊ အပုတို့ခေတ်သည် အံ့ပျသော မိုးတိမ်တိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေလေ

သလော။

အပုစကားကြောင့် အမဖြစ်သူရော အဒေါ်ပါ ပြီးလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲတွင် နှင့်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှန်ထဲတွင် မြင်ရသော အပုမျက်နှာသည် သူတို့ဘီအေအောင်စဉ်က ဆံထုံးထုံးကျင့်နေစဉ် မျက်နှာကဲ့သို့ ရွှင်လန်းအားတက်ဟန် မရှိသောကြောင့်တည်း။

မကြာမြင့်မီပင်...

‘ဘဦးရေကူးနေသည်’ဆိုသော မရဲ၏ အသံစာစာလေးမှာ ပြတင်းအပြင်မှ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ အပုသည် ဒေါသထွက်နိုင်အား မရှိတော့ပေ။ သို့သော် ဘဦးသည် ကာလမည်မျှကြာကြာ ရေကူး၍ နေဦးမည်ကို သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ မြစ်ကြောအဟောင်းကြီးတွင် ဘဦးသည် ထပ်ကာထပ်ကာ ရေကူးနေရသည်။

မရဲ အရွယ်ရောက်သော ခေတ်တွင်မူ ဘဦးတစ်ယောက် ဟိုမှာဘက်ကမ်းကို ရောက်သောခေတ်နှင့် ကြိုပါစေဟု အပုက ဆုတောင်းမိ၏။

ဦးပုံစံနှင့် သမီးလေးမတိကျ

သမီးလေးကို ကျောင်းပို့ရသောအချိန်တွင် ဦးလေး ဦးအုန်းမောင် ပြောသောစကားကို ကျွန်မသွား၍ သတိရ၏။ ဦးအုန်းမောင်တွင် အပြေးအလွှား ရေတွက်ပါမှ သမီးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ သူ့နှမများသည် ကလေးများသူ ဖြစ်၏။

‘မင်းတို့မှာတော့ ကင်းခြေများလို ဖြစ်နေလို့ ခြေတစ်ချောင်း ကျိုးရုံနဲ့ ကိစ္စမရှိဘူးဟာ။ ငါ့မှာတော့ ဒီသမီး တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ခါကြောင့် ပုံချစ်ပြီး ပိုဂရုစိုက်ရတယ်’ဟု ဆို၏။ သူ့သမီးကို အတော်ကြီးသည်အထိ ပခုံးပေါ်မှ မချတော့ပေ။

‘မိ’ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကျွန်မတို့အာရုံများသည် အားလုံး မိအပေါ်တွင် ဖုဖြူစိုက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့တွင် တခြားအာရုံများစရာ သားသမီးမရှိပါပေ။

‘ကို’သည် သူ့သင်္ချာတော်သလို သမီးအား တော်အောင် လုပ်ပေး၏။ မမက သူ့အင်္ဂလိပ်စာတော်သလို သမီးအား တော်အောင် အခြေခံလုပ်

ပေး၏။ သမီးနေသော ကျောင်းလေးမှာ မထင်မရှား ကျောင်းကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း အခြေခံကောင်းသော ကျောင်းကလေးဖြစ်၏။

မမက ကလေးကို ကျူရှင်မပေးရ၊ ကျူရှင်ပေးသော စနစ်ကို မကြိုက်ဆို၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မိကို ထိန်းသိမ်းသင်ပြလာ၏။

ကျွန်မသာ မနက်၆-နာရီမှ ညဉ့်အချိန်ထိလိုလို အလုပ်သွားရင်း၊ ကျောင်းတက်ရင်း သမီးကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သိပ် လိုအပ်မည် ထင်မှသာ ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်သော မြန်မာစာကို သမီးလေး အား ပြသပေးပေသည်။ ကျွန်မဆက်ဆံပုံသည် သမီးလေးအပေါ် စိမ်းစိမ်း ကားကားဖြစ်နေသလားဟု ထင်မိ၏။

မိ ဒုတိယတန်းသို့အရောက်တွင် မမကွယ်လွန်ခဲ့၏။ မိအပါးဝယ် ထိန်းသိမ်းသွန်သင်မည့်သူ မရှိတော့ပေ။ မမဆုံးသည်မှ သင်္ဂြိုဟ်သည့် နေ့အထိ မိအား ဘယ်သူမှ ပြောမပြပေ။ မမဆေးရုံမှာ ဆုံးသည်ဖြစ်၍ မိသည် ဘာမှမရိပ်မိလိုက်ပေ။ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသောနေ့ကသာ သူ့ကျောင်း ပြန်လာချိန်တွင် အိမ်မှာ လူများနေ၍ သူမေး၏။

‘လူတွေအများကြီး ဘာလုပ်တာလဲဟင်...ဦးကြီးမောင်မောင်’ဟု ကိုကိုအား သူသွား၍ မေး၏။

“သမီးရဲ့ဒေါ်ကြီး မဒရပ်ကို ဆေးကုသွားလို့ ဆွေမျိုးတွေ လိုက် ပို့တာ သူတို့ပြန်လာကြတာပေါ့”

သူသည် အိမ်သားများကို လိုက်ကြည့်ရင်းမှပင် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေး၏။

“ဒေါ်ကြီးနဲ့တူဘူး ဘယ်သူမှ လိုက်မသွားကြဘူးလား”

“နပ်စ်မ (သူနာပြုဆရာမ) ပါသွားလေတယ်သမီး”

ကျွန်မက ကောက်ကာငင်ကာ သူ့ကိုလိမ်လိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲတွင်

တော့ သမီးကို မလိမ်ချင်ပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း...သူ ချစ်သော ဒေါ်ကြီးသည် ခရီးဝေးကြီးသွားပြီးဖြစ်၍ ဟာနေပုံရ၏။ သို့သော် သူသည် လူကြီးများကို နောက်ထပ် မေးခွန်းမမေး၊ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာသို့သာ ထွက် သွား၏။ မကြာခင်ပင် သူ့အသံကို ကြားရ၏။

“ဦးကြီးမောင်မောင်ရေ...မေမေရေ၊ ဟောဟိုမှာ လေယာဉ်ပျံကြီး ပျံသွားပြီ။ ဒေါ်ကြီး အဲဒီလေယာဉ်ပျံထဲမှာ ပါသွားပြီထင်တယ်”

သူသည် ဝရံတာမှ ကုန်းအောက်ကာ လက်ပြနေ၏။ ကျွန်မကတော့ သမီးဟန်ကို မမြင်ရက်တော့၍ အိမ်ထဲမှ မထွက်တော့။ ကိုကိုသာ သူ့ အပါးတွင် သွားရပ်ကာ ‘အေးဟေ့...’ဟု ဆို၍ သူနှင့်အတူ စိတ်ကျေနပ် အောင် လေယာဉ်ပျံကို လက်ပြနေတော့သည်။

ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့ကလည်း သူသည် ကျွန်မကို မေးခွန်း မေးပြန်သည်။

“မေမေကသာ ဒေါ်ကြီး မဒရပ်ကိုသွားတယ်ပြောတယ်၊ ဘွားလေး ခင်ခင်က ပြောတော့ ဆုံးသွားတယ်ဆို ‘ဆုံး’ဆိုတာ ဘာလဲ”

“မဒရပ်နားက ‘ဆုံး’မြို့ကို သွားတယ်လို့ ပြောတာ”

သမီးလေး၏ ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသော အသည်းနှလုံးတွင် ကျွန်မ ကဲ့သို့ ချစ်သောသူများနှင့် ခဏခဏ ကွေကွင်းရသောကြောင့် ငိုကြွေး တတ်သောအကျင့်၊ ထိခိုက်နာကျင်လွယ်သောအကျင့် မပါစေလို၍ ကျွန်မ သည် ဒုတိယမိမိ လိမ်လိုက်ပြန်၏။

“ဒေါ်ကြီးကိုသွားပို့တုန်းက မေမေတို့က မိကို ဘာလို့ မခေါ်တာလဲ”

‘သမီးဒေါ်ကြီးက ကျောင်းတက်မှန်တဲ့ ကလေးကို ချစ်တယ်မို့ လား၊ သူသွားတာကို လိုက်ပို့ရင် သမီးကျောင်းတစ်ရက်ပျက်ကေ၊ ဒီတော့ ဒေါ်ကြီးက သမီးကျောင်း မပျက်စေချင်လို့ မိ လိုက်မပို့စေနဲ့ ဆို

လို့ မေမေတို့က မခေါ်တာ...ဟု သူ့ကို ရှင်း၍ပြရလေသည်။

မမကိစ္စပြီးလျှင် သူ့ဖေဖေသည်လည်း ရပ်ဝေးခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာပြီဖြစ်၍ မမကိုယ်စား သူ့သမီးအပါးတွင် အနေများလာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံသာ သမီးသည် ကျွန်မအပါးသို့ ကပ်လာ၍ 'ဒေါ်ကြီးဆီက စာမလာဘူးလား၊ ဒေါ်ကြီးကနေမကောင်းဘူးထားဦး၊ နပ်စ်မကို စာရေး ခိုင်းဖို့ကောင်းတယ်...'ဟု မေးတတ်၏။ သူက တမ်းတမ်းတတမေး၍ မေး၍လာသောအခါ...ကျွန်မ အဖြေရကျပ်၍ သွားတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် သင့်သလို အဖြေများကိုသာ ကြည့်၍ ပေးသွား၏။ သမီး အသည်း နှလုံးများ အနည်းငယ် ရင့်ကျက်လာသောအချိန်တွင် သူ့အလိုလို သိ လာပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် သမီးကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် ကြည့်၍ ပိုးစိုး ပက်စက်လွန်သော စည်းကမ်းပျက်မှုမျိုး ဖြစ်မည်ထင်မှ သမီးကို ကပ်၍ ထိန်းပေး၏။

ကျွန်မယူဆချက်မှာ သမီးကို ကျွန်မသည် တဖြည်းဖြည်း လွှတ်၍ ပေးရမည်။ ထိုမှသာ သမီးသည် ကျွန်မလက်က လုံးလုံးလွှတ်လိုက်သော အချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူထိန်း၍...ရဲရဲဝံ့ လမ်းလျှောက်ရမည် မဟုတ်ပါ လော။ သို့မဟုတ်လျှင် သူ့အပါးတွင် အစဉ်ကပ်နေသော ကျွန်မကိုသာ သူ ထာဝရ အားကိုးနေမှာကို ကျွန်မစိုးသည် အနာဂတ်ကို ဘာမျှမမျှော်မှန်း နိုင်ကြပေ။

ကျွန်မသည် တတ်နိုင်သလောက် 'ငါ'ကို ဖြုတ်ကြည့်နေ၏။ ဘာမဆို ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူးဟူသော အစွဲကို လျှော့ပစ်နေ၏။ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်အဖြစ်ပင် တာဝန်ယူထားသော်လည်း... 'ငါ'မရှိလည်း သူတို့ ဘာသာ တပုံတစ် ဖြစ်သွားကြမှာပဲဟူသော သဘောကို လက်ခံလာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျင့်၏။ အိမ်သားများကိုလည်း ကျင့်ပေးသည်။

ငါမရှိရင်မဖြစ်ဟူသော စိတ်မှာ တကယ်တွေးကြည့်သောအခါ စိုးစိုးလို့စိတ် များနေခြင်းဖြစ်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အိမ်သားများ အနေနှင့် သူရှိနေခြင်းမှာ ပိုနေသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်နေတတ်ပေသည်။

ကိုကတော့ သူ့သမီး၏ လစဉ်ကျောင်းမှ 'ရီပို'(Report) အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်၏။ သူ့သမီး မည်သည့်ဘာသာရပ်တွင် တော်၍ မည်သည့်ဘာသာရပ်တွင် ညံ့သည်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှု၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း သင်ပေးသည်။ ညနေတိုင်းလျှင် သူ့သမီးနှင့် တူတူလမ်းလျှောက် ထွက်၏။ သူ့ကြိုက်သော ဟိုတယ်တွင် သမီးနှင့်အတူတူ ကြိုက်သည့် အစာကို စား၏။ ညဉ့်အိပ်ခါနီးတွင်မူ ကလေးပြောပြမှ သူ့အဖေနှင့် ဘယ်ဆိုင်တွင် ဘာစားကြသည်ကို ကျွန်မသိပေသည်။

ကျွန်မသည် သမီးလေးကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် ကြည့်၏။ ရန်ကုန် မြို့ထဲရှိ ဆူးလေဘုရားလမ်းအိမ်မှ မြို့ပြင်ခြံထဲပြောင်းမည့် အချိန်တွင်မူ သူတို့သားအဖကြားတွင် ပြဿနာပေါ်လာလေသည်။ ပစ္စည်းများ သိမ်း ဆည်းနေ၍ ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် မသိပေ။ မိအတွက် စာကြည့်စားပွဲ ကလေးအရွယ် သတ်သတ်လုပ်ပေးထားသည်ကို သိမ်းမည်လုပ်တော့မှ... သူ့ကိုက်ညှပ်ထားသော အရပ်ကားများ၊ သူဆွဲထားသော ပန်းချီကားများ၊ ပန်းပွင့်များ အများကြီး ပွဲနေသည်ကို တွေ့ရမှ ကျွန်မသည် သမီးကို လိုက်ရှာ၏။

"သမီးရေ...မိရေ...သမီးပစ္စည်းတွေကို သမီးဘာသာသိမ်းဟေ့၊ တော်ကြာ မေမေတို့ လွှင့်ပစ်တဲ့အထဲ သမီးကြိုက်တဲ့ အရပ်ကားတွေ ပါသွားဦးမယ်"

သူ့အသံကိုမကြားရ၊ ကျွန်မလိုက်ရှာသောအခါမှ မသိမ်းရသေး သော ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ကြောင်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖိုက်

ကာ ရှိက်ကြီးတင်ငိုနေသော မိကိုတွေ့ရ၏။

“ဟင်...သမီးဘာလို့ ဒါလောက် ငိုနေလဲ၊ မျက်လုံးကြီး၊ ရောင်နေပြီ...”

ကြောင်လေးမှာလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ပုဝင်ကာ မျက်နှာက မိကို မော့ကြည့်နေ၏။

“မိဖြူ...မိဖြူကို ဖေဖေက ခြံထဲကိုပြောင်းရင် မခေါ်ရဘူးတဲ့၊ သူ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး။ မိနဲ့ ကစားတာ မိဖြူတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ သူ့ကို မိ အိမ်မှာ မထားခဲ့ချင်ဘူး”

သူသည် ရှိက်ကြီးတင်ငို သူ့ကြောင်ကိုဖက်ကာ...ငိုပြန်ပါသည်။

“ကဲ သမီး...၊ ဖေဖေပစ္စည်းတွေ သယ်ဖို့...နောက်တစ်ခေါက်ကားနဲ့ လာဦးမှာ၊ မေမေရှင်းပြမယ်၊ သမီးစာကြည့်စားပွဲကို သမီးဘာသာရှင်း၊ လိုချင်တာတွေကို စားပွဲနားမှာ ခြင်းတစ်လုံးထားတယ်၊ အဲဒီအထဲထည့်၊ မလိုချင်တာတွေ ဘေးချထား၊ စာအုပ်တွေလည်း သမီးဘာသာ စီထည့်၊ တခြားလူလုပ်ရင် လူကြီးတွေ စာအုပ်တွေနဲ့ ရောပြီး သမီး စာအုပ်ပျောက်မှာ”

သူသည် မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏၊

“မေမေ၊ ဖေဖေကို တကယ်ပြောပြနော်”

“ပြောပြမှာပေါ့ သမီးရယ်”

သူသည် ကြောင်ကို နေ့စေ့ကြည့်ကာ ‘မိဖြူ...သမီးလေးခြံထဲကို လိုက်ရမယ်’ ဟုဆိုကာ အောက်သို့ချလိုက်၏။

မိဖြူသည် အမြီးတန်းကာ သူ့နောက်မှ လိုက်သွားတော့၏။ ကိုယ်ပြန်လာလျှင် ကျွန်မက ပြောရ၏။

“မိဖြူကို ခြံထဲပြောင်းရင် ခေါ်သွားပါစေကွယ်၊ ကိုက မခေါ်ရဘူးဆိုလို့ မိ တစ်မနက်လုံးပိုက်ပြီး ငိုနေလေရဲ့”

“ဟာ...မခေါ်စေနဲ့ အချိန်အားရင် ဒီကြောင်းနဲ့ပဲ စကားပြောနေတာပဲ၊ လူကျနေတာပဲ၊ သမီးလေးရေ မမကိုချစ်လားဆို ဒီကြောင်မကလည်း ညောင်ညောင်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဪ...ကိုကလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သမီးဟာ လူကြီးတွေနဲ့ ချည်းနေရတာ၊ ဒီကြောင်လေးနဲ့မှ စကားမပြောရ ကလေးလို မနေရရင် သူ့ဘယ်သူနဲ့ နေရမလဲ၊ ဒီကြောင်ကို ချစ်လို့ သမီးမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အကျင့်စာရိတ္တ ထိခိုက်မှာလိုက်လို့၊ တချို့လည်း သူ့စိတ်ကြိုက်နေပါစေ၊ ကလေးကို လွှတ်ပေးတန်သ၍ လွှတ်ပေးပါ”

ကိုသည် မျက်မှောင်ကုပ်နေ၏။

“တော်ကြာ မိဖြူ အိပ်ရာထဲ သွင်းအိပ်ဦးမယ် ကိုက အဲဒါလည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဟိုအိမ်ရောက်တော့ ကြည့်ပြောတာပေါ့ ကိုရယ်...၊ အတင်းအကျပ်ဆိုတာကြီး မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ မိဖြူကို သူ့သိပ်ချစ်မှာပေါ့၊ မိတိုက်ဖိုက်ဖြစ်တုန်းက ကိုသာမသိတာ၊ တစ်ညလုံး မိဖြူမအိပ်ဘူး”

“ဘာ”

“အဟုတ်ပြောတာ အချို့ကိုယ်တိုင် လေးနာရီတစ်ခါ အများချိန်တိုင်းပြီး သမီးကို ချွေးသုတ်အဝတ်လဲပေးတိုင်း မိဖြူဟာ မိရဲ့ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး မိကိုစိုက်ကြည့်နေတာပဲ၊ ခဏထင်လို့ အချို့ကြည့်နေတာ မီးအလင်းပဲ”

ကိုသည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ မိဖြူကို ခေါ်ခွင့်ပြုလေသည်။ အိမ်ပြောင်းစဉ်တွင် မိ လေးလေးစားစား သယ်သည်မှာ သူ့စာအုပ်များ၊ မိဖြူနှင့် နှင်းဆီပေါ့ပီ ပန်းရောင် အိုးကလေးဖြစ်၏။

ခြံထဲအိမ်ရောက်ပြီး၍ ခြောက်လလောက် ကြာသောအခါ မိဖြူသည်

ကားကိုထောင်ထဲတွင် သေသွား၏။ မိဖြူသေဆုံးချိန်တွင်လည်း မိမသိသေး။ မိဖျားနေသောကြောင့် ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မပြောပေ။ ပျောက်သွားသလိုပင် သူ့ကိုပြောပြထား၏။ နောက်လကျမှပင် မိဖြူတစ်ကောင် ဆုံးသွားကြောင်းကို မိအား ပြောပြရလေသည်။

တစ်နေ့ ညစာစားပြီးချိန်တွင်မူ မိသည် ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ ယူကာ သူ့ဖေဖေကို ပြ၏။

“ဖေဖေ၊ အိမ်သားတွေကလေး မိဖြူရှိတုန်းကတော့ မိဖြူလေး ဘာလေးနဲ့ ခုတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ သတိမရကြတော့ဘူး သိလား”

ကျွန်မသည် ကို မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုကပြတ်ပြတ် တောက်တောက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်မှာကို ကျွန်မစိုး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုလည်း ကလေးစိတ်ထိခိုက်အောင် ပြောတတ်၏။ ဒီတစ်ခါ ကိုက ဘာမှမပြော၊ မိမျက်နှာကိုသာ ငြိမ်သက်၍ ကြည့်နေ၏။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး ဖေဖေရယ်... မိဖြူဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာဘဲ”

သူပြသော ဓာတ်ပုံမှာ မိဖြူသည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရပ်ကို လှမ်းပုတ်နေဟန်ရှိ၏။ ဝမ်းပိုက်သား ဖွေးဖွေးဖြူလေးမှာ ပုတ်နေသော လက်အောက်တွင် လှပစွာပေါ်နေလေသည်။

ကိုနှင့်ကျွန်မသည် သူပြသော ဓာတ်ပုံကို စိတ်ဝင်ဝင်စားစားကြည့်၍ မိကျေနပ်ပုံရ၏။

“မိကတော့ မိဖြူကို အမြဲသတိရနေတာဘဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မိဖြူကို သတိရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မိဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ကိုသည် သူ့သမီးဆန္ဒကို လိုက်လိုက်လျောလျောနှင့်

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ မိသည် တကယ်ပင်စဉ်းစဉ်း စားစားနေပြန်၏။

“အဲဒီဓာတ်ပုံက မိကိုယ်တိုင်ရိုက်တာ၊ ဒီပုံကို နည်းနည်းပုံကြီး ချဲ့လိုက်ရော၊ ပြီးတော့ မိဖြူအတွက် သတိရတဲ့နေ့ တစ်နေ့နေ့လုပ်ပြီး ကိုချစ်ထွန်းတို့ခြံက ခွေးလေးနှစ်ကောင် ရွှေအိုးရယ်-မိငွေ့ရယ်လည်း ဖိတ်မယ်၊ မိတို့ခြံက ငတိုးရယ် မဲလုံးရယ်လည်း ခေါ်မယ်။ ပူတူးတို့အိမ်က ကြောင်ဝါဝါကြီးနဲ့ အကြားလည်း ဖိတ်မယ်၊ ပြီးတော့ မိဖြူဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး သူတို့ကို ပြောပြရမှာပေါ့။ မိဖြူသေတဲ့အကြောင်း၊ မိဖြူချစ်စရာကောင်းတာကိုလည်း မိပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့မှ အဲဒီကြောင်နဲ့ ခွေးကို မိ တစ်ခုခုကျွေးမယ်နော်...”

“အေးလေ... သမီးစာမေးပွဲပြီးတဲ့နေ့ နွေကျောင်းပိတ်ကျတော့ လုပ်တာပေါ့”

သူ့ဖေဖေထံမှ စကားပြန်ရလျှင် သူသည် ပုံလေးကို တယုတယ သိမ်းကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

ကိုသည် ယခုမှပြီးရင်း... ‘ကလေးများဟာနော်...ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့စွဲလမ်းရာ စွဲလမ်းရာပဲ...’ဟုဆို၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုရာ၊ ကိုကောငယ်တုန်းက ကလေးဘဝတုန်းက လုပ်ခဲ့တာတွေ ပြန်တွေးရင် လူကြီးမျက်စိနဲ့တော့ ရိစရာပေါ့...”

ကိုကခေါင်းညိတ်၍ နေပါသည်။ မိအပါးတွင် မိဖြူအစား မိပုရောက်လာသည်။ မိပုသည် ဆော့လည်းဆော့၏။ မိကို လူလိုပင် အချို့အချို့ တညောင်ညောင်နှင့် စကားပြောနေတတ်၏။ မိအိပ်ခန်းထဲတွင် မိပု၏ အိပ်ရာကို သပ်သပ်တွေ့တတ်၏။ ညဉ့်အလည်လွန်၍ အပြန်နောက် ကျလျှင် မိအိပ်ခန်း၏ မှန်ပြတင်းကို လာရောက် ခေါက်တတ်လေသည်။

မိကဖွင့်ပေးသောအခါ သူ့အိပ်ရာသို့ သူဝင်အိပ်၏။

မိသည် ယခင်ကလောက် ပန်းချီမဆွဲတော့၊ အရုပ်ကားတွေလည်း မညှပ်တော့၊ စာကြည့်ခန်းတွင် သင်္ချာတွေ ထိုင်တွက်နေသည်က များ၏။ သို့သော် မိပုသည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ သူ့စာကြည့် စားပွဲပေါ်တွင် လည်းကောင်း အမြဲရှိ၏။ မိသည် ပန်းချီဆွဲတာထက် ပုလဲပုတီးများ ဖဲကြိုးလှလှနှင့် ရေမွှေးကောင်းကောင်းကို စုစုမြဲလားပြီ။ သို့သော် မိပုအပေါ်တွင် အချစ်မပြောင်းပေ။

မိဖေဖေ ဦးပုံစံကြီးကမူ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းမှပေးပို့သော (Report) စာအုပ်ကိုကြည့်၏။ သူ့သမီး၏ စာသင်ကြားမှု တိုးတက်လေ့လာ၏။ တစ်နေ့တွင်မူ ကိုသည် အစိုးရိမ်လွန်သော မျက်နှာကြီးနှင့် ကျောင်းမှ လစဉ်အစီရင်ခံစာ စာရွက်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ဒီမှာ...ကြည့်ပါဦး အချို့ မိဟာရှစ်တန်းကို ရောက်လာမှ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မက ခပ်အေးအေးပင် မေး၏။

“အရင်က ဘယ်ဘာသာရပ်မှာ သူထူးချွန်မယ်ဆိုတာ မသိသာနိုင်ဘူး။ ခုဆိုရင် သူ့ရဲ့ ကျောင်းက လစဉ်အစီရင်ခံစာတွေကို ဖတ်ရင် သူဟာ သင်္ချာသုံးဘာသာနဲ့ လောကဓာတ်ပညာ ရှုပ်ပေးဒတုံ၊ ဓာတုဗေဒတို့မှာ ပိုတော်တယ်။ ဒါတွေမှာဆိုရင် အမှတ်ကိုးဆယ်နဲ့ တရာကြားရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မြန်မာစာမှာ အမှတ်ခြောက်ဆယ်ကျော်ရုံဘဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါးဆယ်ရှိတယ်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဦးပုံစံနှင့် သမီးလေးအတိတ်

“အချို့ ပေါ့တယ်ဆိုတာသိတာပေါ့”

ကျွန်မ သူပြောသည်ကိုနားမလည်ပေ။

“အချို့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချို့က သမီးကိုမြန်မာစာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ကူသင်မပေးလို့ပေါ့။ တို့သမီးသင်္ချာတော်တာတော့ သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောကဓာတ်ပညာမှာ တော်ပြီးလိုက်စားသွားရင် သူ့မှာ အနုပညာအရင်းခံ အသံနှလုံးမရှိမှာကို စိုးရိမ်တယ်”

“ဘုရားရေ...”

ထိုဘုရားတခြင်းကို ကျွန်မ ပါးစပ်မှထွက်၍ ရေရွတ်ခြင်း မဟုတ်ပါပေ။ စိတ်ထဲမှတစ်ပါး၏။

“နေပါဦး၊ ကလေးကို သင်္ချာတော်အောင်ကိုပဲ လေ့ကျင့်ပြပေး၊

ခု ကလေးက သင်္ချာဘာသာရပ်နဲ့ လောကဓာတ်ပညာမှာ ချွန်လာတော့ အနုပညာအရင်းခံ အသံနှလုံးရှိရဦးမယ်ဆိုတော့ ကိုဟာ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားသင့်တယ်။ ကိုဟာ ‘မိ’ဆိုတဲ့လူသား သမီးတစ်ယောက်ကို မွေးနေတာလား၊ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ‘မိ’ဆိုတဲ့ လူရုပ်ထုနေတာလား’

ကိုသည် ကျွန်မမေးခွန်းကို မဖြေ။ သူ ဖြေချင်စိတ်လည်း ရှိပုံမရပါပေ။ သူသည် ကျွန်မကိုပင် ဘယ်နှစ်လအတွင်း ဘယ်စာအုပ်ကို အပြီးဖတ်၍ ဘယ်နှစ်အတွင်း ဘယ်စာမေးပွဲကို ပြီးအောင်ဖြေဆိုရမည် ဟူသော ပုံစံနှင့် ပေတံနှင့်လာသူတည်း။

“မြန်မာသီချင်းကြီးတွေ ခဏခဏ နားထောင်ခိုင်းရရင် ကောင်းမလား”

ကိုက ဆိုပြန်၏။ ကျွန်မသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။

“အချို့က သာပြီးအနုပညာအခြေခံ သမီးမှာ ရှိစေချင်တာပေါ့။

ကိုယ့် မြန်မာစာမှာ တော်စေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုရယ် သမီးကိုစာသင် ရာမှာတော့ လွတ်ပေးပါ။ သူဝါသနာပါရာ သူတော်ချင်တဲ့ဘာသာမှာ ထူးချွန်သွားပါစေ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကျင့်ပေး တာမျိုး အချို့တော့မကြိုက်ဘူး။ အချို့ကျတော့လည်း သူတို့သမီး မြန်မာစာ မှာ မတော်တာကို ကြားတဲ့အနေနဲ့ လူကြားထဲအသားယူ ဂုဏ်ယူပြောကြ တယ်။ အချို့ဒါမျိုးလည်း မကြိုက်ပါဘူး။ ကိုကြည့်နေသလိုပဲ အချို့လည်း သမီးကို အမြဲလေ့လာနေပါတယ်။ သမီးမှာ အနုပညာအခြေခံလုံးဝမရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အေးလေ...ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ လောကဓာတ်ပညာသမားတွေဟာ နှစ်နဲ့နှစ်ပေါင်း လေးဆိုတဲ့ အတိအကျအတွက်မျိုး သိပ်လုပ်တတ်တာပဲ။ လောကဓာတ်ပညာဘက်မှာ ဘယ်လိုပဲထူးချွန် ထူးချွန် အနုပညာအရင်း ခံစိတ်ရှိမှ သူထူးချွန်တဲ့ အတတ်ပညာကို လူသားတွေ ကောင်းကျိုးအတွက် ဘယ်လို အသုံးချရမယ်ဆိုတာ သူသိမှာ”

ကျွန်မသည် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်ပါ၏။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် ကျောင်းဖွင့်ရက် မိမိတို့အတွက် အကျိုးများ ကျောင်းဂါဝန်များကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချုပ်၏။ သမီးသည် အနားမှကြည့်ကာ ခပ်လွယ်လွယ် သိရတဲ့ရမည့် အဝတ်စများကို သင်ရင်း သူဝင်ချုပ်၏။ ကျွန်မက အကျိုးများကို တိုင်းတာနေစဉ်တွင်မူ သူသည် စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် တရုတ်ပေတံနှင့် လက်မောင်းရင်း (ဂျိုင်းအကျယ်) ခြောက်လက်မရှိသော အင်္ကျီတစ်ခုသည် လက်မောင်းအလယ်တွင် လေး လက်မခွဲရှိသော သူ့အင်္ကျီချိုင်းအဝ ငါးလက်မရှိလျှင် လက်မောင်းအလယ် အကျယ်မညီမျှရှိမည်ကို သင်္ချာနှင့် ထိုင်ထွက်နေတော့၏။

“သမီးကလည်းကွယ်၊ ဒါကိုတော့ စာရွက်ပေါ်ချမတွက်ပါနဲ့၊ သမီး

ပေးပေးအကျိုး ချိုင်းအကျယ်နဲ့ သမီးချိုင်းအကျယ် တူတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရိုးရိုးပဲ တိုင်းချုပ်ပါမယ်”

‘ခြားနားချက်ကတော့ အချိုးအစားအလိုက်တွက်လို့ ရရမှာပေါ့ မေမေ’ ဟု ဆိုကာ တွက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မတော့ ရိုးရိုးပင် ကိုက်ညီပီ လိုက်၏။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ မှား၍သွားလေသည်။ အင်္ကျီသည် လက်မောင်း အဖျားတွင် ကျပ်သွားသည်။

“မိက ဝလာတော့ လက်မောင်းရင်း လေးလက်မရှိတုန်းက လက် မောင်းအဖျားနဲ့ ခြားနားချက်ဟာ ဘယ်တူတော့မလဲ”

သူ့တွက်ရသော လက်မောင်းဝ အကျယ်က အတိုင်းမှန် ဖြစ်၍ နေတော့သည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ထဲမှ ပြုံးမိ၏။

‘အေးအေး...ဒီတစ်ခါ သမီးက မှန်သွားတယ်၊ သမီးထွားလာ တယ်ဆိုတာ မေမေက သတိလစ်သွားတယ်’ ဟု သူ့ကိုပြောကာ လက် ကို အသစ်ပိတ်စနှင့် ပြင်တိုင်းရ၏။ မိသည် ယခုတလော ဘာမဆိုတွက် ချက်လာ၏။

ကျွန်မကမူ သမီးအပေါ်တွင် စိုးရိမ်စိတ်မပြင်းလှပေ။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ခြံထဲရှိ သမီးစိုက်ထားသောပေါ်ပိနှင့်ဆီ မှာ အရွက်ကို မမြင်ရအောင်ပင် ပွင့်၏။ ကိုက ရုံးသွားခါနီးတွင် ပန်းပွင့် လေးကို ကြည့်ကာ ‘ဒီခြံထဲ ပြောင်းလာတုန်းက မိ သယ်လာတဲ့ပန်းအိုး လေး မြေကြီးချစိုက်လို့ ထင်တယ်၊ သိပ်ပွင့်တယ်နော်’ဟု ဆို၏။

သမီးသည် ကျောင်းသွားခါနီး နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ခူးကာ သူ့ ခေါင်းတွင် ပန်၏။ ကျွန်မသည် ပန်းရောင်သွေးနှင့် တစ်ပင်လုံးဝေနေသော အပင်လေးကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်ရင်း...

‘ဒါ သမီးလေးစိုက်တဲ့ နှင်းဆီပင်’ဟု ပြောလိုက်၏။ မိသည်

မျက်နှာမကောင်းပေ။

“ဟုတ်တယ်၊ အမ်လီသာရှိရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အမ်လီဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွယ်”

ကျွန်မသည် မျက်နှာညှိုးသွားသော သမီးကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးမိ၏။

“အမ်လီက ၆ တန်းတုန်းက မိရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ သူ့ ဖေဖေက ဗိုလ်မှူးဖေသက်တဲ့၊ သူ့ခေါင်းက ပန်လာတဲ့ ပေါ်ပီနှင့်ဆီခက်ကလေး တစ်ခက်ပေါ့၊ မိကို ပေးတာနဲ့ မိက ပန်းအိုးထဲထိုးထားတာ ခုလောက် ကြီးပြီး အပွင့်တွေ သိပ်ပွင့်နေတာ၊ အမ်လီသာမြင်ရရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာ”

“ကျောင်းအားတဲ့နေ့ ခေါ်လာခဲ့ပေါ့ သမီးရယ်၊ အမ်လီပေးတဲ့ ပန်းတွေ အိမ်မှာ သိပ်ပွင့်နေပြီလို့၊ သူလည်း ဝမ်းသာမှာပေါ့”

မိသည် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ရာမှ... ‘ဝမ်းသာရအောင် အမ်လီ မရှိတော့ဘူး၊ သူတစ်နှစ်က ဆုံးသွားပြီ၊ အမ်လီဟာ ဟိုဘဝကနေ သူ့ဖားတဲ့ ပန်းခက်ကလေးက ပန်းပင်ကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ပင်လုံး ပွင့်နေတာကို သူသိရာမှာ မဟုတ်ဘူး”

သမီးသည် တစ်လုံးချင်းပြောကာ ပန်းပင်ကလေးကို ကျောခိုင်း၍ ကျောင်းသို့ ထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်မသည် ကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသွားသောမိကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ သူ့ဖေဖေပြောသော အနုပညာ အရင်းခံသော အသည်းနှလုံးဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

“ဘယ်လို အသည်းနှလုံးမျိုးကို အနုပညာအရင်းခံရှိသော အသည်းနှလုံးဟူ၍ ဆိုရပါမည်နည်း”

မိသည် သူနှင့်အတူတွဲဖက် ဆော့ကစားလာခဲ့သော ကြောင်လေးမိဖြူအတွက် အထိမ်းအမှတ်လုပ်ဖို့ သူ၏ကလေးအသိနှင့် စီစဉ်ခဲ့၏။ ယခု သူသည် နှင်းဆီပန်းလေးမှသည် အမ်လီအထိ ဆက်သွယ်တမ်းတလာတတ်၏။

ပညာရေးကို ပုံစံချသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ခေါင်းထဲတွင်မူ ကလေးတို့၏စိတ်ဓာတ်နှင့် ပညာသင်ကြားရေးကို ဘယ်လိုလေ့လာမည် မသိပေ။ ကိုကတော့ သူ့သမီးသည် လောကဓာတ်ပညာရပ်တွင် တော်သလို အနုပညာ အခြေခံသော အသည်းနှလုံးကလည်း ရှိရမည်ဆို၏။

ကျွန်မကတော့ သမီးအား သူ့ဖေဖေ စိုးရိမ်သလောက် စိုးရိမ်စိတ်မကြီးပါပေ။ လူကိုထူထောင်ရာတွင် ကျောက်ဆစ်ထုသလို ထုရမည်ကို ကျွန်မလက်ရွံ့၏။ ကျွန်မသည် ကျောက်ရုပ်ကို လိုချင်မှ ကျောက်သားကို အရပ်ထု၍ ယူမည်ဖြစ်၏။

သူ့အတွေးအခေါ် သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလေးများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖော်ပြတတ်သော လူသားသမီးလေးကို ကျွန်မ လိုချင်သည်။

ကျွန်မနှင့် ကိုသည် ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတော့ တူညီကြပေမည်။ သို့သော် သမီးကိုပုံဖော်ရမည့် လမ်းစဉ်တွင်တော့ ကျွန်မနှင့် ကိုသည် ဆန္ဒချင်းကိုက်ညီချင်မှ ကိုက်ညီပေလိမ့်မည်။

မိ၏ ဖေဖေစိတ်ထဲတွင် သူ့သမီးအသည်းနှလုံးများသည် အနုပညာ အခြေခံသော အသည်းနှလုံး ဖြစ်စေချင်သည်ဟုဆိုသော်လည်း သူဖော်နေသော ပုံစံမှာ လူ့ပျားကောင် လူ့ပုရွက်ဆိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေသလို ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် မြင်လာသည်။ ပုရွက်ဆိတ်နှင့် ပျားကောင်သည် အလုပ်ကို ထထကြွကြွနှင့် တိတိကျကျတော့ လုပ်ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်နောက်ကို တသဝေမတိမ်းလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဟုတ်မဟုတ် မှာမရာ

တွေးခေါ်သော အသိဉာဏ်မူ သူတို့ခေါင်းဆောင်တွင် မရှိကြပေ။

သို့ဆိုလျှင် အနုပညာဆိုသည်မှာ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တတ်သော ပညာဖြစ်မည်လောဟု ကျွန်မတွေးကြည့်မိ၏။ ကလေး၏ အသည်းနှလုံးတွင် ထိုပညာ အခြေခံလာအောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါမည်နည်း။ မိတွင် အနုပညာအခြေခံရှိလေသလား၊ မရှိလေသလား။

ကျွန်မ သမီးကို ကြည့်ပုံသည် အလှမ်းများ အနည်းငယ် ဝေးနေလေသလော။ ကျွန်မရင်ထဲတွင်တော့... ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ မေးခွန်းများ များစွာပင် မေးမိ၏။

သို့သော် သူ့ဖေဖေ ဦးပုံစံကြီးကိုမူ တစ်ပတ်လောက် လျှော့စေချင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိအား ပုံစံနှင့် အတိအကျ သွင်းလွန်းလျှင် သမီးသည် ကျောက်ရုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ပျားသော်လည်းကောင်း၊ ပုရွက်ဆိတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်တည်း။

မိန်းမတို့အကြောင်း

မမြစိန် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရခြင်းတွင် ကျွန်တော့်ပယောဂ မကင်းပါပေ။ ကွယ်လွန်စက ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသော ဇနီးတစ်ယောက်နှင့် ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ရိုးရိုးသားသား ရေးသားထားခဲ့သော စာတန်းရှည်ကို ဖတ်ရချိန်တွင်မူ ကျွန်တော့်စိတ်များသည် ဘယ်သောအခါမှ မတည်ငြိမ်ခဲ့ပါပေ။

မသေခင်က ပစ်ထား၍ သေပြီးမှလွမ်းဆွတ် တသင့်ချင်သော နောင်တ တရားများဖြင့် ပြွမ်းသည့် ပူပန်ခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကာလကြာလေလေ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်သည် အများသဘောကို ချောချောကြီးကျအောင် ရေးသားနိုင်သော နာမည်ကျော် 'မောင်စန္ဒာ...' ဟူသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ပြဿနာတစ်ခုကား မိန်းမနှစ်ယောက်၏ စိတ်ကို ပြေလည်ရှင်းလင်းအောင် ပြောပြဆွေးနွေးနိုင်သော သူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်ချစ်ဇနီးသည် ခွဲသင့်ခဲ့ထိုက်သော အချိန် ထက်စော၍ ကျွန်တော်အား ခွဲခွာသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မမြစိန်သည် ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသော လက်ထပ်မယား ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ချစ်ဦးသူ မဟုတ်ခဲ့။ ကျွန်တော်ချစ်ဦး သူမှာ မနှင်းအေးဖြစ်သည်ကို မမြစိန်သည် လက်မထပ်ခင်ကပင် သိခဲ့ ၏။

မနှင်းအေးသည် စာတတ်သည်၊ ပိုက်ဆံရှိသည်။ ဒီဂရီမှာ ဘီအေ ဘီအီးဒီဘွဲ့ကိုလည်း ယူထားသည်။ ဘီအယ်လ်လည်း အောင်ပြီးပေပြီ။ ကျောင်းနေစဉ် မေတ္တာမျှခဲ့သူမို့ မနှင်းအေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် အားလုံးပင် သိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အမည်မှာ ကလောင်နာမည် ကသာ မောင်စန္ဒာဖြစ်သော်လည်း နာမည်ရင်းမှာ မိုးဟိန်း ဖြစ်ပါသည်။

မနှင်းအေးသည် ကျွန်တော့်ကို 'မိုး'ဟူ၍ တစ်လုံးတည်းပင် ခေါ် ပေသည်။ သူ ဘီအေဘီအီးဒီအောင်စက သူ့ ဖေဖေနှင့် မေမေမှာ...ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အဒေါ်သားချင်းဆွေမျိုးများနှင့်လည်း သူ မနေ၊ သူ့အိမ်တွင်ပင် ငယ်ငယ်က သူ့ကို ထိန်းလာသော ဒေါ်ရှင်နှင့် အတူနေကြပေသည်။

“မိုး...ယု ဘာစာချင် တယ်ဆိုတာ ပြောနော်၊ ဒေါ်ရှင် အားလုံး ချက်တတ်တယ်ကွယ်”

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် သူ့အိမ် ထမင်းသွားစားလျှင် သူသည် ကျွန်တော့်အပါးတွင် ထမင်းစားရင်း ပြောပြ၏။

“မိုး...ကျွန်မနဲ့တူတူ ထမင်းလာစားတဲ့အခါ စိတ်ပျော်တာပေါ့ လေ၊ အရင်ကတော့ ဒီထမင်းပိုင်းမှာ သားအမိသားအဖ သုံးယောက်၊ ဒေါ်ရှင်နဲ့ဆိုတော့ ပေါင်းလေးယောက်ပေါ့...။ အခုတော့ ဒေါ်ရှင်၊ ကျွန်မ

ရယ်၊ နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ မိုး...လာတဲ့အခါ ထမင်းပိုင်းဟာ စိုသွား တာပေါ့”

သူသည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့်ပင် ဧည့်ခံ၏။ သူ့ မျက်နှာသည် ရှင်း၏။ မနှင်းအေးသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံစားရသမျှ မျက်နှာတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်လွယ်သော သူ့မျိုးဖြစ်၏။ တောက်ပသော သူ့မျက်လုံး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမှာ သူ့နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင် လောက်အောင် ကြည်လင်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပေသည်။ အသား ဖြူ၍ သေးသေးနွဲ့နွဲ့နှင့် ပေါင်တံသွယ်သောကြောင့် သူ့ကြိုက်သော အရောင်ရင့်ပြောင်လုံချည်များကို ဝတ်သောအခါ ထိုင်နေစဉ်ထက် မနှင်းအေး သည် လမ်းလျှောက်သောအခါ ပို၍လှလေသည်။

“ဒေါ်ရှင်ရေ... နက်ဖြန်ကျရင်တော့ ကျွန်မ ငါးရဲ့အူစားချင် တယ်”

“စားရပါတယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင် ဈေးသွားဝယ်၊ ပြီးတော့ မရမ်း သီးထောင်း တမာချဉ်တို့မယ်”

“အဲ...အဲ ...ဟုတ်ပြီ၊ မိုး နက်ဖြန်လည်း လာစားပါဦး...၊ ဒေါ်ရှင်ဟင်းစပ်ပုံက ကောင်းတယ်”

သူသည် လက်ဆေး၍ ကျွန်တော့်အပါးမှ ထရင်း ပြော၏။

“မိုး စန္ဒာရာတီးတာ နားထောင်မလား၊ ခြံထဲပဲလျှောက်မလား”

“ခြံထဲလျှောက်ရအောင်ကွယ်”

ခြံထဲတွင် ပန်းပင်များ ပွင့်နေကြ၏။

‘ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ရအောင်လား မနှင်းအေး...’ ဟု ကျွန်တော် က စကားဆိုလျှင်မူ...

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့...မိုးရယ်...၊ စောစောစီးစီး ငရုတ်သီး ကြက်

သွန်တွေအကြောင်း မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ဦးကွယ်...ဟု သူဆိုပါသည်။

သို့သော် သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မေမေပေးစားသော မမြစိန်ကို ယူမည်ဟု သူ့အား ဖွင့်ဟပြောစဉ် ရွှန်းပဝင်းလက်သော သူ့မျက်လုံးထဲဝယ် မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်ဝန်း၍ နေပေသည်။ ထိုနေ့မှာ လှပသောညဖြစ်၍ ပန်းရောင်စုံလေးများပေါ်တွင် ဝါဖျော့သောနေခြည်တို့ နားနေသော အချိန်ဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ခြေပစ်လက်ပစ် မြက်ခင်းပေါ်တွင် နားနားနေနေ စကားကို ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် လက်ထပ်ရေးကိုရော၊ မမြစိန်အကြောင်းကို ဘာမှမပြော၊ သူပြောချင်တာကို သူပြောနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပေသည်။

‘ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ ဒေါ်လီတွေပွင့်လာတယ်မိုးရယ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်လာရင် ကျွန်မစိုက်တဲ့ ပန်းတွေပွင့်လာတော့မှာပဲလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ သူတို့ကိုပဲ ကြိုရတော့မလိုလို့၊ ခု သူတို့ပွင့်လာတော့လည်း နေရောင်အောက်မှာ သိပ်လှတာပဲနော်၊ ညဉ့်လသာရင် သူတို့အနားလျှောက်ရတာ တယ်ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ဆောင်းကုန်လို့ နွေဘက်နီးလာလေလေ၊ သူတို့ပန်းတွေ ကျကြတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက ကျွန်မကို သိပ်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ နွေပေါက်ရင် သူတို့အားလုံး မရှိကြတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ကျောင်းလည်း ပိတ်ရောမို့လား၊ အဲဒီအချိန်ကြီးမှာ ကျွန်မ...ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရစ်ခဲ့မှာကို ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လေ အဲဒီလိုနေရာသီတွေ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တွေ့လာခဲ့တာ နှစ်ကြာတော့လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ နေတတ်လာသားမိုးရယ် သူသည် ဒါပဲ ပြောပြ၏။ သူ့ဒီလိုပြောသည့်ဟန်ကို ကျွန်တော် နားထောင်ရချိန်တွင် စာရေးဆရာပီပီ အလွန်ကျေနပ်၏။

မမြစိန်ကို လက်ထက်ပြီးတော့လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာလျှင် သူ့ထံသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့၏။ သူပြောသော ဤကဲ့သို့ အထီးကျန်ဘဝ၊ ပန်းကိုချစ်၍ နွေရာသီကိုကြောက်သော အကြောင်းများကို နားထောင်ရသည်မှာ စိတ်သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတီးတတ်သမျှ စန္ဒရာတီးပြသောအခါ ကျွန်တော် သူ့ဘေးတွင် သီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါလိုက်၍ ဆိုတတ်ပါသည်။

“ခင်ရယ် နေ့တိုင်းများဖြင့် ခင်မျက်နှာကိုကွယ်၊ မောင်ထင်တရေးနဲ့ မြင်ယောင်မိသေးတယ်”

ခင်မောင်ရင်ဆိုသော ထိုသီချင်းကို ဆိုသောအခါတိုင်း သူသည် သွက်လက်စွာ တီးရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းများက အားရစွာ ပြီး၍ နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုခဏတွင် စာရေးဆရာဘဝ၏ ဦးနှောက်ခဲတတ်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငြီးငွေ့ခြင်းများကို ပြေပျောက်သွားပါတော့သည်။

မမြစိန်သားဦးလေး မွေးစဉ်က ဆွယ်တာတစ်ထည်၊ ဦးထုပ်တစ်လုံး၊ ခြေအိတ်တစ်စုံ၊ သူကိုယ်တိုင်ထိုး၍ ကလေးအတွက်ပေးလာပေသည်။

မမြစိန်သည် ယခုအခါတွင် ပျော်ရွှင်လာပုံရ၏။ ကျွန်တော် စာရေးချိန်တွင် သူသည် ယခင်ကလို တစ်ယောက်တည်းမနေရတော့၊ သားလေးနှင့် စကားပြောဖော်ရလာသည်။

“ကိုဟိန်းရေ ဘာစားချင်လဲ”

ကျွန်တော် စားချင်သော ဟင်းစပ်ကို ဈေးသွားခါနီးတိုင်း မေးတတ်သည်။ ထမင်းစားစဉ်တွင်လည်း အနားမှမခွာပေ။ ကျွန်တော်သည် ငယ်မကိုလည်း စားချင်သည်။ အရိုးကိုလည်း ကြောက်သည်။ အရိုးမပါအောင် ငယ်မကို ခြစ်၍ ငါးဆုပ်လုပ်ပေးပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်က ပေါ့သည်ထင်၍မစား။ သူ့ခမျာ ငါးဖယ်ကို ထုရိုက်တုံးတစ်၍ ချောချက်

သော နေ့များတွင် ကျွန်တော့်အပါးတွင် ထိုင်ကာ ငါးရိုးတွင်ပေးရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကလည်း ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းရှင်းပင်တည်း။ မျက်နှာဝိုင်း၍ ပါးစုံမှာ ဖောင်းအိအိရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကလည်း ခပ်အိုင်အိုင် ဝတုတ်တုတ်နေသောကြောင့် ပုသလို ထင်ရပေမည်။ ကျွန်တော်များ ထမင်းမြိန်လျှင် သူ့ခမျာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးသည်ကို မျက်နှာဟန်ပန် ကိုယ် အမူအရာတို့နှင့် ပြ၏။

“ကိုတူးလေးကို ကျောင်းပို့ချင်ပြီ”

ထမင်းပွဲသိမ်းစတွင် သူသည် အိမ်အကြောင်းကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့သား အကြောင်း၊ ငွေကြေးအကြောင်း၊ သူပြောချင်သော အကြောင်းတစ်ခုခုကို ပြောတတ်ပါသည်။

ကိုတူးအတွက် ငွေကြေးလိုလျှင်လည်း ထမင်းစားချိန်တွင်ပင် ပြောပြတတ်သည်။ ကိုတူးအား ကျွန်တော်သည် ရပ်ကွက်မြူနီစပယ် ကျောင်းတွင်ပင် ထားသည်။ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေနှင့် အသင့်တော်ဆုံးသာ ဤလိုကျောင်းမျိုးတွင် ထားသည့်အတွက် သူသည်ဘာမျှ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်းမဟုတ်ပါပေ။

စာရေးဆရာချင်း တူသော်လည်း ဝင်ငွေတောင့်သော ကိုဘခန့် ဇနီးက စိန်ပေါလ်ကျောင်းတွင် သူ့သားများကို ထားရှိရသော စရိတ်နှင့် ကျောင်းဘတ်စ်ကားခ ကုန်ကျပုံ၊ ယခု သူ့သားများ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေရေမွန်မွန် ပြောတတ်လာပုံများကို အလည်အပတ် ရောက်လာတိုင်းလိုလို ပြောတတ်သော်လည်း မမြဲစိန်သည် စူးစိုက်နားထောင်နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှ ထွေထွေရာရာ မပြောပါပေ။ အကယ်၍သာ ကိုဘခန့် ဇနီးပြန်သွားချိန် တွင် မမြဲစိန်က ‘ကိုဟိန်း၊ ကိုတူးကိုလည်း စိန်ပေါလ်ထားရအောင်’ ဟု တောင်းဆိုလာခဲ့ပါလျှင် အနည်းနှင့် အများ ကျွန်တော့်တွင် ခေါင်းခဲရမည်

သာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကို သနားသည်က...

‘ကျွန်မ နောက်ကလေးရှိပြန်ပြီ’ ဟု ပြောသောအချိန် ဖြစ်၏။ ကလေး လေးယောက်ကို သူသည် ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ တိုင်း မျက်လုံးကလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့်ပြော၏။ သားဦးကိုတူး တုန်းက မိတ်ဆွေဒေါက်တာ ဖွင့်ထားသော ဆေးခန်းတွင် သွားရောက်ပြ သည်က လွဲ၍ ကျန်ကလေးများကို အရပ်ထဲရှိသားဖွားဆရာမနှင့်ပင် သူ ပြီးအောင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ကိုတူးနောက် ကလေးများကို ကျောင်းပို့ရလွယ်ကူသည်ဆိုသော် လည်း မနက်တွင် ကျောင်းပို့အပြန်တွင် ဈေးခြင်းလေးနှင့် သူဈေးဝင် ဝယ်သည်။ မီးဖိုတွင် ချက်ပြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်မို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကာ ထမင်းချိုင့်တစ်လုံးနှင့် သူ့သားများထံသွားရသည်မှာ မမြဲစိန်၏ နေ့စဉ် အလုပ်ဖြစ်လေသည်။

ပြန်လာပြန်လျှင်လည်း သားတို့ကသာ ကျွက်ကျက်ညနေသည်။ မမြဲစိန်ကမူ သူ့လုပ်ငန်းရှိရာ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ခါတစ်ရံ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်အတွက် ငွေသုံးရာ လောက် ရလာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးချင်းဝတ္ထုများ အုပ်ရေများများ ထွက်သောအခါ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ယူသောကြောင့် တစ်ထောင် ထောင်ငါး ရာလောက် ရပါသည်။ သို့သော် တစ်နှစ်လုံးမှ ကျွန်တော့်ခေါင်းက လုံးချင်းတစ်ပုဒ်လောက်သာ ထွက်ပါသည်။ မရသောကာလများတွင် လည်း ဝင်ငွေလုံးဝမရှိပေ။ ကျိုးတိုးကျဲဝဲဝတ္ထုအတိုများမှ တစ်ရာငါးဆယ် လောက် ရသည့်အခါလည်း ရပေသည်။

“ရော...မမြဲစိန်”

ကျွန်တော်ရသမျှ သူပေးလျှင် သူဘာမျှမပြော၊ နည်းသည်ကိုလည်း မသည်း၊ များသည့်အတွက်လည်း တိုးထူး၍ ဘာမျှမပြော၊ ထမင်းဝိုင်းတွင် အနည်းဆုံး ငါးခွဲငါးပိကောင်ချက် ကောင်းကောင်းနှင့် ကန်စွန်းရွက်တို့စရာကိုတော့ ကျွန်တော်စားရပေသေးသည်။ စင်စစ်မတော့ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သော ဇနီးတစ်ယောက် ရရှိထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်လည်ပတ်၍ အချိန်ကြာမြင့်မှ ပြန်လာလျှင်လည်း ဘာကိုမျှ မမေးပေ။

“ကိုဟိန်း...ရေနွေးကြမ်းသောက်ချင်သေးလား၊ ကော်ဖီယူဦးမလား”

ဒါလောက်ပင်မေး၍ ကျွန်တော့်အပါးတွင် ရေနွေးကြမ်းခရားကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဖြစ်ဖြစ် ချကာ သူ့သားများရှိရာသို့ သွားအိပ်နေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စားပွဲသည် စာအုပ် စာရွက် စာတမ်းများနှင့် အစဉ်ရှုပ်ပွေနေ၏။ မမြစိန်ရှင်းသလောက် သားကိုတူးနှင့်ကိုပြုးတို့က ရှုပ်၏။ ကျွန်တော်က သားများကိုမအော်၊ တစ်ခါတစ်ရံသာ-

“မြမြရေ...ဒီက ဆွန်မားဆက်မောန်ရဲ့ စာအုပ်ကြီး ဘယ်ပျောက်ပြန်ပလဲ”

အော်၍ မေးမိ၏။ ထိုအခါတွင် သူ၏ပိပြားပြားနေသော နှာခေါင်းလေးကို ရှုံ့ချီပွချီလုပ်ကာ အပြစ်မဲ့သော ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော့်အပါးတွင် ရပ်နေတတ်သည်။

“ကျွန်မ...မသိဘူး ကိုဟိန်း”

“မိထုံကြီး တယ်ပြီး ထုံတာကိုကွယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့နဖူးကို လက်နှင့် မနာအောင် ထုလိုက်၏။

“စာလည်းပဲ မဖတ်ဘူး၊ အဖုံးနီနီနဲ့ ညကဟာ ဒီစားပွဲပေါ် ကိုယ်ထားခဲ့တာ”

“ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲ ရှာလိုက်ဦးမယ်”

စင်စစ် စာလည်းမဖတ်ဘူးဟူ၍ မမြစိန်ကို ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ မြန်မာလို ငါးတန်းမျှ အောင်သော မမြစိန်သည် ဆွန်မားဆက်မောန်ကို ဘယ်လိုလုပ်၍ ဖတ်တတ်ပါမည်နည်း။

“ဒါလားဟင်...ကိုဟိန်း”

သူ့ရှာလာသော စာအုပ်မှာ ဆွန်မားဆက်မောန်၏ စာအုပ်ဖြစ်၏။

“အေး...ဟုတ်တယ်”

သူသည် အဖုံးနီနီနှင့် စာအုပ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်၍ ‘ကိုဟိန်း ဝတ္ထုတွေကိုတော့ ကျွန်မ ဖတ်ပါတယ်...’ဟု မျက်လုံးလေးပေါက်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် ကျွန်တော်လိုချင်သော စာအုပ်များကို မနင်းအေးဆီလာ၍ရှာ၏။ မနင်းအေး စာကြည့်ခန်းတွင် အနောက်ရော၊ အရှေ့ရော စာရေးဆရာ အတော်စုံစုံ၏ စာအုပ်များရှိ၏။ မြန်မာပညာရှိများ၏ သုတေသနစာတမ်းများလည်း ရှိ၏။ မြန်မာဝတ္ထုတိုရှည်များလည်း...ရှိပေသည်။ မနင်းအေးသည် အစိုးရကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး လုပ်နေသောကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့မှ သူနှင့်ကျွန်တော် ဆုံနိုင်ပေသည်။

လူပျို အပျိုတုန်းကလိုပင် တွေ့ဆုံကြလျှင် စန္ဒရားတီးသည့်အခါလည်း တီးသည်၊ စာဖတ်ခန်းထဲ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ပြောသည့်အခါလည်း ပြောပေသည်။

မနစ်က နွေဦးပေါက်တွင် မမြစိန် အစားပျက်လာ၏။ ကိုယ်သလေး

ချိန်လည်း လျော့လာသည်။ မနင်းအေးက ထိုအကြောင်း ကြားကြားခြင်း ဆေးရုံတင်ဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။ ကုပေးသည့် ဆေးရုံကြီးက ရှိသော်လည်း အိမ်တွင် ကလေးများနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ...ကိုယ်ခွဲ မရှိခြင်း၊ ဓဉ္ဇရေကြေးရေးကလည်း အဆင်မပြေတတ်သေး၍ အချိန်အတော် နှောင်းမှပင် မမြစိန် ဆေးရုံသို့ ရောက်ရသည်။

မိုးနှောင်းရာသီဖြစ်သော သီတင်းကျွတ်လတွင် မမြစိန် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာတစ်ယောက်မူ မမြစိန်တွင် စိတ်ထိခိုက်စရာတစ်ခု ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မနင်းအေးသည် အသုဘချသောနေ့က ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ပန်းခွေတစ်ခွေ ပို့လာသည်။

ကျွန်တော်အတွက်မှာမူ ကိုတူးတို့လေးယောက်နှင့် နေရေးထိုင်ရေးမှာ ဓဉ္ဇရေကြေးရေးထက်ပင် ခက်ခဲ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ အချစ်သက်သက် တစ်ခုတည်းသာမဟုတ်၊ ဘဝအတွက် အလွန်အဆင်ပြေသော ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခြင်းပေတည်း။

စာရေးဆရာ တကယ်လွမ်းသောအခါ စာရေး၍မရတော့ပြီ။ နှာခေါင်း ပိပြားပြားနှင့် ငြိမ်သက်အေးချမ်းသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော်အပါးမှာ မရှိသောအခါ ခြောက်သွေ့ပုံမျိုးသည် ကျောင်းသင်္ခမ်း၏ ညဉ့်သန်းကောလိယနှင့်လည်း မတူ။ မိုးသဲသောညဉ့်၏ သင်္ချိုင်းစရပ် ခြောက်သွေ့ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ အားလုံးသည် လေးတွဲငြိမ်အိနေသည်မှာ ထုတ်ဖော်မပြောတတ်လောက်အောင်ပင် ချောက်ချားစရာကောင်းနေပေသည်။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများထဲတွင် ဇာတ်လိုက်အမျိုးသမီးသည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံမက သူ့အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ချစ်သူယောက်ျားမှာ ကွေကွင်းချိန်တွင် သူ့လှုပ်ရှားမှုများသည် အသက်ဝင်လာသယောင်ယောင် ရေးသား

ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့၏။ ခုတော့ ကျွန်တော့်အဖို့တွင် ဤအေးစက်စက် ဇနီးလေး စွန့်ခွာသွားကတည်းက ဘာမျှ လှုပ်ရှားမလာသလို ဖြစ်နေတော့သည်။ လေတိုက်၍ သစ်ပင်များ လှုပ်ရှားသည်ကပင် နှေးကွေးလေးပင်ကာ ငှက်မြည်သံများကလည်း အိတ်တိ၊ လေးတွဲတွဲဖြစ်နေပေသည်။

သားများကို ကျောင်းပို့ပြီး စာဖတ်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ငိုမိသည်။ ယခုတစ်လလောက်တင်တော့ မမြစိန်အဒေါ်က စားရေးသောက်ရေး လာလုပ်ပေးပေသည်။ နောက်လများတွင် ကျွန်တော်ဘယ်လို စီစဉ်ရပါမည်နည်း။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ အထဲတွင် ကုလားထိုင်သည် ခွေရက်ပြုတ်ကျသွား၏။ ကုလားထိုင်နောက်မှ ကျွန်တော့်စာအုပ်ပုံများလည်း ပြိုကျလာသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော် မမြစိန်ကို ရှာခိုင်းသော ဆွန်မားဆက်မောန်၏ စာအုပ်လေးသည်လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ စဉ်ကျလာ၏။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်လေးကို အသာအယာ ကောက်ကိုင်မိသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်အား...လှမ်းပေးစဉ်က မျက်စိလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် သူ့မျက်နှာထားဟန်ကို ကျွန်တော် ပြန်၍ မြင်ယောင်လာပါသည်။

‘မိထုံ’... ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်မှထွက်အောင် ပြန်ခေါ်မိသည်။ ‘မင်းကို မိထုံလို့ခေါ်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ မြမြရယ်’ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှ တောင်းပန်မိ၏။ စာအုပ်ကြားထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု တစ်ဝက်ခန့် ထွက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစာရွက်ကို ဖွင့်ဖတ်ချိန်တွင် စိတ်ဝေဒနာခံစားရမှုမှာ ခုချိန်တိုင် မပြေသေးပါပေ။

ကိုဟိန်း...

ဒီစာကိုအချိန်ကာလ ဘယ်လောက်ကြာမှ ကိုဟိန်း ဖတ်ရမယ် မသိဘူး။ ကျွန်မ ရေးပြီးပြီးချင်းတော့ ကိုဟိန်းလက်ထဲကို ထည့်ချင်ပေမယ့် စိတ်ထဲက မရဘူး... ကိုဟိန်း ကျွန်မကို လက်ထပ်ရတာ ပျော်ပုံမရပါဘူး။ တကယ်တော့ ကိုဟိန်း လက်ထပ်သင့်သူဟာ မနှင်းအေးပါ။

တလောက ဧည့်သည်က လိုက်ခေါ်ခိုင်းလို့ မနှင်းအေးတို့ အိမ်မှာ ကိုဟိန်းကို ကျွန်မလိုက်ခေါ်တယ်။ ကိုဟိန်းနဲ့ မနှင်းအေး စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်းတွေ ပြောနေလိုက်တာ အားရစရာကြီး။ ကျွန်မ မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့... အိမ်ကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဧည့်သည်ကိုလည်း နောက်နေ့မှ လာဖို့ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်မကလေး... ကိုဟိန်းရေးတဲ့ မြန်မာဝတ္ထုတွေကိုတောင် တစ်ခါတစ်ခါဖတ်ရတာ သဘောမပေါက်ဘူး။ မနည်းဖတ်ရ တယ်။ ကိုဟိန်း ကျွန်မကို 'မိထို...လို့ ...ခေါ်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ မြန်မာစာတောင် မနည်းဖတ်နေရတာပဲ။

မနှင်းအေးနဲ့သာ ညားရင်လေ။ ကိုဟိန်း ဘဝ ပိုသာယာမှာလို့ ကျွန်မနေ့စဉ် တွေးမိတယ်။ အဲဒီအတွေးဟာ နေ့တိုင်းပဲ ပေါ်လာတယ်။ ပေါ်လာတိုင်းလည်း ကျွန်မ မပျော်ဘူး။

မမြစိန်

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ပြီး ကြီးစွာသော သက်ပြင်းကို ချမိ၏။ ရက်စွဲမပါ ဘယ်တုန်းက ရေးခဲ့မှန်း မသိသောစာကို အခေါက်ခေါက်ဖတ် ရင်း မမြစိန်ဝေဒနာကို ကျွန်တော်နားလည်လာပါသည်။

မိန်းမတို့အကြောင်း

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သင့်သည်များကို မမြစိန်အား မပြောမိခဲ့။ ကျွန်တော်၏ အမှတ်မထင် အပြုအမူများကြောင့် မမြစိန် သူ့စာထဲတွင် ပါသည့်အတိုင်း ထင်မြင်ခြင်းမှာလည်း မမှားပေ။

စင်စစ် ကျွန်တော်လက်ထပ်သင့်သူမှာ မမြစိန်သာတည်း။ မမြစိန် သည် ကျွန်တော် ရှာပေးသမျှနှင့် တင်းတိမ်သည်။ သူတတ်သလောက် အစွမ်းနှင့် မီးဖိုကိုရော၊ အိမ်မကိုရော၊ သူ့သားများကိုရော၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ အုပ်ချုပ်သည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကြောင့်ကြမှုကင်းစွာနှင့်... ဦးနှောက်အေးချမ်းကာ စာကောင်းကောင်းရေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မမြစိန်သည် အသည်းနှလုံးရော၊ ခန္ဓာကိုယ်ပါ ပုံ၍ချစ်တတ်သော မယား တည်း။

မနှင်းအေးမှာ တော်ရှာပါသည်။ သို့သော်...ဦးနှောက်ပန်းသော အခါ အပန်းပြေ ဆွေးနွေးဖလှယ်၊ ဦးနှောက်ကို အားသစ်လောင်းပေးသော မိတ်ဆွေလို ပေါင်းအပ်သည့် မိန်းမသာတည်း။

ထိုအကြောင်းကို စောစီးစွာ တွေးခေါ်မိသောကြောင့်ပင် ချစ်လှစွာ သော ချစ်ဦးသူ မနှင်းအေးကို ထားရစ်ခဲ့၍ မမြစိန်ကိုပင် ကျွန်တော် မယားအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလော။

မနှင်းအေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပါလျှင် သူ့ဖွင့်ဟဆိုသည့် အတိုင်း ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်အကြောင်းများကို သူ့စောစီးစွာ မတွေးလိုပါပေ။ သူ့ ဒေါ်ရှင်ကို အိမ်တော်ပါအဖြစ် မီးဖိုဆောင်ကို အပ်ရမည်မှာ သေချာ သည်။ မနှင်းအေးမှာ ပစ္စည်းဘယ်လိုပင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ယောက်ျား မာန်ရှိသူတည်း။ မနှင်းအေး၏ အဆင့်အတန်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေနှင့်သာ ကျွန်တော် ထမ်းရပေမည်။

မနှင်းအေးသည် ကလေးကိုယ်ဝန် ရှိလာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ရာဝန်

နှင့် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း၍ တစ်နေ့တစ်ဆယ် ပေးရသော ဒပ်ဖရင် ဆေးရုံခန်းတွင် မွေးဖွားလိုပေလိမ့်မည်။ မမြစိန်လို အရပ်ဝန်းဆွဲနှင့် သူ မပြီးနိုင်ပါပေ။ အစောင့်လိုသည်ဆိုလျှင် နေ့ဆရာမနှစ်ဆယ်၊ ညဆရာမ အစိတ်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူရပါမည်။ သားတို့ကြီးပြင်းလာလျှင်လည်း ကိုတူးတို့ကို ပို့သော မြူနီစပယ်ကျောင်းကို သူလက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ့သားကို စိန်ပေါလ်သော်လည်းကောင်း၊ ဒိုင်အိုသော်လည်းကောင်း ပို့လိုသည်ဆိုလျှင်...ကျွန်တော်က အလိုအလျှောက် အလိုက်သိစွာ တာဝန် ယူရမည်သာတည်း။

ဒီလိုဖြစ်၍ကော မနှင်းအေးအပြစ်လားဆိုလျှင် မဟုတ်ပါပေ။ မနှင်းအေးသည် သူ့ကိုယ်ကို လျှော့မချနိုင်၍သာ ကျွန်တော်လက်ထပ်မည် တောင်းဆိုစဉ်က မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းကာ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ငြင်းဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူ့ဘဝကို သူ ရပ်တည်နိုင်အောင် သူ့ဘာသာကြိုးပမ်း နေရမိရှာသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက်မှာမူ ဦးနှောက်ခွမ်းလျသောအခါ မနှင်းအေးထံ သွားရောက်လည်ပတ်၍ အပန်းဖြေရ၏။ ထိုအပန်းဖြေခြင်း ကို မမြစိန် အထင်လွဲသည်။ အထင်လွဲမှားမှုသည် မမြစိန်၏ အပြစ်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်သာ စောစီးက ကျွန်တော် 'မယား' ရွေးချယ်ပုံကို မမြစိန် သဘောပေါက်အောင်သာ ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့ပါလျှင် မမြစိန်သည် သူ့ ကိုယ်သူ့ အထင်ကြီးလာမည်။ ပိုမို၍ အားကိုးယုံကြည်လာပေမည်။ သူ သည် ကျွန်တော်၏ တကယ်စင်စစ် အားကိုးရာ၊ မှီခိုရာ၊ လဲလျောင်းရာ မယားကောင်းကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်လာမည်။

စိတ်ဝေဒနာသည်လည်း နှိပ်စက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခုလို အချိန်စောစီးစွာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ခွဲခွာသွားဖို့ ရောဂါရလာမည်လည်း

မဟုတ်ပါပေ။

ကျွန်တော်သည် စာတစ်ရွက်ကို အထပ်ထပ်ဖတ်ရင်း ငို၍လည်းမရ၊ စောစီးကကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်များလည်း ခမ်းခြောက်သွား၏။ ရင်ထဲတွင်သာ ပို၍ ပူလောင်လာသည်။ နေ၍ထိုင်၍ မရသောအခါ မနှင်းအေးတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မနှင်းအေးဆီရောက်လျှင် သူ့ကိုမတွေ့ရ၊ ဒေါ်ရှင် တစ်ယောက် တည်းသာ ရှိပေသည်။

'မနှင်းအေး ခရီးထွက်သွားတယ်' ဆိုကာ ဒေါ်ရှင် စာတစ်စောင် သာ ကျွန်တော့်ကို ပေးလာ၏။

မိုးရေ...

မမြစိန်ရှိတုန်းက မိုးနဲ့ကျွန်မဆက်ဆံနေထိုင်ပုံဟာ သင့်တော်တယ်၊ အပြစ်ကင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။

မမြစိန်မရှိတော့နောက် မိုးနဲ့ မနှင်းအေးတို့နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ကြုံ စကားပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြတာဟာ အချိန်ကြာလာ ရင် မကောင်းဘူးလို့ ကျွန်မထင်လို့ နယ်ပြောင်းဖို့ အမိန့်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။

ဒေါ်ရှင်တော့ ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ နောက်မှလိုက်လာလိမ့်မယ်။

ချမ်းမြေ့ရှင်လန်းပါစေ။

မနှင်းအေး

စာဖတ်ပြီး တခဏအတွင်းတော့ ကျွန်တော် လှုပ်ရှား၍ မရပါ။ အများသဘောကို ချောချောကျအောင် စာရေးနိုင်သော စာရေးဆရာကြီး ယခုမူ ကျွန်တော့်အယူအဆအား မိန်းမနှစ်ယောက်စိတ်တွင် လိပ်ဖတ် လည်အောင် မဖြေရှင်းခဲ့၍ အထီးကျန်ရပေမည်။

မနှင်းအေး တစ်ခါကပြောသော 'အထီးကျန်ခဲ့ရမှာကို ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကြောက်ရတဲ့ အချိန်တွေ များလာတော့ လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ နေတတ်လာခဲ့ရတယ်...' ဆို သည့်စကားကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရ၏။ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ် ထိုင်ရင်း အသက်မှန်အောင် ပြန်ရှုရ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တစ်ယောက်တည်း နေရသည်ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရပေဦးတော့မည်။

သို့သော်... ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိ၏။ မမြစိန် အသက်ရှင်စဉ်က ကျွန်တော် ဦးနှောက်ပန်း၍... နှမ်းလှလှလျှင် မနှင်းအေး ဆီမသွား။ အရက်ဆိုင်တစ်ခုခုကို ခြေဦးလှည့်၍ ကျွန်တော်ဦးနှောက်ကို အရက်နှင့် ဖျန်းဆွတ်ပါလျှင် မမြစိန်သည် မနှင်းအေးထံ လာသလောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ပြင်းထန်ချင်မှ ပြင်းထန်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်အတွေး ဘယ်လောက်အထိ မှန်ပါမည်နည်း။

ဖြေဆိုမည့် မိန်းမနှစ်ဦးကား ကျွန်တော့်အပါးတွင် မရှိတော့ပါပေ။

နမ္မောချစ်ကြင်နာ

“သဘောသက်ဝင်ကာလေတည့်မှ နမ္မောချစ်ကြင်နာ...”

စင်စစ်အထက်ပါသီချင်းမှာ ရွာသစ်ကြီးရွာ ကွမ်းခြံကုန်းကျောင်း ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူစဉ်က အေးယဉ်ကျူး ရာတွင် သီဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ အဆုံးသတ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ထိုသီချင်းကို ရင်ကျူးသီဆိုသူမှာ ရွာသစ်အလယ်တန်း ကျောင်းသူများ ဖြစ်၏။ ကျောင်းသူများမှာ လှပတုန်း၊ ပျိုရွယ်တုန်း၊ နုနယ်တုန်းအရွယ် ၁၆ နှစ်သော်မှ မကျော်ကြသေးသူများ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲစရာကောင်းသည်။ မကောင်းသည်ကို မည်သူမျှ လေးလေးနက်နက် မတွေးနိုင်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူလေးတွေမှာ မြူးပျံ့ရွှင်ပျံ့၍ ပျော် တောင်ပျော်ကြသေးသည်။ ဆရာတော်ဘုရား စံကျောင်းမချမ်း မြစ်ထဲတွင် အလောင်းတော်ကို ကရဝိတ်ဖောင် ပြာသဒ်မှာ တင်၍ မြစ်အစုန်အဆန် ဆွဲကြ၏။ တက်ခုတ်ယိမ်းသူမတွေက သီချင်းတကျော်ကျော် သီဆိုကြ

ရသည်မှာ ပျော်စရာပင်တည်း။

အထူးသဖြင့် အလယ်တန်းကျောင်းရှိ ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ များသောအားဖြင့် ဓမ္မစကြာဝတ်အသင်း၊ ပရိတ်အသင်းတို့ဖြင့်သာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျောင်းကပွဲများ လုပ်ခဲ့ကြဖူးသူများ မဟုတ်ကြပေ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘဇံ ကိုယ်တိုင်က လောကကြောင်းထက် လောကုတ္တရာတွင် စိတ်သန့်သူဖြစ်၏။ အဖိတ်နေ့များတိုင်းတွင် ကျောင်းကြီး၏ အလယ်ဆောင်တွင် အားလုံး ကျောင်းသူကျောင်းသားများ စုဝေးကာ ဆရာကြီးပြောပြသော ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်၊ ပုံပြင်များ၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့များကို တစ်ပတ်တစ်မျိုး နားထောင်ကြရသည်။ တစ်လတွင် တစ်ခေါက်လောက် မင်္ဂလာတရားတော်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ လောကနီတိကျမ်းမှ တချို့ အပိုဒ်များကိုဖြစ်ဖြစ် သံပြိုင်ဟစ်၍ တစ်ကျောင်းလုံး ဆိုကြရလေသည်။

ရွာသစ်ကြီးရွာရှိ ကျောင်းသားမိဘများကမူ လောကကြောင်းဓမ္မကြောင်းဖြင့် မိမိတို့သားသမီးများကို ဆုံးမသွန်သင်၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘဇံကို အထူးကြည်ညိုကြသည်၊ လေးစားကြသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများ အဖို့တော့ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ကျောင်းနေရသောဘဝကို ငြီးငွေ့လာတတ်ကြသည်။ သူတို့သည် အစဉ်လိုလို ပရိတ်များ၊ ဆုံးမစာများကို ရွတ်ဖတ်နေကြရသည်က သီလရှင်လေးများ၊ ကိုရင်လေးများနှင့် တူသည်ဟု သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် သူတို့ ပိုမိုမှန်းတီးသည်က ဆရာကြီးကတော် ဒေါ်မမကို ဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးတွေနော်...မထနဲ့၊ မရွနဲ့၊ ကောင်းကောင်းနေကြ”

တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသူများဟားတိုက်၍ ရယ်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ဆရာမကြီးသည် လမ်းလျှောက်ရင်းက ကြိမ်းမောင်းသွားတတ်သည်။

ကျောင်းရှေ့တွင် မာလကာပင်များ ရှိလေသည်။ ကျောင်းသူများသည် မာလကာပင်များကို ခုံတိုင်လုပ်၍လည်းကောင်း၊ ခွေးရူးတိုင်လုပ်၍လည်းကောင်း ကစားကြသည်။ ကစားတိုင်း မာလကာပင်များ၊ အရှိန်နှင့် ပြေး၍ ဖက်ကြ၏။ မာလကာပင်များမှာ သိမ်သိမ်တုန်အောင်ပင် ယိမ်းယိုင်ကုန်ကြသည်။ ဝေးဝေးမှ ဆရာမကြီး အရိပ်ကိုမြင်လျှင် ကျောင်းသူတွေ တစ်ယောက်မှ မာလကာပင်အောက်တွင် မတွေ့ကြရပေ။

“တွေ့လား၊ တွေ့လား၊ သူ့မာလကာသီးတွေကို ‘ရေ’ နေပြီ၊ နင်တို့ခူးသေးလား...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပုန်းခို၍ထိုင်နေသော ကျောင်းသူများသည် တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့မေး၏။

“ကပ်စေးနဲ့မကြီး၊ သူ့မာလကာသီးလက်ဖျားနဲ့မတို့ပါဘူး၊ ကစားရင်သာအပင်ကို ထိမိတာ...”

မဒေါင်းစိန်သည် အစွာဆုံး၊ အဆော့ဆုံးဖြစ်၍ မကျေနပ်သံနှင့် ခပ်အုပ်အုပ်ပြော၏။

အမှန်စင်စစ် ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများသည် ကစားကွင်းကျယ်ကျယ်လေး လိုချင်ကြ၏။ ထိုအလယ်တန်းကျောင်းမှာ မြူနီစီပယ်အထောက်အပံ့ခံဖြစ်၍ ကျောင်းဆရာလခမှ တပါး မြူနီစီပယ်က မပေးပေ။ အားလုံးစရိတ်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းပိပီမိမိအိတ်ထဲမှ ကုန်ကျစိုက်ထုတ်ရလေသည်။

ဆရာမကြီးသည် ကျောင်းသူများ မျက်စိအမြင်ကပ်ချင်စရာပင်တည်း။ မာလကာသီးများ အပင်တွင် မပျောက်စေရ။ မှည့်၍လားကိုင်

ခု့ကာ ကျောင်းသားများကို ပြန်၍ရောင်း၏။ ကျောင်းနောက်တွင် သူတို့ ဖိုက်ပျိုးထားသော ခြံထဲမှ နှင်းဆီတစ်ပွင့်၊ နှင်းပန်းတစ်ခိုင်သော်မှ အလ ကား ကြွေကျမသွားစေရ။ ကျောင်းသူများကို ပြန်ရောင်း၍ ပိုလျှင် ရွာ ထဲတွင် ခြံစောင့်ဘအေးက လှည့်၍ ရောင်းရပေသည်။

နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ရွာထဲမှ ဈေးသည်များနှင့်အတူ ဆရာမကြီးတူမမိန့်အေးက ထန်းလျက်ချောင်း၊ ကုလားပဲဆူးပေါက်၊ ဆီးပြား၊ ချိုချဉ်များကို ကျောင်းသားများအား ရောင်းရသည်။ ခြံမှရသည့် ပိုက်ဆံ၊ သရေစာရောင်း၍ ရသော ပိုက်ဆံများနှင့် အိမ်စရိတ်ကာမိအောင် သုံးသည်။ ကျောင်းသားများထဲမှ ကျောင်းလခမှာ ကျောင်းသားအသုံး အဆောင် ပရိဘောဂဝယ်သည်။ အပျက်အစီး ပြင်သည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမကြီးလခမှာ သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် စုငွေဖြစ်လေသည်။

သူတို့ရွာတွင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း မဟုတ်။ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်ပု ဦးစီးသော ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျောင်းတစ် ကျောင်းကလည်း ရွာဦးတွင် ရှိလေသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဓမ္မသီချင်းများကို သီဆိုကြရပြီး ခရစ်စမတ် ချိန်များတွင် ကျောင်းကပွဲလုပ်ကြသည်။ မစ်ရှင်မှ အထောက်အပံ့ရ၍ ကစားကွင်းတွင်လည်း ကြက်တောင်ရှိက်ကစားခြင်း၊ ဘောလုံးကစားခြင်း၊ လုပ်ကြရ၍ ပျော်စရာပင်တည်း။

ဦးဘခံ၏အလယ်တန်းကျောင်းမှာမူ လောကီရေးထက် လော ကုတ္တရာကို ဦးစားပေးလွန်း၍ ကျောင်းသားများအနေနှင့် ပျင်းရိကြသည်။ သို့သော် စာမေးပွဲရောက်လျှင် အောင်ချက်ကောင်းသည်က ဦးဘခံကျောင်း ဖြစ်၍ ကျောင်းပြေးခုန်ကစားပွဲများတွင် ဆုအမြောက်အမြားရသည်က ဒေါ်စိန်ပု၏ ခရစ်ယာန်ကျောင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့ ကွမ်းခြံကုန်းကျောင်း ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူသည့် ပွဲမှာ ဦးဘခံကျောင်းအတွက် ပွဲတော်ကြီးပင်တည်း။ ကျောင်းသူလေးများ ရော ကျောင်းသားလေးများပါ အလွန်ပျော်ကြသည်။ ပျော်လည်းပျော် ကြပေမည်။ သူတို့ကျောင်းအတွက်က ပွဲဆိုသည်မှာ အိပ်မက်ပင် မက်ခဲ့ ကြဖူးသည် မဟုတ်ပါပေ။ မိန်းကလေးများက တက်ခုပ်ယိမ်းအတွက် ယိမ်းတိုက်ရ၊ သီချင်းတိုက်ရ၏။ ယောက်ျားလေးများကလည်း ဘိုးသူတော် ယိမ်းအတွက် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ဧယဉ်ကျူးပို့အတွက်မူ ခုနစ်တန်းမှ အသံကောင်း ရုပ်ချောသူ သူကြီးသမီးနှစ်ဦးကို ရွေးချယ်ထားသည်။ မမြသီနှင့် မမြကြည်သည် ရုပ်လည်းချောအသံလည်းကောင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အလောင်း တော်ကို ပန်းပုခက်တွင် တင်ဆွဲရင်း ဧယဉ်ကျူးသီချင်းပိုဒ်များကို ကရု ဏာရသပေါ်အောင်ဆိုသော်လည်း ကျောင်းသားလေးတွေက မဏ္ဍပ်အပြင် တွင် ဧယဉ်ကျူးသီ ချင်းနှင့်ပင် ကွေးနေအောင် ကကြသည်။

ထိုပွဲတွင် ဆရာကြီး ဦးဘခံသည် ခေါင်းပေါင်းကြီး တလွင့်လွင့် နှင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မမကလည်း ဂျပန်ပုဝါကြီးစုံ ချ၍ ဗာင့်တယ်လှသည်။ အိတွံနေသော နားရွက်တွင် စိန်နားကပ်ကြီးမှာ တဖြတ်ဖြတ် တောက်ပနေ၍ ပုံပုံယုံယုံထုံးထားသော ဆံထုံးမိုမိုမှာလည်း စိုက်ထိုးထားသော စိန်ဆံထိုးကြီးနှင့် ဝင်းပလှသည်။ ဖြူဖွေးသော နဖူး ပေါ်တွင် မဟာနဖူးကျပ်သည် ကျက်သရေရှိလှ၏။ စကားပြောရာတွင် နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် သိမ်မွေ့၍ ကျောင်းသားမိဘများက ချစ်ကြသော်လည်း ကျောင်းသူများကမူ ဆရာမကြီးကို မြင်ပြင်းကတ်ကြသည်။

“ညက တို့ကျောင်းသူတွေ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ဟီးတိုက်နေကြတာပဲ။ ကြက်တည်ကလာတဲ့ ကျောင်းသူတွေ မဏ္ဍပ်သွားကြည့်စမ်း။ ဘယ်

လောက်လှနေရလေလို့...”

ဆရာမကြီးက မနက်ကျောင်းတက်ချိန် ကျောင်းသူကြီးများစုမီ လျှင် ခေါ်ကြိမ်းတတ်၏။ ကျောင်းသူကြီးတွေမှာ ဆရာမကြီး သူ့အခန်း သူပြန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပွစိပွစိ အတင်းပြောကြတော့သည်။

ဆရာမကြီးသည် ရှေးမူလတန်း၊ ဆရာဖြစ်အောင်လာသူဖြစ်၍ ကကြီးခွေးတန်းကို သင်ပြသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောင်းသူကြီးတွေ ကိစ္စမှာမူ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမတတ်သူဖြစ်၏။ နှစ်တန်းသုံးတန်းပြ ဆရာမ များမှာလည်း ပဒုမ္မာလက်ဖွားကြီးများနှင့် ဘီးဆံထုံးကြီးများ အိနေအောင် ထုံးထားသော အပျိုကြီးဆရာမများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျန်ဆရာများမှာ ယောက်ျားဆရာများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျောင်းသားများကလည်း မကျေနပ်ကြ။ သူတို့ကံမှရသော လခကို ဆရာမကြီးက စိန်ကိုသာစုသည်။ သူတို့အတွက် ဘောလုံးကွင်းလေးမှ လုပ်ပေးဖော်မရဟူ၍ အပြစ်တင်လေသည်။ ရွာလမ်းဘေးတွင် ကျီးသား ရိုက်ရသည်။ ကျောင်းနှင့် အတော်လှမ်းသော ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲတွင် ထွေခင်းရသည်။ ကျောင်းခေါင်းလောင်းသံကြားမှ အပြေးအလွှား အမော တကော ပြေးလာကြသည်ကိုလည်း မကျေနပ်ပေ။ သို့သော် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လိုလို ခုနစ်တန်းအစိုးရစစ်တွင် ဦးဘဇံအလယ်တန်းကျောင်းမှ တန်းလုံး ကျွတ်လိုလိုအောင်၍ ကျောင်းသားမိဘများမှာ အားလုံးကျေနပ်ကြပေသည်။

ကျောင်းသူများ အုပ်စုက ပို၍မကျေနပ်သည်က ဆရာမကြီးသည် သူမကစီကျအောင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေသော မစိန်မှန်လို ကျောင်းသူ မျိုးဆိုလျှင် လူရှေ့တွင် တဖွဖွနာမည်ဖော် ထုတ်၍ ချီးကျူးတတ်၏။ အထူးသဖြင့် အဆောအကစားတွင် နံပါတ်တစ်စွဲသည် မိပုမိစုတို့ ရှေ့ ရောက်လျှင်မူ ‘စိန်မှန်ကိုကြည့်ကြစမ်း၊ နင်တို့နဲ့များ မကွာဘူးလား။’ နင်

တို့ရပ်များ ချေးဒီးဒီးကျလို့ အကျိတွေလည်း ဖွတ်ဖွတ်ကြေ၊ ဖုတ်အလိမ်း လိမ်းနဲ့...”ဟူ၍ နှိုင်းယှဉ်ကာ ခဏခဏပြောတတ်သည်။

အမှန်တော့ မစိန်မှန်သည် တခြားကျောင်းသူများလို ဆော့ကစားနိုင် အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူမဟုတ်သည်ကို နောက်မှ သိရသည်။ သူ့ခမာ မနက်ပတ်လာသော ပဒုမ္မာအကျိသည် ညနေကျောင်းဆင်းချိန်အထိ ခေါက် ရိုးမပျက်အောင်ကိုနေသော ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တစ်ခေတ်ပြောင်းပြီးနောက် ကျောင်း၏ကံကြမ္မာလည်း တစ် မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ များသောအားဖြင့် ဦးဘဇံကျောင်းမှ ခုနစ်တန်းအောင်သူများသည် မြောင်းမြအထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်း ရွှေ့နေကြသည်။

ငွေကြေး မတတ်နိုင်သူတို့သာ ရွာမှာ ပညာဆက်မသင်ဘဲ ကျန် ရစ်ကြလေသည်။ ဦးဘဇံကျောင်းမှာ လူတော်များများထွက်သော ကျောင်း ဟုဆိုလျှင် မမှားပေ။ သူ့ကျောင်းမှ အခြေခံပညာရပ်များ သင်ကြားလာ သော ကျောင်းသားအတော်များများသည် ကုန်သည်ပိုင်းသို့လည်း ရောက် လာကြ၏။ နယ်ဘက်စစ်ဘက်များတွင်လည်း ဝင်ရောက်အမှုထမ်းကြ သည်။ အနုပညာသည်များအဖြစ်လည်း တွေ့ရှိရသည်။ တချို့ကျတော့ လည်း...သမရိုးကျ မိဘလယ်ယာများကိုပင် ရဟတ်သလောက် ခိုက်ပျိုး စားကြသည်။

ကျောက်ဆစ်ထုဆရာ ကိုဘညွန့်ကမူ ကျောက်ဖြူများကို ပန်းပု ထုရင်းမှ ရန်ကုန်တွင် နာမည်ကျော်ကြားလာသူ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ဦးဘဇံကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ ဘိုးသူတော်ယိမ်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသူတည်း။ သူသည် အနောက်တိုင်း ပန်းပုပညာများကိုလည်း သွားရောက်ပေးလာ

ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘညွန့်သည် သစ်သားထက် ကျောက်ဖြူများကို ထုရာ၌ ပို၍ လက်မြောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာသစ်ကြီး အလယ်တန်းကျောင်းတွင် နေခဲ့ရသောအချိန်ကို ပြန်၍ အောက်မေ့သည်။ ကွမ်းခြံကုန်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူသည့် ပွဲအကြောင်းတွေးမိလျှင် တစ်ယောက်တည်းပင် ရယ် မိပြီးမိ၏။ ကျောင်းကိုလည်း လွမ်းသည်။ ရွာကိုလည်း အောက်မေ့သည်။ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးနှင့် ပြောင်းရွှေ့သွားသော သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း ပြန်လည်၍ ဆုံချင်သည်။

သို့သော်...အတိတ်ဆိုသည်မှာ အသည်းတွင် ရေးထားသော ပန်းချီကားချပ်သာတည်း။ တွေးခေါ်တတ်သူမှ ပြန်လည်၍ ရှုမြင်တတ် ၏။ ဖော်ထုတ်တတ်၏။ မေ့တတ်သူတို့၏ နှလုံးသားတွင်မူ တစ်ခါက ရေးခြယ်ခဲ့သော စုတ်ချက်ရာများသည် ရှိပင်ရှိခဲ့သော်လည်း ပြန်လည်၍ ပေါ်မလာတတ်ပေ။

ကိုဘညွန့်ကမူ သူ့အနှစ်သက်ဆုံး ကျောက်ဆစ်ရုပ် တစ်ခုထုလုပ် ရန် ရွာသစ်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာမှာ နားနားနေနေ နေရင်း ငယ် သူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့ကာ ကျောက်ဆစ်ထုမည်ဟုလည်း ရည်စူးလာခဲ့ သည်။

သူ့ကြီးဒေါ် ဒွေးလေးရွှေက သူ့ကို လက်ခံပြုစုသည်။ သူသည် ရောက်သည့်ညနေပင် ရွာလည်ပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူတွေ့လိုသော ဦးဘဇံကျောင်းကြီးသည် မရှိတော့ပေ။ သူသည် ရင်ထဲမှာ ဟာသွား၏။ မဒေါင်းစိန်တို့ မမြသီတို့ ပြေးလွှားဆော့ခဲ့သော မာလကာပင်များလည်း မရှိကြ။ ထိုသစ်ပင်များ နေရာတွင် စပယ်ချုံများကိုသာ တွေ့ရသည်။

“အလို...မောင်ဘညွန့်ပါလား”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကွမ်းခြံကုန်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူစဉ် က တက်ခတ်သီချင်းများ စပ်ပေးသောဦးကျီးညိုနှင့် သွား၍ ဆုံတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...ကျွန်တော် မောင်ဘညွန့်ပါ...၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းကြီး”

သူသည် တကယ်ပင် ထစ်အထစ်အ ဖြစ်နေရှာသည်။ ရင်ထဲ မှာလည်း ကျောင်းကြီးအစား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်အိုကြီး ကို မြင်ရသည်မှာ တုန်လှုပ်လှသည်။ ပြီးတော့ လွမ်းဆွတ်လာသလို ငိုချင်သလို ဖြစ်လာမိသည်။

“အေးလေ...မင်းတို့ကျောင်းကြီးဟာ ဆရာမကြီး ဒေါ်မမ ကွယ် လွန်ကတည်းက ဘယ်မှာ ပြန်နာလန်ထူလို့လဲ”

“ဘာဗျ...၊ ဆရာမကြီးလည်း မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိတော့ဘူး မောင်”

ဤကျောင်းကြီးကို အုပ်ချုပ်သူ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဦးဘဇံ သာတည်း။ သို့သော် ဒေါ်မမဆုံးကတည်းက ဤကျောင်းမှာ ပြန်လည် မထူထောင်နိုင်ဆိုတော့ ဆန်းကြယ်လှ၏။

“ဒီလိုပေါ့ မောင်ရင်ရာ...၊ သူ့အသက်ရှိနေတုန်းက ကျုပ်တို့လည်း သူ့တန်ဖိုး မတွက်မိပါဘူး။ ကျုပ်သမီးတွေဖြင့်... ကွယ်ရာရောက်ရင် ဆရာမကြီးအတင်းပဲ ပြောနေကြလို့ ကျုပ်ငေါက်ရသေးတယ်။ သိပ်ပြီး ကုတ်ကပ်တယ်၊ ကပ်စေးနဲ့တယ်၊ စည်းကမ်းကြီးတယ်နဲ့၊ အင်း... ခု သူသေတော့ ဦးဘဇံနောက်မိန်းမယူသလေ၊ မိန်းမက ဆရာမကြီးလို ဦးထမ်းပဲ့ထမ်းရအောင် စာပေလည်းမတတ်၊ ကျောင်းကြီးတိုက်ကဖို့ ပြု ပြင်ဖို့ နေနေသာသာ ဆရာမကြီးလက်ထက်က လွန်ခဲ့တဲ့ စိန်တွေလေ တွေလည်း ဖဲချပ်စံတာနဲ့ ကုန်ပါလေရောမောင်”

ကိုဘညွန့်မှာ ကြားရသောစကား မယုံကြည်နိုင်ပေ။

“မဟုတ်နိုင်တာများ၊ ဆရာကြီးဟာ လောကကြောင်း၊ ဓမ္မကြောင်းနဲ့ ဟောပြောပြီး ‘မ’တရားသား အုပ်ထိန်းလာတာ၊ အစိုးရပိုင်းမှာ ကြည့်ကြည့်၊ စစ်ဖက်မှာရော ကုန်သည်ဘက်မှာရော သူတပည့်တွေထဲက ဟောဟောရမ်းရမ်း နည်းပါတယ်။ ဒါလောက်ထိန်းသိမ်းလာနိုင်တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကို မထိန်းနိုင်ဘူးရယ်လို့”

ကိုဘညွန့်က မကျေမနပ်နှင့် ပြော၏။ ဦးကျီးညိုကမူ ရယ်ပင်ရယ်လိုက်သေး၏။

“ဒါပေါ့... မိန်းမ၏အလိုနိုင်ငံသို့ မလွန်ဆန်နိုင်၍ လိုက်လျောရလေသတည်း... ဆိုတာမောင်ရင်လည်း မြန်မာကျောင်းသားပဲ၊ ဒီစကားလုံးတွေ နိပါတ်တော်တွေထဲပါတာ ရွတ်မိဖတ်မိမှာပေါ့၊ စင်စစ်မတော့ဦးဘဝကို ဒေါ်မမက အုပ်ထိန်းနေတာမောင်ရေ၊ ဦးဘဝမှာ ထွက်နေတဲ့ အရောင်အလင်းတွေ ဒီကျောင်းရဲ့ ကျက်သရေတွေဆိုတာ ဦးဘဝနောက်က ရှိနေတဲ့ ဒေါ်မမရဲ့ အရောင်အရှိန်တွေပေါ့... မောင်။ အင်း... ခုတော့ ကျောင်းကြီးလည်းပျက်၊ ရွာမှာလည်း ကိုယ့်ဘာသာတရားနဲ့ ကိုယ့်ရိုးရာထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် မြန်မာဆန်ဆန် ကျောင်းရယ်လို့ မရှိလေတော့ သီတင်းနေတွေကျရင် ကွမ်းခြံကုန်းကျောင်းကို ကိုယ့်သားသမီးတွေ လွှတ်ပြီး မင်္ဂလာသုတ်၊ ပုရိတ်ကြီး၊ ရတနာရွှေချိုင့်၊ နမက္ကာရတို့ သင်ခိုင်းရတယ်။ သွားဦးမယ်”

“နို့ ဆရာကြီးကောခင်ဗျာ”

“မြောင်းမြ ပြောင်းသွားတယ်ကွယ်၊ ဟိုမှာ သူ့နောက်ခန်းလည်း ကွယ်လွန်တယ် ဆိုလားပဲ၊ သူလည်း ရွာကို ပြန်မလာတော့ဘူး...”

ဦးကျီးညိုက လမ်းကို ဆက်၍ လျှောက်ရန် ရွာတောင်ဘက်သို့

ဦးတည်လိုက်တော့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်၍ နေမိ၏။

ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းတို့မှ ကိုဇံ... ကိုဇံနှင့် ဆရာကြီးအား ဆရာမကြီးက ခေါ်သံကိုပင် ကြားယောင်သလိုလို။ ဆရာကြီးက ပန်းရောင်ပဝါခေါင်း ပေါင်း၍ ဆရာမကြီးက ဂျပန်ပဝါချကာ ပွဲလယ်တင့်ကြပုံ တစ်ခေတ်ကို သူပြန်၍ မြင်မိသည်။ သူသည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ၏ ကျောက်ဆစ်ထု ကိရိယာတန်ဆာပလာကို ယူကာ ရွာအနောက် သုဿန်မြေသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆရာမကြီး၏ ဖြူဖွေးသော ဂူကို အလွယ်တကူပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏။ သူသည် ကျောက်ဂူဘေးတွင် သူ့အလုပ်ကို စ၍လုပ်သည်။ သူ၏ ဆောက်သံမှာ ကျောက်သားကို ထိလိုက်တိုင်း တိတ်ဆိတ်သော ဤမြေပတ်ဝန်းကျင်ကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေပေသည်။

နောက်တစ်ပတ် သုဿန်ကျောင်းဆရာတော်က ကျောင်းသားလေးများအား ဂူများမြေပုံများအကြားရှိ မြက်ပင်ပေါင်းပင်များကို သုတ်သင်ခိုင်းလေသည်။ ကျောင်းသားလေးများသည် ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်မမ၏ ဂူဘေးတွင် စာတမ်းသစ်တစ်ခုကို တွေ့ကြ၍ စာလုံးပေါင်းဖတ်ကြ၏။ စာတမ်းမှာမူ...

“သဘောသက်ဝင်ကာလေတည့်မှ ... နမောရုပ်ကြင်နာ...” ဟူသော စာတမ်းပင်တည်း။ ။

(ကျေးဇူးရှင် ဆရာမကြီးသို့)

ဥပကာ

စာရေးဆရာကိုဖိုးထိန်တွင် အိမ်ပိုင် ရှိ၏။ ကားရှိ၏။ လှပသော ခြံဝန်းလေးရှိ၏။ ထို့ထက် သိမ်မွေ့သော ဇနီးကောင်း ရှိ၏။

မြန်မာစာရေးဆရာတို့တွင် မရှိသော အရာဟူသမျှ ကိုဖိုးထိန်တွင် အကုန်ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုစကားကို ရှင်းလင်းဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာစာရေးဆရာတို့တွင် ထိုအရာများအားလုံး တစ်ပြိုင်နက် ပြည့်စုံဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းသောကြောင့်တည်း။ ထို့ပြင် စစ်မဖြစ်ခင်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဖြစ်ခါမှ ငွေသုံးလေးဆယ်ရသော ခေတ်နှင့်စာလျှင် ယခုခေတ်သည် စာရေးဆရာ ခေတ်ကောင်းလာသည်ဟုဆိုလျှင် မမှားပေ။ ပရိသတ် လက်ခံလာလျှင် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို တစ်ရာငါးဆယ်ရ၍ ဝတ္ထုရှည်က သုံးရာရသည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုစွန့်လျှင် ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အသီးသီး သတ်မှတ်ယူ၍ စာအုပ်ကုန်သလောက် စာရေးဆရာတွင် အကျိုးရှိပေသည်။

သို့သော် ‘ပရိသတ်လက်ခံလာလျှင်’ ဝတ္ထုစွန့်လျှင်’ ဆိုသော စကား

ဥပကာ

၁၆၇

လုံးများကား စာရွက်ပေါ် ရေးချပြု၍ လွယ်သလောက် မည်မျှ ကြိုးပမ်း ရသည်ကိုမူ စာရေးဆရာတိုင်းလိုလို သိ၏။

ဆိုကြပါစို့- ပရိသတ် လက်ခံလာသော စာရေးဆရာရေးသော ဝတ္ထုများတိုင်းလိုလို ရုပ်ရှင်သမားများက ဝယ်ယူခြင်းခံရသော စာရေး ဆရာများမှာပင် အိမ်ပိုင်တစ်ခု၊ ခြံတစ်ခု၊ ကားတစ်စီးဆိုသည်မှာ ရှိပါ သလားဟု မေးလျှင် မရှိပါဟု ဖြေဆိုရပေမည်။

တစ်ခါတစ်ရံဆိတ်ငြိမ်ရာတွင် စာရေးလိုသော်လည်း နေရသော ရပ်ကွက်ကမငြိမ်ဆိမ်၊ အိမ်က သာသာယာယာမရှိသောကြောင့် ကျောင်း ကြိုကျောင်းကြား ရှာကြံ၍ရေးရသော စာရေးဆရာလည်း ရှိ၏။

ကိုယ့်အပေါ်တွင် နားမလည်သော ဇနီးသည်ကို ယူမိသော စာ ရေးဆရာဆိုလျှင်တော့ ငါးပါးမှောက်တော့သည်။

“စာရေးဆရာကိုကြာပန်းတို့များ ရေးလိုက်တာ နှစ်လ တစ်အုပ် လောက်ပဲ။ ရှင့်မှာကလေးတစ်ပုံနဲ့ နောင်ရေးကိုကြည့်ပါဦး။ စရံလာပေး လည်း ယူရမလားလို့ ကျွန်မကို ကြိမ်းသေး...”

ခက်ကပြီ၊ ဇနီးသည်က စာရေးသည်ဆိုသည်မှာ သံပုံးလုပ်သလို တစ်နာရီဆယ်လုံး ထွက်သော် ရှစ်နာရီတွင် အလုံးရှစ်ဆယ်ထွက်ရမည်ဟု တွက်ထားသော မိန်းမနှင့် တွေ့လျှင်တော့ မဟာဒုက္ခတွင်းဆုံးကျဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်က...

‘စာရေးဆရာ ကိုဖိုးစိန်ဟာ အစိုးရ အကြိုက်အညီရေးတော့ လခ လည်းကောင်းသေး။ ဖတ်ခန့်ဆို လိုချင်တဲ့ ရာထူးလည်းရ၊ ရှင်မှာသာ ခုထိ ကြမ်းခနစ်ချောင်းနဲ့ ‘နေရတာ’ ရာထူးမက်သော မိန်းမနှင့် တွေ့ လျှင်လည်း သေချင်စရာပင် ကောင်းတော့သည်။

‘စာပေစိတ်နဲ့ တကယ့်ကို စာရေးလာပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို ရာထူးနဲ့ မြှားတာမပြောနဲ့ အသက်ကိုခြိမ်းခြောက်တောင် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်ဘူးကွ၊ ကလောင်ကိုဖက်ပြီး အသေခံမှာ’ ထိုကဲ့သို့ လင်သည်က ပြန်အော်လျှင် ယခင်ကမှ မသာယာသောအိမ်မှာ လင်မယားရန်ဖြစ်သံနှင့် ပို၍ မုန်တိုင်းထန်ဖို့ ရှိတော့သည်။

စင်စစ်တော့ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ချမ်းသာစကောင်းသော သူမဟုတ်ဟုပင် ဆိုရမည်လော။ မိမိတွင် ကားရှိပါလည်း ခဏခဏဆိုသလို ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်ပေးရသည်။ မိမိနှင့် မြေပေါ်တွင် အတူလျှောက်နေသူတို့သည် ဘာစကားကို ဆိုကြပါသနည်း။ စိတ်နှလုံးမှ ချမ်းမြေ့ပါ၏လော။ ဘယ်လိုပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြပါသနည်း ဆိုသည်ကို သိရှိဦးမှ ဖြစ်မည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ဝန်း သာယာပေမယ့် ခေတ္တစွန့်လွှတ်၍ ဇနပုဒ်သို့လည်း ထွက်ရ၏။ ရွံ့ပုပ်နဲ့လှိုင်သော ရပ်ကွက်အကြိုအကြားကိုလည်း သွားရသည်။

အန္တရာယ်များကြားကပင် ကိုယ့်ပရိသတ်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်သင့်သည်ကို လိုက်ရသည်။

ကိုယ့်ပရိသတ်က တစ်ခါတစ်ရံ လက်မခံသော်မှ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို အရံစွန့်၍ တင်ပြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အားငယ်နေသော သတ္တဝါလေးတစ်ဦးတည်းအတွက် ကိုပင် ဖြစ်ဖြစ် သတ္တိရှိဖို့၊ အားတင်းရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကိုယ်ကပင် အားမွေးပေးရသည်။ သူတို့နှင့်ထပ်တူ ဝေဒနာခံလိုက်ရသည်အခါလည်း ရှိသည်။

ပြဿနာတစ်ခုကို တွေ့ရလျှင် အဖက်ဖက်က အမြင်ကျယ်ကျယ်နှင့် လေ့လာနိုင်ဖို့ စာကလည်း အများကြီး ဖတ်ရသေးသည်။

ဥပမာ-မြန်မာပြည် နယ်ချဲ့လက်အောက် ကျရခြင်းသည် မင်းတုန်းမင်းကြီး ပုတီးစိပ်နေလို့ ဟူသော အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသည့် အယူအဆမျိုး ထောက်မီလျှင် စာရေးဆရာအဖို့ မသက်သာ။ ထိုအချိန်က ဥရောပ၏ စက်မှုတော်လှန်ရေးများ၊ ကုန်ချောအတွက် ဈေးကွက်ရှာပုံတော်များ၊ ကိုလိုနီစနစ်ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ ကုန်ကြမ်းရှာပုံ၊ ထိုစဉ်က ဥရောပ၏ စစ်ဆင်ရေး၊ အရှေ့တောင်အာရှတိုက် တစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေ၊ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး...

အမလေး ဖတ်ရလေ့လာရသည့် စာအုပ်တွေကလည်း မနည်း။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စာရေးဆရာဖြစ်သောအခါ တခြားကုန်သည်၊ ဘီစီအက် ရာထူးရှင်များကဲ့သို့ လူအခြေအနေပါ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ချမ်းသာ ဖိမ်ကျလာရမည်ဟု တွက်လျှင် တွက်သူအမှားတည်း။

အေးချမ်းစွာ စာရေးနိုင်ဖို့၊ ချမ်းငြိမ်းသော စာရေးချိန်တစ်ချိန် လိုသည်ကလွဲ၍ ကျန်အဖြစ်ကတော့ သုခရော၊ ဒုက္ခရော များများတွေ့လေလေ စာရေးဆရာအတွက် ဆိုကြပါစို့၊ လိုအပ်သော ‘ကိရိယာ’ ပစ္စည်း စုံသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့သော် ‘ပြဿနာတိုင်းလိုလိုတွင် ခြွင်းချက်ရှိသည်’ ဆိုသော စကားအတိုင်းပင် စာရေးဆရာတိုင်း လိုလိုတွင် မပြေလည်သော ကိစ္စဟူသမျှ စာရေးဆရာ ကိုဖိုးထိန်တွင်တော့ ပြေလည်သည် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကိုဖိုးထိန်အား ကံတရားသည် ချွင်းချက်ချန်၍ ထားပေသည်။

‘ခင်ရေ...မောင် ဟောဘီစာအုပ်လေး ဖတ်ချင်တယ်။’ လမ်းလျှောက်က ပြန်လာရင် ဖတ်ရအောင် စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ရှာထားလိုက်ပါ’ ဟု သူကမှားသွားလျှင် ခင်သည် သူတို့အိမ်၏ ခေါင်းရင်ဘက်ရှိ စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ကိုဖိုးထိန်လိုအပ်သော စာအုပ်ကို ရှာထားရ၏။

“ဆယ့်ရှစ်ရာစုမှာ အမေရိက အခြေအနေနဲ့ ဥရောပအခြေအနေ ကို မောင် လေ့လာချင်တယ်။ မောင်ဝတ္ထုရေးတုန်း ခင် ဖတ်ထားပါဦးကွယ်။ မောင်တို့ဆွေးနွေးရအောင်”

ခင်သည် သူလိုလားသော အချက်အလက်များကို စက္ကူနားရွက် စလေးများ တွယ်အပ်လေးများနှင့် တပ်ခါ အဆင်သင့် လုပ်ထား၏။ ခင် ကိုယ်တိုင်က ဖတ်ထားရသေး၏။

“ချောင် (Chun) ခေတ်မှာ တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်ခုလုံးလိုလို အတွေးအခေါ် အယူအဆအမျိုးမျိုးတွေ ပေါ်လာတယ်။ သူတို့နဲ့ တစ်ခေတ်တည်း အိန္ဒိယ၊ ဂျပန်၊ အရှေ့တောင်အာရှနဲ့ ဥရောပ အရှေ့ပိုင်းမှာ အဲဒီတုန်းက လူတွေဘယ်လို ယူဆသလဲ၊ ဘယ်လိုနေလဲ လေ့လာရအောင် ခင် စာအုပ်တွေ ရှာထားပါဦး”

“ခင်ရေ...တစ်လစာလောက်တော့ မောင်အတွက် ထည့်ပေးလိုက်ဟေ့၊ မိတ္တီလာ ဝမ်းတွင်းဘက်သွားပြီး စာရေးလိုက်ဦးမယ်...”

ခင်က အားလုံးစီစဉ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပြည်တွင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မငြိမ်းချမ်းသော ကာလကို သရုပ်ဖော်ပါလျှင်လည်း ကိုဖိုးထိန် ဝတ္ထုက စေ့စပ်သည်။ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ပေါ်သည်။ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်နှင့် ကလေးနှင့် မိန်းမသားတို့ မဆီမဆိုင် စတေးခံရပုံမှာ ပုံပေါ်လွန်းလှ၏။

အခြေအနေ ဒါလောက်ပေးပါရက်နှင့် ကိုဖိုးထိန်စာပေက တက်မလာလျှင်လည်း လဲသေဖို့ပင် ကောင်းတော့သည်။

“ခင် နားလည်ဖို့က စာရေးဆရာဆိုတာ လွတ်လပ်ရတယ်ကွယ်။ အနှောင်အဖွဲ့က ကင်းမှလည်း သူရေးတဲ့စာဟာ ပြောင်မြောက်တယ်။ တစ်ဖွဲ့တစ်ပါတီ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်မပြောနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်တောင်ကိုယ်

ခွာကြည့်နိုင်လေ ကောင်းပေပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်ကို သူတို့ကမ်းလှမ်းလာတဲ့ ရာထူးလည်း မောင်လက်မခံချင်ဘူး ခင်ရယ်၊ မောင်တို့ ဖြစ်သလို နေ၊ စားသွားကြတာပေါ့”

ခင်ကို ထိုသို့မျောင်းဖျပြောပြလျှင် ခင်ကလည်း သဘောပေါက်နားလည်လွယ်သည်။

ကဲ-စာရေးဆရာ ကိုဖိုးထိန်သည် မည်မျှကောင်းပါသနည်း။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ယခု ဆံပင်တွေဖြူလှသည့်အဖြစ်ရောက်သည့်အခါပင် သူ့စာပေကို သူ့ပရိသတ်က လေးစားနေတုန်း ဖြစ်၏။ သောင်းကျော်စာရေးဆရာ အမြောက်အမြားကို သူတည်ငြိမ်စွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့၏။ သောင်းကျော်တချို့မှာ တရှိန်ထိုးတက်ခဲ့ပါသော်လည်း လေးငါးအုပ်ပြီးလျှင် အရက်၊ ရာထူး၊ မိန်းမ၊ သို့မဟုတ် ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် လိမ့်ကျရရှာသည်။ ကိုဖိုးထိန်မူ မှန်မှန်သွားလျက်သာတည်း။

ကိုဖိုးထိန်တွင် ကံတရားကလည်း ကူညီသည်ဟု ဆိုရမည်။ ခင်မိဘများက ခင်ကို အိမ်နှင့်ခြံဝင်း အမွေပေးခဲ့သည်။ ကိုဖိုးထိန်မိဘများက ကားတစ်စီးနှင့် ခင်အတွက် လက်ဝတ်လက်စား တစ်ဆင့်စာ လက်ထပ်စဉ်ကတည်းက ပေးလိုက်သည့်နောက် ကိုဖိုးထိန်အတွက် ပူစရာမလိုပေ။

သွတ်ထွက်မသွားတတ်သော ကိုဖိုးထိန်၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းအတွက် ချီးကျူးလိုပါလျှင် ချီးကျူးဖို့သင့်၏။ ကျန်သည့်အခြေအနေများကိုတော့ ဘဝက အကျိုးပေး ကောင်းသောကြောင့်သာ သူသည် မှန်တိုင်း ထန်သောစာရေးဆရာဘဝကို တည်ငြိမ်စွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်အယူအဆ ကိုယ်အမြင်ကို နှောင်ကြီးမိစွာ တင်ပြနိုင်ဖို့ နိုင်ငံခြားသံရုံးများနှင့် အများအပြား ဆက်ဆံလာသော ခုခေတ်မှာ သာဓကမလွယ်

ကူသေးပေ။

မိမိတို့၌ မည်မျှအန္တရာယ်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်ကို စာရေးဆရာတိုင်းလိုလို သိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လက်ဝဲလက်ကျာအင်အားများ၊ ကမ္ဘာတွင်ပြိုင်နေသလို နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုရှိ စာရေးဆရာများအားလည်း ထိုအရှိန်က ဟပ်ကာ ငွေထုပ်ပစ်ပေး၍ ဝယ်ချင်သောခေတ်တွင် ကိုယ့်သမားမိကို ကိုယ်ထိန်းလိုသော စာရေးဆရာတိုင်းလိုလို နိုင်ငံရေးသမားများထက်ပင် ဆင်ခြင်ရသည်။ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်ထဲတွင် မဟုတ် နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုရှိ စာရေးဆရာများအတွက် သတိထားနေရသည်။

တလောက စာရေးဆရာ ကိုဖိုးထိန်သည် အာရှ၊ အာဖရိကစာရေးဆရာ ညီလာခံသို့ တက်လာခဲ့၏။

သူ့မျက်စိထဲတွင် ထိုညီလာခံသည် ကျားငစဉ်းလဲ ဖြစ်သောအနောက်လက်ျာနယ်ချဲ့သမားတို့ ခံတွင်းမှ လွတ်မြောက်စ အာရှ အာဖရိကတိုင်းငယ် ပြည်ငယ်လေးများအား လက်ဝဲနိုင်ငံကြီးများဖြစ်သော ဝံပုလွေကြီးများ၏ ပါးစပ်သို့ တွန်းပို့သောပွဲဟု သူမြင်လာ၏။ သူ့အမြင်ကို ရဲဝံ့စွာ သူတိုင်းပြည်ကို တင်ပြခဲ့သည်။ မှန်မည်မမှန်မည်ကို မျက်မြင်အခြေအနေများက သက်သေခံပေတော့မည်။

အကယ်၍သာ ကိုဖိုးထိန်သည် ဝံပုလွေများတပ်ပေးသော မျက်မှန်ကြီးများ တပ်ပေးပါအံ့၊ ထိုအဖြစ်ကို ထိုးထွင်း၍ မြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျားငစဉ်းလဲကိုရော၊ ဝံပုလွေကြီးများကိုရော မယုံကြည်နိုင်သော ကိုဖိုးထိန်သည် ကိုလိုနီဘဝမှ လွတ်မြောက်စနိုင်ငံလေးများ၏ ငြိမ်းချမ်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ရေး၊ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သောကပွားကာ အိပ်မပျော်တတ်ပေ။

သူ့အဖြစ်များကို အမြဲတစေ မြင်နေသူမှာ ဦးဝိမလဖြစ်၏။

ဦးဝိမလ၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာမှာ ကိုဖိုးထိန် ဖြစ်သည်။

ဦးဝိမလသည် ဆွမ်းစား ကြွစဉ်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို အလှူခံလိုသည်အတွက် ကိုဖိုးထိန်နှင့်တွေ့စဉ်လည်းကောင်း၊ ကိုဖိုးထိန် တရားဆွေးနွေးရန် လာစဉ်လည်းကောင်း၊ ကိုဖိုးထိန်ကို ကြည့်၍ ဦးဝိမလက စိတ်ချမ်းမြေ့၏။ ကိုဖိုးထိန်ဇနီး ခင်ကလည်း ကွယ်ရာတွင် ထသတ်မသတ်တော့မသိ၊ သူ့ရှေ့တွင်မူ သာမန်မိန်းမတို့ထက် ကိုဖိုးထိန်ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဖိုးထိန်အိမ်ကို သွားရပါလျှင်လည်း ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလသည် စိတ်ချမ်းမြေ့၏။

စာတစ်အုပ်ရေးပြီးတိုင်းလိုလို ဦးဝိမလကျောင်းသို့ ကိုဖိုးထိန်ရောက်လာကာ အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ကာ ဝိပဿနာတရားလည်း ထိုင်၏။

ရဟန်းဘဝ၏ ချမ်းမြေ့ခြင်းကိုလည်း တသသနှင့် တောင့်တောင့် တတပြောတတ်၏။

ဦးဝိမလ မျက်စိထဲတွင် အလွန်ချမ်းမြေ့သော ကိုဖိုးထိန်ဘဝကို တွေ့ပါလျက်နှင့် ကိုဖိုးထိန်သည် ဘာကိုငြီးငွေ့၍ ရဟန်းဘဝကို တောင့်တပါသနည်း။ ဦးဝိမလသည် ဝိပဿနာတရားကို ပြုနိုင်သော်လည်း သူသည်လည်း ပုထုဇဉ်ရဟန်းသာတည်း။ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာလောက်သာ ပယ်နိုင်သေးသည်။ တဏှာမကင်းသေးသောကြောင့် အနာဂါ မိမိကို ဆိုက်သူ မဟုတ်သေး။

“ဒကာကြီး စာတစ်အုပ်ရေးပြီးတိုင်းလိုလို ကျောင်းရောက်ရောက် လာတယ် ဒကာကြီးက လူ့အဖြစ်ကို ငြီးငွေ့ပြီလား။”

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုဖိုးထိန်ကို မေးတတ်၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ဘုရား၊ ထာဝရငြိုးငွေ့တယ်လို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူး၊ တပည့်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဆိုတာ စိတ်အလုပ် ဦးနှောက်အလုပ် ရှုပ်တဲ့သူတွေပဲ။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကူးအထင် အမြင်အယူအဆတွေကို သွန်ချရေးပြီးတဲ့အခါ တပည့်တော်တို့လည်း ခန္ဓာကိုယ်ပါ ပုံကျသွားတာပဲ။ အချို့ကလည်း စာရေးဆရာတွေကို အရက်သောက်တာ အပြစ်တင်ကြ တယ်။ စေတနာကောင်းနဲ့ ဂရုဏာသောပြောကြတဲ့အတွက် တပည့်တော် တို့ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်တို့ စာရေးဆရာ တွေဟာလည်း လောကီသားပဲ၊ ဦးနှောက်တို့ နှလုံးသားတို့ဟာ အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီးကြတိုင်း အနားယူလို့ ပြန်လည်အားဖြည့်ဖို့ အင်္ဂလိပ် လိုတော့ (recreation) ဆိုတာ လိုတယ်ဘုရား။ များသောအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေမှာ ပန်းခြံလှလှလေး ချမ်းမြေ့တဲ့မိသား စုလေးတောင် မရှိဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဦးနှောက်အပန်းဖြေဖို့ အလည်အပတ် ထွက်ဖို့ လုံလုံလောက်လောက် ငွေရေးကြေးရေးက မဖူလုံဘူးဘုရား။ အဲဒါနဲ့ အရက်လေးတစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်သောက်ပြီး ဦးနှောက်ရှင်း ကြရာက မထိန်းနိုင်ကြရာက ခွက်စွဲကြီးတွေ ဖြစ်ကြရတာကလား။ တပည့် တော်အရက်ဆိုင်တွေ ရောက်ဖူးတယ်၊ သောက်ဖူးတယ်ဘုရား။ တပည့် တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေ ဒီလိုနဲ့ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရတာ မနည်းဘူး”

“အင်း...”

ဦးဝိမလသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

“တပည့်တော်တောင် ဒီဝိပဿနာတရား အတွေ့စောလိုမျိုးဘုရား။

တရားထိုင်ရာက ထတဲ့အခါ ဦးနှောက်ဟာ ပိုလိုတောင် ကြည်လင်လာ သေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒကာကြီးဟာက နိဗ္ဗာန်ကိုလိုလို့ ဒီတရားအားထုတ်တာ

မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဦးဝိမလက ထိုမေးခွန်းကို ကောက်၍မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုရှိသေးတယ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားလည်း အားထုတ်ပြီးသားပဲ။

အားထုတ်ပါများတော့ ဒီတရားရဲ့ ချမ်းငြိမ်းပုံကို သိလာပြန်တော့လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ရှေးရှုတဲ့စိတ်ဟာ မပြတ်ဖြစ်လာတာပဲ။ တကယ် အားထုတ်သူ တွေထဲမှာ ဉာဏ်စဉ် နာပြီးကြတာချင်း တူပေမယ့် လောကုတ္တရာမဂ်ကို တကယ်ဆိုက်ပြီးလို့ တစ်ကြိမ်မျက်မှောက်ပြုဖူးရင် ဒီသူဟာ ဒီတရားနဲ့ ဝေးလို့ကို မနေချင်တော့ဘူး။ ခဏခဏပြန်အားထုတ်လာတာပဲ၊ အရှင် ဘုရားတို့ ပိုသိမှာပေါ့။ တကယ်မျက်မှောက်ပြုမိဘူးသူရဲ့မျက်နှာ၊ ကိုယ်ကျင့် တရား၊ ဟန်ပန်တွေဟာမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတော့ခက်သား”

‘ဘယ်လို’ ဦးဝိမလသည် တရားပြသွား ဖြစ်ပေမယ့် စာရေးဆရာ ကိုဖိုးထိန်စကားကို သဘောမပေါက်သေး။

“စာရေးဆရာလောက် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်တာ ဦးပဉ္စင်း မတွေ့ဘူး သေးပါဘူး”

“သမ္မာအာဇီဝတွေ ဘာတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦးဘုရား၊ စာရေး ဆရာဆိုတာက စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကြွယ်ရတယ်။ သုခ ဝေဒနာတွေရော၊ ဒုက္ခဝေဒနာတွေရော ခံစားတတ်ရတယ်ဘုရား။ ဒီတရားက ဒီဦးနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းမှကိုး၊ ပထမ သောတာပတ္တိမဂ်ဆိုက်တာကိုး၊ ဒါတင်မက သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ သောမနဿဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿ ဝေဒနာတွေ ဒီခန္ဓာကိုယ် မှာ...ဖြစ်ပေါ်နေသမျှကို ရှုမှတ်ရတာကလားဘုရား၊ စာအုပ်ရေးပြီးစများ တရားထိုင်လိုက်ရင် ဘာပြောကောင်းမလဲ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ဝတ္ထုဇာတ် လမ်းတွေဟာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ တရားထိုင်သေး ပေါ့

လာလေ။ ရှုမှတ်ဖို့နေနေသာသာ ဆါမနဿ၊ သောမနဿတွေနဲ့ ပတ်ချာလည်နေလိုက်တာ တပည့်တော် တစ်ခါတလေများ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရယ်မိတယ်ဘုရား...”

ဦးဝိမလပါ နားထောင်ရင်း ရယ်တော့၏။

“ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဒကာမ ခင်က တပည့်တော်ကို သေခါနီး စောဆိုက်နေတုန်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ကပ်လိုက်မှဖြင့် တပည့်တော် အပါယ်လားမှာကို သူ့သိပ်စိုးရိမ်တယ်ဘုရား... ဒါကြောင့် တပည့်တော် ဦးနောက်ရှင်းရုံလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ တစ်ခါကြုံခဲ့ဆိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဉာဏ်တစ်ဆင့်ကို ပြန်လည်ပြီး လိုချင်တယ်။ အဲဒီလို ချမ်းငြိမ်းခြင်းမျိုးကိုလည်း ပြန်လည်လိုချင်တယ်ဘုရား။ သေခါနီးရင်လည်း ဝတ္ထုတွေ ဇောမကပ်ဘဲ အမှတ်တရားလေးနဲ့ သေချင်တယ်ဘုရား၊ အပါယ်ကိုကြောက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်တစ်ခါရေးပြီးတိုင်း တရားကျောင်း ပြေးပြေးလာရတာ”

ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလသည် အခန်းကူး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်၏။

*

သီတင်းကျွတ်ပြီးချိန်လောက်တွင် ဆရာတော် ဦးဝိမလသည် ကိုဖိုးထိန်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကိုဖိုးထိန်သည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဝိမလသည် လူဝတ်လဲလာသောကြောင့်တည်း။

‘ကိုယ်တော် ဘယ်လိုဖြစ်လာသတုံး’ နှုတ်ကျိုးနေ၍ ကိုဖိုးထိန်သည် စကားလုံးပြောင်းမရ၊ ခင်ကတော့ ရယ်ချင်လှသည်ဆို၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“အဟဲ...ကျုပ်နာမည် ကိုဝင်းမောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒကာကြီး အေးလေ ယောင်လို့ ကိုဖိုးထိန်”

ဦးဝိမလကိုယ်တိုင်ကလည်း လူဝတ်သာ လဲလာသည်။ ရဟန်းအသုံးအနှုန်းကို ပြင်၍မရ။ သူ့မျက်နှာကလည်း... ပြုံးစပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး ကိုဝင်းမောင်၊ လူထွက်တာကတော့ ဟုတ်ပြီ၊ သင်္ကန်းရဲ့ တာဝန်ကလည်း တကယ်စောင့်ထိန်းတော့ မလွယ်ပေဘူး၊ ကဲ-အပြင်မှာ ဘာလုပ်စားမယ်”

“စာရေးဆရာ လုပ်စားမယ် စိတ်ကူးတယ်။ ဒကာကြီး ကြည့်ရတာ၊ အဲလေ ကိုဖိုးထိန် ကြည့်ရတာ ကျုပ် တယ်အားကျတယ်”

“စာရေးဆရာ လုပ်စားမယ်”

ဘုရား...ဘုရား...ကိုဖိုးထိန်သည် ထိုစကားလုံးအတွက် အတော် အထိတ်အလန့် ဖြစ်သွား၏။ များသောအားဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေ ဝန်ကြီးထွက်များ၊ နိုင်ငံရေးသမား လူထွက်များ၊ ပင်စင်စား စစ်အမှုထမ်းများသည် ‘စာရေးဆရာ လုပ်မလို့...’ဟူ၍ ဦးဝိမလလိုပင် ခပ်လွယ်လွယ် ပြောကြ၏။

“တပည့်တော် ဘာကူရမလဲ”

“အသိမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ စာပြင်ဆရာဖြစ်ဖြစ် အပ်ပေးစမ်းပါ ကိုဖိုးထိန်၊ နေရာတော့ တောင်ဥက္ကလာမှာ အခန်းတစ်ခန်း ရတယ်”

“မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေတော့ ခုတလော လူသစ်လက်မခံလိုကြဘူး၊ ‘နေမင်းရောင်ရှိန်’ဆိုတဲ့ လုံးချင်းထုတ်တဲ့ တိုက်တစ်ခုကတော့ ကျုပ်နဲ့ ခင်တယ်”

ကိုဖိုးထိန်အကူအညီဖြင့် ကိုဝင်းမောင် (ပဉ္စင်းအမည်)ဦးဝိမလသည် အလုပ်ရသွား၏။

တစ်နေ့တွင် စာပြင်ဆရာ မိတ်ဆွေက ယနေ့ သောင်းကျော်မှာနေ

ဆရာနှစ်ဦး မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ လာမည်ဟုဆိုသည်။

“သောင်းကျော်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“စာအုပ်ရေ တစ်သောင်းကျော် ထုတ်ဝေရတာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ဝဲသမားတစ်ယောက်၊ လက်ဝဲသမားတစ်ယောက် ဒီစာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်က သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ ငွေရှင်ဆိုတဲ့စကား သိပ်မပြောဘူး။ ပုလင်းထောင်ချင်လည်း သူ့အခန်းပေးထားတယ်။ လာ ကျုပ်လိုက်ပြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်သွားလျှင် လူသုံးယောက် သောက်နေကြသည်။ ခပ်ညိုညိုမြင့်မြင့်လူမှာ စာရေးဆရာ ကိုညိုဦး၊ ပုပုအသားလတ်လတ်မှာ စာရေးဆရာ ကိုစံမြစ်၍ အသာညိုညို မျက်ခုံးမွေးကောင်းကောင်းမှာ လက်ဝဲကဗျာဆရာ သလ္လာမောင်ဖေငယ်ဟု ဆို၏။

ကိုညိုဦးနှင့် ကိုစံသည် ဘာဖြစ်သည်မသိ။ ပုလင်းချင်း ကိုင်၍ စားပွဲမှဖြိုင်တူထကာ ရိုက်လိုက်၏။ လူလူချင်းတော့ မထိကွဲကျသွားသော ပုလင်းမှ အရက်များ စားပွဲပေါ် ဖိတ်စဉ်ကျလာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း သောက်ရင် အေးအေးဆေးဆေးသောက်ဗျာ၊ အရက်တွေ နှမြောစရာ”

ကဗျာဆရာက တည်ငြိမ်စွာ ဆိုသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးသည် ပုလင်းကွဲရာမှ ဖိတ်စဉ်ကျသွားသော အရက်များကို နှမြောတသစွာကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကိုဝင်းမောင်သည် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံရှိ ရင်တုန်သွား၏။ မိတ်ဆွေကို လက်တို့ခေါ်ကာ စာစီခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။

‘လက်ဝဲပြောပြော၊ လက်ဝဲပြောပြော ကဗျာမှာတော့ ကိုဖေငယ်ဟာ သိပ်တော်တာပဲ’ သူ့မိတ်ဆွေက ဆို၏။

“သူ့စာပေကောင်းနေဖို့ အရေးကြီးတာပဲဗျ၊ ပထမဆုံး ကျွန်

အတွေ့အကြုံအဖြစ်နဲ့ အဲဒီမြင်ရတာလေး ရေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကလောင်နာမည် ဘာယူရကောင်းမလဲ”

ကိုဝင်းမောင်က မိတ်ဆွေ၏ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းလိုက်၏။
“ဥပကာလို့ နာမည်တပ်လိုက်”

ကိုဝင်းမောင်က သိပ်တော့ သဘောမကျလှ၊ ဥပကာကြီးသည် မဆာဝါအလှကိုမက်၍ ရဟန်းဘဝမှ ထွက်လာသူတည်း။ သူက စာရေးဆရာဘဝကို အားကျ၍ ထွက်လာသူ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်ကို နောက်မှပြင်ချင်ပြင်မည်၊ ရေးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီး၏။

ညနေမီးခွက်ထွန်းချိန်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၏။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ကုန်စိမ်းသည် လင်မယားလည်း ဆိုင်သိမ်းလာ၍ ထမင်းစားနေကြသည်။ သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသားလေး ဖိုးခင်ပင် စာကြည့်နေပေပြီ။ ကိုဝင်းမောင်သည်လည်း မှန်အိမ်ကိုမီးထွန်း ရေမိုးချိုးပြီး စာရေးရန် ပြင်၏။

ခြင်များက ပတ်လည်ဝိုင်းလာကြပြီ။

“အမေ...ဆရာမက ဗလာစာအုပ်ခြောက်အုပ် နှုတ်ဖြန့်ဝယ်ခဲ့တဲ့”

“အေးပါဟယ်...ထမင်းပြောတဲ့အောင် စားစမ်းပါရစေ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဖိုးခင်တို့သားအမိ စကားပြောသံ ထွက်လာ၏။

“ကျောင်းလခလည်း ပေးလိုက်ပါတဲ့”

“မပေးနိုင်ဘူးဟေ့...မပေးနိုင်ဘူး၊ မော်လမြိုင်မှာ ကာလနာတိုက်တာနဲ့ ငါ့သရက်သီးတွေ တစ်လုံးမှ မရောင်းရလို့ နှင့်စာအုပ်ဖိုးရော ကျောင်းလခရော မပေးနိုင်ဘူးလို့ နှင့်ဆရာမကို ပြောလိုက်”

အမယ်လေး...အမယ်လေး ဒါလောက်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စကားလုံး ရဟန်းဘဝက ကိုဝင်းမောင်သည် မကြားဘူးပေ။

“မော်လမြိုင်မှာ သူ့ဟာသူဖြစ်တာ၊ ငါ့သားနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ငါ့သားကို ဒါလောက်အော်ရတာလဲ”

လင်ဖြစ်သူက သားဘက်က မခံနိုင်ဖြစ်သွား၏။ စင်စစ်မတော့ သရက်သီးတွေ တစ်လုံးမှ မရောင်းရတော့လည်း အမေဖြစ်သူက စိတ်တို နေသည်မှာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပေပြီ။

“ကျုပ်စိတ်ညစ်လှပြီတော့၊ ငွေက မလည်တော့ဘူး”

“မင်းကလဲ ဒါပဲမြင်တာပဲ၊ အစိုးရက နိုင်နိုင်နင်းနင်း အဲဒါလောက် မလုပ်ရင်လည်း ... အကုန်သေကုန်မှာ၊ ကပ်ဆိုက်လာတော့ အများလည်း ကိုယ့်လို ဖြစ်တာပဲ၊ စိတ်မညစ်စမ်းပါနဲ့၊ ကြိုကြိုတင်တင် လုပ်နိုင်ပေလို့ပဲ”

“ဟင်း...”

ထိုသက်ပြင်းချသံမှာ ဟိုတစ်ဖက်ခန်းမှ ကုန်စိမ်းသည်မိန်းမ ရင် ထဲမှာရော၊ ဒီဘက်ခန်းမှ ကိုဝင်းမောင် ရင်ထဲမှာရော တစ်ပြိုင်နက် ပေါ် ပေါက်လာကြ၏။

ကဲ...စာရေးဆရာဖြစ်လိုသူ၊ နေ့ခင်းက စာရေးဆရာများ မြင်ကွင်း ကိုတည်း ရေးမည်လော၊ ဤကုန်စိမ်းသည် သားအမိသုံးယောက်အကြောင်း ကိုတည်း ရေးမည်လော။

ကိုဝင်းမောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ မေးလိုက်သည်။ အဖြေထွက်မလာ ခင် ခြင်ကောင်များသည် မခံနိုင်အောင် ဝိုင်းလာကြသည်။ စာရွက်များ နှင့် ကောက်၍ ယမ်းလိုက်ရာ မီးခွက်မှောက်၍ ငြိမ်းသွားတော့သည်။

တော်ပါသေး၏။ ရေနံဆီဖိတ်ကာ...ဆက်လောင်လိုက်လျှင် ကိုဝင်းမောင် (ဝါ) ဦးဝိမလသည် အနည်းဆုံးတစ်ရက် ဖြစ်ဖြစ်တော့ ဌာနာတွင် အိပ်ရပေတော့မည်။ ။

* * *

ရှေ့နေလိုက်ခြင်း

အိမ်သို့ ဒေါ်လေးခင်ပု လာရောက်လည်ပတ်တိုင်း ကျွန်မှာ ဒေါ်လေးခင်ပုဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ရ၏။ ဒေါ်လေးခင်ပုမှာ ကြီးဒေါ် ဒေါ်သင်လောက် သွေးမရှင်း။ ကြီးဒေါ်သည် ဖေဖေ အစ်မအရင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်လေးကတော့ သွေးစပ်သည်ဆိုရုံသာ တော်စပ်သည်။ သို့ သော် ငယ်စဉ်က ဒေါ်လေးခင်ပုလက်တွင် ကျွန်မတို့ ညီမတစ်သိုက် ကြီးပြင်းလာရ၍ ဒေါ်လေးခင်ပုကို ခင်မင်ကြရသည်။

ဒေါ်လေးခင်ပုသည် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ကျွန်မတို့အိမ်က ခွဲထွက်သွား၏။ ကြီးဒေါ်ကမူ သွေးလည်းစပ်သည်။ မေမေဆုံးကတည်းက ကျွန်မတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်သိုက် ကွပ်ကဲစောင့်လာသူမို့ သူ့ကို ချစ်လည်းချစ်သည်။ အားလည်း ကိုးသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်ရွံ့ မိပေသည်။

“ကဲ...ကဲ...ထကြ...ထကြ...”

မနက်ခြောက်နာရီထိုးလျှင် ကျွန်မတို့အားလုံး အိပ်ရာမှ နိုးကြပြီ။

သူသည် ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် ထမင်းကို ပဲပြုတ်နှင့် ကြော်ခဲပြီးမှ လက်စောင်းကြီးပင့်ကာ ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲ၍ ဈေးသို့ ထွက်သွား၏။

မမဖျော်သော ကော်ဖီနှင့် ထမင်းကြော်ကို မနက်စောစော ကျွန်မတို့အားလုံး သောက်ကြရ၏။ ဈေးကပြန်လျှင် ဘာနှင့်ဘာနှင့်ချက်ဟူ၍ ဟင်းစိမ့်ကာ မမလက်သို့ ဆွဲခြင်းအပ်ခဲ့၏။ ဘုရားပါရှိခိုးပြီးလျှင် သူပါ မမနှင့်ရော၍ မီးဖိုသို့ ဝင်လေသည်။

ကျွန်မတို့ အငယ်တစ်စုမှာမူ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ကြရတော့သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် ရောက်တော့လည်း 'မိဦးကကြယ်တံတပ်ပေးစမ်း၊ မိနုက ဘော်လီတွန်စမ်း၊ မိနုက ထဘီအပြဲတွေသီ' နှင့် သူသည် တာဝန်ခွဲဝေပေး၏။ အလွန်ပင် ဆော့ချင်သော ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်မှာ ကြီးဒေါ်ကို ကြောက်၍သာ လုပ်နေရသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ခိုင်း၊ ခိုင်းနိုင်ရန်ကောဟု ကြီးဒေါ် အတင်းကို ပြောမိကြသည်။

သို့သော်လည်း နေထိုင်မကောင်းချိန်တွင် သူ၏ကြံ့ခိုင်သောကိုယ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ကို ပွေ့ပက်ကာ သူ့မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးက ကရုဏာအလျှံတဝင်းဝင်းနှင့် ညဉ့်မအိပ်ဘဲ ပြုစုပြန်တော့လည်း ကြီးဒေါ်သည် မိခင်ကိုယ်စားပါတကားဟု သူ့ကို ချစ်ခင်သော စိတ်မှာ ပိုရပြန်ပါသည်။

သူငယ်မတို့...ညည်းတို လင်လူတော့ ဧကရာဇ်နဲ့ ညားညားပဒေသရာဇ်နဲ့ညားညား၊ အဲဒီအခါကျတော့ အစေခံတစ်ရာနဲ့ နေချင်သလိုနဲ့၊ ကြီးဒေါ် လက်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ထဘီကိုယ်လျှော်နော်၊ အစေခံပေးမယ့် နေ့မကောင်းရင် သူတို့လျှော်ခိုင်း၊ နေကောင်းရင်တော့ ကိုယ်ပာကိုယ်လျှော်၊ တော်ကြာ ခုကတည်းက ခါးချိုးမလုပ်ရင် မမဘုရားတို့ ဧကရာဇ်ညားတော်ပါရဲ့၊ တော်ရုံတန်ရုံ သာမန်လင်နဲ့ ညားရင် လင်ထောင်းခံရမှာ။

မေမေလိုတော့ ကြီးဒေါ်က ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဆုံးမတတ်ပါပေ။

စကားကိုအတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပင်ပြော၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေ ကြီးဒေါ်ကို စိတ်ဆိုး၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူ့စကားလုံးများကို ကျိတ်၍ ရယ်မောကြရသည်။

ကြီးဒေါ်ပြောစကားများ မှန်သည်ကို ကျွန်မတို့ ဂျပန်ခေတ်ကျမှ သိရတော့သည်။ ဧကရာဇ်တွေ၊ ပဒေသရာဇ်တွေနှင့် မညားခင် 'ဂျပန်ခေတ်ဆိုသည်မှာ' ကို ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ နဖူးတွေ၊ နူးတွေ တွေ့ရတော့၏။ ဖေဖေကအလုပ်မလုပ်ရ၊ ဖေဖေဝင်ငွေဟူ၍ မရှိပေ။ ဝင်ငွေရှိသည်ပင်ထားဦး။ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို အပြစ်ခံနိုင်၊ ခြင်တောင်တစ်လုံးကို အစုတ်မခံနိုင်သောအခါ ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်အဝတ်များကို ကိုယ်တိုင်လျှော်သော အကျင့်ရှိလာ၍ပင် ပင်ပန်းရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ညည်းတို့ကို ပညာသင်ပေးထားတာ စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်နဲ့ လုပ်စားဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခေတ်တို့ ကံအကြောင်းတရားတို့ဆိုတာ ကြိုပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ခုလို စစ်ခေတ်ကြီး ကြိုလာတော့ ဘယ်ရုံးမှာ ငါ့သမီးတို့ အလုပ်လုပ်မလဲ၊ လုပ်တော့လည်း ဂျပန်တွေနဲ့ ကြီးဒေါ်တော့၊ ညည်းတို့ကို စိတ်မချပါဘူး။ အခု သမီးတို့ ဖေဖေလည်း ဝင်ငွေမရှိဘူး။ ကြီးဒေါ် ပြောပြမယ်... ငါ့သမီးတို့ ဂုဏ်ငယ်တယ်လည်း မထင်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခါးချိုးပြီး လုပ်ကြစမ်းအေ...”

ခုတစ်ခါတော့လည်း ကြီးဒေါ်သည် ကျွန်မတို့ကို ယုယကြင်နာစွာ လူ့လောကအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ စစ်မဖြစ်ခင်က သူစုထားသော ငွေလေးနှင့် ခြင်ထောင်စာများ ပိတ်များကို ရအောင် ရှာဝယ်ပေး၏။

မမက ဇာပန်းထိုး၊ ကျွန်မက ဘော်လီချုပ်၏။ သူသည် ကတိကျစွာ တစ်လက်နှင့် မျက်မှန်ကြီးတပ်ကာ ဘော်လီကို ကိုက်ပေး၏။ ကျွန်မညီမ အထွေးလေးကမူ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသမျှ ကျွဲ လှိုင်းသား၏။

“အရင် ကြီးဒေါ်ကျောင်းပိတ်ရက် နိုင်းတုန်းက သမီးတို့က ထင်မယ်။ ကြီးဒေါ်ဟာ အပျိုကြီးပီပီ သားသမီးချင်းမစာနာ နိုင်းတယ်လို့ အောက်မေ့မယ်။ ခု-သမီးတို့ တတ်ထားတဲ့လက်မှုပညာက ထမင်းစားလော့ရပြီ မဟုတ်လား...”

သူပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ပေပေလည်း အိမ်ဦးခန်းတွင် စိတ်အေးအေးနှင့် ထိုင်နေနိုင်၍ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်သည်လည်း အပြင်ထွက်မရှာရဘဲ ဣန္ဒြေရရနှင့် ဂျပန်ခေတ်တွင် ထမင်းအေးအေး စားကြရသည်။

“ငါ့ကို မာနကြီးတယ်ပြောပြော၊ ငါလေ- ဟောဒီ ဂျပန်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထမင်းရှာမစားချင်ဘူး”

ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့မြို့တွင် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းစီးပွားရှာလျှင် အတော်အစားရချောင်ပေသည်။ ဂျပန်ခေတ်နှောင်းတွင် ဒေါ်လေးခင်ပု သမီးနှစ်ယောက်တို့ ကျွန်မအိမ်မှာလာထားသည်။ သူ့သမီးများမှာ ကျွန်မတို့ထက် ငယ်သော်လည်း...တစ်နှစ်-နှစ်နှစ်လောက်သာ ငယ်ပေသည်။ သူတို့ကို ကြီးဒေါ်က မျက်စိစပါးမွှေး စူးပုံရသည်။

“ခင်ပုသမီးတွေကို ငါကြည့်လို့မရဘူး”

ကြီးဒေါ်သည် နှုတ်မှဖွင့်ကြိမ်းစ ပြုလာ၏။ မမသည် ကြီးဒေါ်နှင့် သူတို့ကြား ဝင်ဆက်စပ်ပေးလေသည်။

“မကျင်မေရယ်...နင်တို့ကိုမှ ကွက်နိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်...၊ တို့များငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို အကျီချုပ်တို့ ထမင်းချက်တို့ သင်ရတာပဲ၊ သူကျေနှပ်အောင် ဝင်ပြီး...စက်တို့ဘာတို့ အချုပ်သင်ပါဟယ်”

“ထမင်းကတော့ ကိုယ်စားဖို့ ကိုယ်ချက်ရတာ သင်မှာပေါ့၊ အိမ်

မှာဆင်းရဲပေမယ့် စက်မချုပ်ခဲ့ရပါဘူး”

ကျွန်မသည် စက်ချုပ်ရမှာကို ဝန်လေးသည်ထင်၏။ ကျွန်မတော့ ဘာမှဝင်မပြောပေ။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ဝတ်၍ပင် မရအောင် စုတ်နေသော ထဘီဖြစ်ပေစေ အသီးတတ်အောင် ပူး၍ပူး၍ စက်ပေါ်တက်ချုပ်ခဲ့ရသည်ကို ကျင်မေအား ပြချင်ပေသည်။

နှစ်နှစ်လောက်ကြာလျှင် ဒေါ်လေးခင်ပုသည် သူ့သမီးများကို လာခေါ်၏။ ဂျပန်ခေတ် နောက်ပိုင်းတွင် တောကပီမြို့သယ်၊ ငါးရုံခြောက်ကို နီးစပ်ရာ လည်ရောင်းနှင့် ဒေါ်လေးသည် အတော်ပင်ပန်းနေပုံရ၏။ အငယ်ကလေးများလည်း ရှိ၍ သူသည် ကသီလင်တ ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

လာခေါ်သောနေ့က ကျင်မေတို့ ညီအစ်မက ဒေါ်လေးခင်ပုကို ဘာတွေတိုင်ကြသည် မသိပေ။ သူတို့မျက်နှာတွင်လည်း မျက်ရည်စတွေနှင့် ဖြစ်၏။ ကြီးဒေါ်အသံကမူ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ကြားရသည်။

“ခင်ပုရယ် ညည်းလည်း ငါ့လက်အောက်က ထွက်သွားတာပဲ။ ငါမတရား မလုပ်ပါဘူးအေ...ငါ့သမီးတွေကိုတောင် ငါအသစ် မဆင်နိုင်ဘူး။ ခု ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး သူတို့ဝတ်တာတွေဟာ စစ်မဖြစ်ခင်က ချုပ်ထားတဲ့ ပင်နီအကျီတွေပဲ။ ပခုမ္မာဆို ထသွားလာသွားဝတ်ဖို့ တရိတသေ သိမ်းထားရတာ။ အဲဒါ တကတည်း သူတို့တော့ မဆင်ဘူးဆို ဆောင်တာအောင်တာတော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့တူမတွေဆို ငါ့ကိုင်ဆောင်ပြီ”

ဒေါ်လေးခင်ပုကမူ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“အပျိုဖြစ်စဆိုတော့လည်း လှချင်မှာပေါ့၊ ကြီးဒေါ်ရယ် ပြောမနေပါနဲ့၊ ခေတ်ကလည်း ခေတ်ပျက်ကြီးကို”

ကျွန်မသည် ထိုစဉ်ကတည်းက ဒေါ်လေးခင်ပုဘက်က

လိုက်စ ပြုနေပါသည်။

“ခေတ်ကတော့ မပျက်ဘဲနေမလားဟဲ့ မိဖုရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ဘယ်ခေတ်ကြိုကြို နေတတ်၊ စားတတ်အောင် လုပ်ထားရတယ်၊ တကတည်းတော် ရွှေလင်ပန်းနဲ့ပဲ အချင်းဆေးခဲ့ဆေးခဲ့၊ ငါတော့ ထောင်မကျိုးရင် မျက်စိအမြင် သိပ်ကပ်တာပဲ၊ ဂျပန်ခေတ်မှာ လယ်ရှင်တွေ စပါးတစ်စေ့ ရလို့လား၊ ဒါပေမယ့် ဦးရွှေသားသမီးများ သွားကြည့်စမ်း၊ ကျရာအလုပ်ကို ကုန်းလုပ်ကြတာ၊ တို့မြို့မှာ တခြားလယ်ပိုင်ရှင်တွေ ဣန္ဒြေပျက်ပေမယ့် သူတို့မိသားစု လူအုပ်လည်း မနည်းဘူး တပြိုင်ကြီး၊ ဟန်မပျက်စားနိုင်တာ၊ တကတည်း မရွှေပုသမီးများ စက်ကလေးချုပ်ရတာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင် အဝတ်လှလှတော့ ဝတ်ချင်တယ်”

ကြီးဒေါ်အသံမှာ ဟိန်းလာ၍ မမပင် မီးဖိုမှထွက်လာကာ၊ မမသည် ကျွန်မကို မျက်စိမှိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်မသည် ကြီးဒေါ်စိတ်ပိုဆိုးလာမှာစိုး၍ အသာ မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် နုနုကိုပါ ခေါ်ရ၏။

“နင်တို့ ဆွေတ္တာထဲမှာ ရှာပါဟယ်...၊ ဝတ်ဖြစ်မယ့် ပဒုမ္မာ ရှိသေးရင် တစ်ယောက်တစ်ထည်စီ ယူခဲ့”

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ချိုင်းတွင်ရွေးကြောင့် ပြီနေသော်လည်း ကင်းခြေများတွယ်၍ ချုပ်ထားသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီဟောင်း တစ်ယောက်တစ်ထည်စီ ယူလာ၏။ မမအပါးတွင်မူ ကျင်မေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ မမလက်ထဲတွင်လည်း ပဒုမ္မာအင်္ကျီနှစ်ထည် တွေ့ရသည်။

“က... ကျင်မေ၊ နင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှစ်ထည်စီယူသွား၊ အသစ်တော့ တို့များတောင် ချုပ်မဝတ်နိုင်ဘူး၊ မမအင်္ကျီ

ကတော့ မင်းတို့နဲ့ဆို နည်းနည်းကျယ်နေမယ်။ ကြီးဒေါ်ပြောတာတွေ စိတ်မဆိုးနဲ့ သူက သူကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်တယ်။ သူ့လိုမလုပ်ရင် တို့များတောင် စုနစ်သံချိနဲ့ အုပ်တာ မင်းတို့အသိပဲ”

ထိုနေ့က ညနေစာစားပြီးမှ ဒေါ်လေးခင်ပုတို့ သားအမိသုံးယောက် အိမ်မှပြန်သွားတော့သည်။ ကျွန်မသည် ကျင်မေတို့ ညီအစ်မ အိမ်မှထွက် သွားရခြင်းသည် တရားသဖြင့် ဖြစ်မှဖြစ်ပါရဲ့လားဟု ခြံထဲတွင်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

မိနုသည် ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာ၏။

“နုနုရယ်...ကြီးဒေါ်ကလည်း စကားပြောရင် အသံပြိုကြီးနဲ့ဟယ်...ကုန်းကုန်းအော်တာပဲ၊ ကျင်မေတို့ကလည်း နားထောင်နေကျ မဟုတ်လို့ အပျိုလေးတွေဆိုတော့ ရှက်တယ်ထင်ပါရဲ့...”

“မိဖု နင်ကလည်း ကြီးဒေါ်ကိုများ လျှောက်လဲနေရသေးတယ်ဟယ်။ သွား မိနုလည်း ခေါ်လိုက်”

“ကျင်မေတို့ တို့များအိမ်က ထွက်သွားရတာ တရားရဲ့လားဟယ်”

“မမစုကတော့ အဲဒီလို မပြတ်မသား သိပ်တွေးတတ်တာပဲ”

မှန်၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘာသာ ဆုံးဖြတ်၍ လုပ်ပြီးသော အလုပ်ကိုပင် တရားမှတရားရဲ့လားဟု ပြန်တွေးကာ စိတ်ညစ်တတ်၏။

“နုနုက ကြီးဒေါ်ဘက်က လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးတော် အအော်တောင် နည်းသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မမစုက မသိဘဲ၊ မနက်က မမပေးတဲ့ ကျွန်မတို့ အင်္ကျီတွေ ကျင်မေရယ်...ပွနေလို့တဲ့ နုနုကိုလက်တို့ခေါ်သွားပြီး ကျည်းခိုင်းလို့ ခက်ပေါ်တက်ပြီး ဘေးသီပေးလိုက်ရသေးတယ်။ မိဖုရားမတွေကလည်း နည်း

နည်းတော့ လွန်လွန်းတယ်”

“ဟေ...”

ကျွန်မက ကျင်မေတို့ ဤအိမ်တွင် နေစဉ် အတောအတွင်း သိရုံတွဲရုံလောက်တော့ စက်လေးဘာလေး ချုပ်တတ်ပြီဟု ထင်နေပါသည်။

“မမစုကလေ... အခြေအနေတစ်ခုကို အတိအကျမှန်အောင် မလေ့လာဘဲ အပေါ်ယံကနေ အမြဲကြည့်တတ်တယ်”

မရွှေနက ကျွန်မကို စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ အုပ်ပါသည်။

“စက်နဲ့ မသိတတ်လို့ လက်နဲ့ သိတတ်လားလို့ မေးကြည့်စမ်း၊ ဟိုနေ့က ကျင်မေအကျိုး တော်လီကြိုးပြတ်လို့ အသစ်ချုပ်တာ လက်နဲ့ မချုပ်တတ်ဘူး၊ စက်ကလည်း မအား၊ ကျင်မေကို သူများက အပ်စောင်းသင်ပေးရသေးတယ်”

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်စုတွင် ပေါက်ကျော်ဟူ၍ နာမည်ပေးထားကာ ကစားရာတွင် ခေါင်ချုပ်ဖြစ်သည့် မရွှေနကပင် ထိုကဲ့သို့ စကားများကို ဆိုလာသောအခါ ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပေ။

ဂျပန်ဇေတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်မတို့ရန်ကုန်ရောက်လာကြသည်။ ကျောင်းပြန်နေသူကနေ၍ အလုပ်လုပ်သူက လုပ်ကြရ၏။ ဖေဖေကတော့ လေငန်းဖြတ်၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ ဒေါ်လေးခင်ပုအိမ်သို့လာလည်ပြန်သည်။ သူသည် ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေကာ မျက်နှာကလည်း ပါးရေများပင် တွန့်နေ၍ အသက်ထက် အိုမင်းနေပုံရလေသည်။ သူသည် ကြီးဒေါ်ကိုတော့ ကြောက်ချစ်ရုံသာမပြင် ဖြစ်၏။

ကြီးဒေါ်စားရန် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ထဲမှ ဝယ်ချမ်းလာဟန်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင်ပေါ်သော ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို ပြုတ်၍ ဈေးချင်းအပြည့်ယူလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မက ပါဘဲ မမကြီးရယ်...သူတို့အဖေကလည်း ခါးချိုအလုပ်လုပ်တဲ့ လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကလည်း နောက်ဆုံး ကစွန်းရွက်က အစ ကုန်စိမ်းကောက်ပြီး ဈေးမှာရောင်းပါတယ်၊ ကလေး ငါးယောက်စားရိတ်နဲ့ ကျောင်းထားရတာနဲ့ မလောက်နိုင်ဘူး၊ အရင်းမရှိပြန်လို့ မမကြီးဆီလာတာ”

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်သည် ငြိမ်သက်စွာ ကြီးဒေါ်မျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။ ကြီးဒေါ်သည် ခုနစ်သံများနှင့် တွယ်လေဦးမလား...

“ညည်းလိုချင်တာက ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးဆယ်လောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

“ငါးဆယ်လောက်တော့ ငါတတ်နိုင်ပါတယ်”

ဒီတစ်ခါ ကြီးဒေါ်သည် အသာတကြည်နှင့် ငွေထုတ်ဆေး၍ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက် အသက်ရှူချောင်သွားရ၏။ ကြီးဒေါ်သည် အေးအေးဆေးဆေး စကားဆက်ပြော၏။

“အေး၊ ငါပြောတုန်းက ခင်ပုရယ်...ညည်းသမီးတွေက နားငြိတယ်၊ ငါက ခိုင်ချင်လွန်းတယ်ထင်တယ်။ ခုလို ညည်းပင်ပန်းနေချိန် ညည်းသမီးတွေသာ အချုပ်အလုပ်လေးတတ်ရင် တစ်နေ့ အကျိုးတစ်ထည်ပဲ ပြီးဦးတော့ လက်တိုဆို တစ်ထည် တစ်ကျပ်ခွဲ၊ တစ်နေ့သုံးကျပ် ခင်ပုရယ်၊ အငယ်မက ကြယ်သီးတံတတ်ဆိုရင် ဟင်းချက်စရာဖိုး မခွဲပါဘူး”

“သူတို့ မလိမ္မာလို့ပေါ့ မမကြီးရယ်”

“သူတို့လိမ္မာအောင် ညည်းဆုံးမတတ်ဖို့ လိုတယ်”

“ခုလည်း ကျင်မေလင်ယူတော့မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ကြီးဒေါ်အသံဟိန်း၍ လာလေပြီ။ ကျွန်မတို့လည်း စုတ်ဆတ်ပြီး

လာ၏။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကုပ်ကြ၏။

“ဘယ်သူနဲ့တဲ့တုန်း”

“လယ်သမားတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ငါစကားပြောရရင် ဒေါသထွက်ရဦးမယ်... မဦးထမင်းစားစမ်း”

သူ့ဒေါသကို ချုပ်တည်းလိုက်ဟန် ရှိ၏။ ဒေါ်လေးခင်ပုနှင့် ထမင်းအတူစား၍ ကျွန်မတို့စိတ်သက်သာ သွားတော့သည်။ ဒေါ်လေးခင်ပု ပြန်လျှင် ကြီးဒေါ်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားနှိဒါန်းပျိုးတော့သည်။

“ငါက ဗေဒင်မဟောချင်ဘူး၊ စကားဦးမသန်းချင်ဘူး၊ လယ် သမားယူလည်း လယ်သမားမယားပီပီ မနေတတ်၊ ကျင်မေ ဦးမကျိုးပုံနဲ့ တော့ မြင်ယောင်သေးတယ်”

ကျွန်မသည် ရှေ့နေလိုက်လိုပြန်သည်။

“ကြီးဒေါ်ရယ်...အရွယ်ကလည်း ရောက်လာတော့ လင်ဆိုတာ လိုချင်သေးတာပေါ့၊ ဆင်းရဲတယ်လို့ ဘယ်သူ့အောင်ထားနိုင်မလဲ၊ သဘာဝ ကို။ ကျင်မေကလည်း မှန်းတုန်းကတော့ စာရေးစာချီ မှန်းမပေါ့။ ဒေါ်လေးခင်ပု ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဟင်းရွက်ရောင်းစားရချိန်ဆိုတော့ စာရေး စာချီကရော သူတို့ယူမတဲ့လား...”

ကြီးဒေါ်သည် မျက်မှန်ကြီး ကျော်ကြည့်ကာ...ကျွန်မလျှောက်လဲ ချက်ကို တွယ်တော့မည့် ဟန်ပေါက်လာ၏။

“မသဘာဝ၊ ရှင်က လူရဲ့ သဘာဝ ဝတ္တကို လေ့လာပြီး ဘာ များလျှောက်လဲဦးမလို့လဲ”

သူသည် ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလာ၏။ မမကတော့ စကားရှည်ရန် ကောဟူသော အနေမျိုးဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကြီးဒေါ်က အပျိုကြီးပေမယ့် ညည်းတို့ထက် လူ့သဘာဝကို

လေ့ လာတယ်မှတ်၊ အရွယ်ရောက်ရင် လင်လိုချင်တယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။ ညည်းတို့ ဂျပန်ခေတ်ကတည်းက စပ်တဲ့ ဟပ်တဲ့ လူရှိသားပဲ၊ ကြီးဒေါ် ဘာလို့ မပေးစားလဲ သိလား၊ ဒီဘက်ပိုင်း ပညာဆက်သင်တဲ့အထိ ညည်းတို့ကို မခေါ်လာခဲ့တာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဪ...ကြီးဒေါ်လို ပညာသင်ပေးဖို့ ဒေါ်လေးခင်ပုမှာ ပိုက်ဆံ မမှရိဘဲ”

“ညည်းက ဆင်းရဲတာ အကြောင်းပြပြီး ကျုပ်ကိုလျှောက်လဲဦးမလို့ ပေါ့လေ၊ နားထောင် မိစရာ...နင်တို့ စာရေးဆရာတွေ ပြောမယ့်စကား လုံးတွေ ငါအလွတ်ရပြီးသား”

ထိုအချိန်က ကျွန်မ စာရေးစာ ဖြစ်ပါသည်။ ကြီးဒေါ်သည် ဟန်ကျပန်ကျ တွယ်တော့၏။

“ဒီမှာ တစ်သက်များ ဆင်းရဲခြင်းက လွတ်အောင် လင်ယူမယ် မကြံလေနဲ့။ ကြီးဒေါ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဆင်းရဲလွန်း လို့ လင်ယူပါရော၊ ရှင်တို့ ဗိုက်တွေက ဒီအတိုင်းနေမလား၊ တဖြတ်ဖြတ် မွေးပြုပါလိမ့်မယ်... အဲဒီတော့မှ နောက်ပေါက်လာတဲ့ ပါးစပ်ပေါက် လေးတွေ ကျွေးဖို့ပါရှာရနဲ့ လင်မလည်း ဒုက္ခရောက်၊ ကိုယ့်မလည်း ဖွတ် သထက်ညစ်နဲ့၊ အား ဟန်ကျ-ပန်ကျဖြစ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်နည်းတာ”

“ဒီလိုဆို ကြီးဒေါ်ရယ်...ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေ လင်မယူဘဲ ဒီလိုပဲ နေရမလား၊ သဘာဝမကျတာ”

“အေး...ငါပြောတာတော့ ဆက်နားမထောင်ဘူး မိစု၊ ဒီတော့ ကြီးဒေါ်က ညည်းတို့ကို ပညာဆက်သင်ပေးသလို ခင်ပုက မပေးနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေ တတ်သင့်တာ အချုပ်အလုပ်၊ အိမ် တွင်းမှုကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တတ်ထားရင် လင်ကိုတစ်ဖက်က ခွင့်နိုင်

ဘူးလား။ ဒီလင်တွေက နင်တို့ကို တစ်သက်လုံး ရှာကျွေးပါ့မယ်လို့ ဘယ်သူက အာမခံသလဲ။ သေကွဲကွဲရင်ကွဲ မတော်တဆ ရှင်ကွဲကွဲလည်း ကိုယ့်တတ်ထားတာလေးရှိရင် စက်ပဲချုပ်စားဦး ဝမ်းမဝပါလား...။ ဝန်ကတော်တွေတောင် လင်သေရင် အပြင်လှအောင် နေပေမယ့် အထဲမှာ ကသီကြသေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် ညည်းတို့ကို ဘယ်ဘဝကြိုကြို နေသားကျအောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပီထောင်းလာခဲ့တာ။ မိခင်ပုသမီးတွေက ထမင်းချက်ရ၊ စက်ချုပ်ရတာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်တတ်ပုံနဲ့ လယ်သမားယူပုံနဲ့တော့ မြင်ယောင်သေးတယ်။ လယ်သမားမယားဆိုတာ လင်ကပေါက်တူးထမ်းရင် ကိုယ်ကလည်း တရွင်းတစ်လက်တော့ ကိုင်နိုင်ရတယ်တဲ့”

ကျွန်မသည် ကြီးဒေါ်ကို ဘာမျှပြန်မပြောပါပေ။

နောက်တစ်ခါ ကြီးဒေါ်စီမံသည်မှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိပေသည်။ သူသည်-ဋ္ဌေးလေးခင်ပု၊ ငွေဇာဇာ လာတောင်းသည်ကို ပေးရသည်ထက် စက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးသည်က တွက်ခြေကိုက်သည်ဆိုကာ ဆင်းကားစက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးခင်ပုမှာ ကြီးဒေါ်လက်အောက်မှ ထွက်သွားသူ ဖြစ်၍ အချုပ်အလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

“အချောမကိုင်တတ်တောင် ညည်းသမီးအငယ် ထွေးစိန်ကို ဈေးချုပ်လောက်တော့ သင်ပေးရင် ဟင်းချက်စရာဖိုး ရမှာပဲ...” ကြီးဒေါ်က စက်ပေးလိုက်စဉ်က မှာလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးခင်ပုကလည်း သူ့သမီးအငယ်ကို သင်ပေးမည်ဟု ကတိခံသွားသည်။ သမီးအငယ် ထွေးစိန်အောက် သူ့တွင် ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ရှိပေသေးသည်။

ယခုတလော ဒေါ်လေးခင်ပုသည်လည်း အိမ်သို့ အလည်မရောက်သည်မှာ...အတော်ကြာပေပြီ။ ကျွန်မတို့ ညီမများသည်လည်း တစ်ယောက်

ပြီးတစ်ယောက် လက်ထပ်ကြသည်မှာ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်တွင် အပျိုမကျန်တော့ပေ။

အိမ်ထောင်ကျပြန်တော့လည်း ကြီးဒေါ်ကို ဖျားစူးတင်မိပြန်သည်။ ကြီးဒေါ်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်မတို့တစ်သိုက် ပညာရယ်၊ ဘာရယ်၊ သင်ထားတာတောင်ပင် ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်ချိန်တွင် ရန်ကုန် စရိတ်ကာမိအောင် လင်မယားနှစ်ယောက် ကြိုး၍ အလုပ်လုပ်ကြရ၏။

ဒေါ်လေးခင်ပု နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာချိန်တွင် အတော့ကို နှမ်းနယ်သွေ့ခြောက်၍ နေပေပြီ။ စိတ်ထဲတွင်ကြီးဒေါ်ထက်ပင် အိုမင်းနေသယောင် တွေ့နေရ၏။

“ဒေါ်လေး...နေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ် မိစုရယ်... ဒေါ်လေး စိတ်မချမ်းသာရဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိစုတို့ ကြီးဒေါ်ကိုတော့ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့...ဟယ်...၊ တကယ်တော့ ကြီးဒေါ်ပြောတာတွေဟာ မှန်တာတွေ၊ ကျင်မေရယ် သူ့လယ်သမားလင်က နှင်ချလို ကလေးလေးယောက်နဲ့ ဒေါ်လေးအိမ်ပေါ်တက်လာပြန်ပြီ။ အမေဆိုတော့ သူ့ကို လက်ခံရတာပေါ့။ လယ်သမားက သူ့ဓမ္မာလည်း သူ့ဝမ်းစာတောင် သူအနိုင်နိုင်လား... မိကျင်မေ အချို့ကလည်း ညည်းတို့သိသား၊ ယောက်ျားတထမ်းထမ်း သူက တစ်ရွက်ရွက် မယ်စိတ်ကူးတဲ့ မိန်းမမှမဟုတ်ဘဲ...” ကျွန်မသည် ဘာမျှပြန်မပြောလိုတော့ပါပေ။ ဒေါ်လေးခင်ပုအတွက်သာ နောက်ပွားလာသော ထလေးလေးယောက်အတွက် မည်မျှ တာဝန်လေးလာမည်ကို တွေးစဉ်း စိတ်မောနေမိ၏။

“အခုလည်း...လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်လာတာ၊ ကလေးတို့က အဆင်

သင့်ရင် လုံချည်ဟောင်းတွေ စုပေးလိုက်စမ်းပါကွယ်။ မိနုတို့ဆီကပါ တောင်းပေးလိုက်စမ်းပါ...”

“အဟောင်းတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ဟဲ့...ထွေးစိန်ရယ် မျက်နှာမြင်တော့မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ထဘီဟောင်းက အရေးကြီးတာပေါ့...”

ကျွန်မသည် နိုင်ကျသွား၏။

“ကြီးဒေါ်ပြောတော့သာ လိုက်လိုက်ပြီး၊ ကာနေရတာ ထွေးစိန် ဘယ်အရွယ်ရှိလို့လဲ”

ကျွန်မသည် စိတ်က ထွက်လာ၏။

“၁၈ နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒေါ်လေးလည်း လက်ကလွတ်ပြီးရော ဆိုလုပ်လိုက်တာ...”

“ဒေါ်လေးဟာ ဟုတ်သေးပါဘူး၊ လက်လွတ်တာက တစ်ယောက်ရယ်...ပြန်ပြန်လာတာက လေးယောက် ငါးယောက်၊ စက်ကိုလည်း ထွေးစိန်မချုပ်နိုင်ဘူးပေါ့...”

“ကြာလှပြီ၊ မချုပ်ချင်ဘူးဆိုလို့ ရောင်းလိုက်တာ...”

ကျွန်မသည် အတော်ပင် စိတ်ညစ်သွား၏။ ဒီတစ်ခါ ကြီးဒေါ်မသိဘဲ လုံချည်ဟောင်းများကိုပိုက်ကာ ဒေါ်လေးခင်ပုပြန်သွားပြန်လေသည်။ သို့သော် “ညည်းတို့လည်လှဆိုတာ ငါအိပ်နေသလောက်ရှိတယ်”ဟု ခဏခဏ ကြီးဒေါ် ကြိုးဝါးသလိုပင် ကျွန်မတို့ညီအစ်မတစ်သိုက် သူ့မွေးနေ့ဆွမ်းကျွေးချိန် ဆုံမိသောအခါတွင်မူ သူသည် မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်သရဉ္စာယတော့၏။

“မချောစာတို့ ထွေးစိန်အတွက် လုံချည်ဟောင်းတွေ ကန်တော့လိုက်ကြဆို...”

ကျွန်မတို့ညီအစ်မတစ်သိုက် တစ်ပြိုင်နက်လို ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ကြ၏။

“ကြီးဒေါ် မသိဘဲများ ညည်းတို့လုပ်မရဘူးမှတ်ပါ၊ ညည်းတို့မသိတာ တစ်ခုတောင် ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ အကြီးမကျင်မေက မယားကြီးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခုယူလိုက်ပြီ”

“ဟောတော့...”

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်စုသည် ငုံ့ထားသော ခေါင်းများကို ဖျတ်ခနဲ မော့လိုက်ကြပြန်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားကြ၏။

“ဒါကြောင့်မိုလို့ ငါအစက ပြောတယ်မို့လား...”

ကျွန်မသည် သူ့စကားမစလောခင် ပါးစပ်ပြင်လိုက်၏။ မမက ကျွန်မကို ဘာမှ မပြောစေလိုဟန်နှင့် လက်ကုတ်၏။

“ကဲလေ...ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ပေါင်မကုတ်ပါနဲ့...။ စကားထောင်စားမ မရွှေစုက ဘာရှေ့နေလိုက်ဦးမလို့လဲ”

မိနုကမူ ကြီးဒေါ် ‘လျှင်ပုံ’ ကိုကြည့်ကာ သဘောကျသွားသည်ထင်သည်။ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီလိုပါ...’ ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ အနည်းငယ်ထစ်သွား၏။ ‘အခုဘဝကျတော့မှ ကျင်မေအဖို့လည်း လူဖို့တော့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ မုဆိုးဖိုနဲ့ မယားကြီးရှိတဲ့လူသာ ရတော့မပေါ့...’

“အေးပါလေ...ခုတော့ ဝမ်းဝဖို့ ဖြတ်လမ်းလိုက်ရတော့တာဆို၊ အစက ငါပြောသလိုခါးချိုးလုပ်ကြရင် ခနစ်ရှိရင် ဒီလိုဘဝရောက်လောက်အခုတော့ အလွယ်လမ်းလိုက်ရတော့ ကောင်းဦးမလား။ မိနု ညီအစ်မသားမှာ ညည်းတစ်ယောက် မီးဖိုချောင်မလုပ်လို့ ငါအဖြေ စပါးရွေးစားသေး၊ ဒါတောင် ငါအဖြေမခွဲတာပဲ။ ကလေးတွေ မတတ်ရင် မိခင်က ထိန်းပြ

၁၉၆

ခင်နှင်းယု

တတ်ရမယ်။ အဲဒါ မိခင်အလုပ်ဟဲ့၊ ခုတော့ အပျိုဖြစ်မယ် မကြံသေးဘူး၊
 မဆာကလည်း လင်ပေးစားချင်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်မှ လင်ယူရင်
 ငါမပြောပါဘူး။ ခုတော့ အသက် ၂၂ နှစ်မှာ ကလေးလေးယောက်နဲ့
 ကျင်မေ ဘယ်လောက်ကသိမလဲ။ ငါ့အိမ်မှာနေရင် လင်စောစောမရမှာ
 စိုးလို့ ခင်ပုက ခေါ်ထုတ်သွားတာ ငါမသိဘူးမှတ်လို့၊ မရွှေ့စုကလည်း
 ခေတ်တို့ စနစ်တို့ စီးပွားရေးတို့နဲ့ မိခင်ပုဘက်က ရှေ့နေလိုက်ဖို့ပြင်မနေ
 နဲ့၊ အဲဒီခေတ်တွေ စနစ်တွေထက် ညည်းတို့ကိုယ်တိုင် ခါးချိုးလုပ်တတ်ဖို့
 လုပ်ချင်စိတ်ရှိအောင် လမ်းပြပေးဖို့၊ ခင်ပုဘက်က လိုသေးတယ်ဆိုတာ
 လည်း ကောင်းကောင်းမှတ်ထား၊ ညည်းတို့လည်း လင်နေသားမွေးဖြစ်ကြပြီ၊
 ကြီးဒေါ်ပြောတာတွေကို အရမ်းမယုံနဲ့ စဉ်းစားကြ၊ အေး-တစ်ခုတော့
 ပြောလိုက်ပါပေရဲ့နော်...ကျင်မေတို့များ လာရင် အိမ်ရိပ်မနင်းစေနဲ့၊
 လက်ခံတဲ့ဟာမ ငါနဲ့တွေ့မယ်..."

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်သည် တကယ်ပင် လင်နေသားမွေး
 အရွယ်ကြီးများ ဆိုသော်လည်း ကြီးဒေါ် စကားပြောနေစဉ် ခေါင်းမဖော်
 ဝံ့ကြပေ။

မသိခြင်း၊ မတတ်ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းတို့သည် အညမည ဆက်
 သွယ်၍များ နေလေသလား။ ဒေါ်လေးခင်ပု မသိခြင်းကြောင့် သမီးတွေမှာ
 ဘာမှမတတ်၊ ဘာမှတတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိတော့လည်း ဆင်းရဲခြင်းက
 လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစဟာ မမြင်တော့ပေ။

ဆင်းရဲခြင်းလွတ်ကင်းအောင် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ပေးခြင်းထက်
 အသိတရားဆိုသည်ကိုလည်းပဲ ဒေါ်လေးခင်ပုခေါင်းထဲ သွင်းပေးဖို့ လိုပါ
 သေးလားဆိုသည်ကို ကျွန်မ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေမိ၏။

ဘာကြောင့် ထိုမျှစဉ်းစားနေရသနည်းဆိုသော် နောက်တစ်ခါ

ဒေါ်လေးခင်ပုလာလျှင် ကျွန်မသည် ရှေ့နေလိုက်ရပေဦးမည်။ သို့သော်
 နောက်တစ်ခါ ရှေ့နေလိုက်ခြင်းတွင် ကျွန်မဘက်က ကျိုးကြောင်းပြ
 အတော်ခိုင်လုံမှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်မူကား ကြီးဒေါ်၏စကားပုဆိန်
 အောက်တွင် ကျွန်မခေါင်း ရှစ်စိပ်ကွဲမည်သာတည်း။

ခင်နှင်းယု

